

Regd. No. 2975.

ஸ்ரீ :

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

ஸ்ரீ ராமானுஜன் 259-B

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

சுசிரியர் : P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

பொருளானப் பெருந்தேவன் தாயர்
திருவுகளே சரணம்.

சுந்தரபெருமானார் ஸ்ரீ மத் திருவுகளே சரணம்.

மின்னைலோகாசாரியர் அருவிச்செய்த

தத்வத்ரயத்தின்

ஸரதார்த்தநிபிகை.

10-7-70.

விலை 1-50

மாழுனிவனறுநூற்றாண்டு நினைவு மாலை யில் முன்ருவது மலர்

ஸ்ரீ:

பேரகுளாளன் பெருத்தேவித்தாயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மாழுனிவன் திவ்யஸூக்தி ஸாரார்த்த மாலிகையில்

— இரண்டாவது மலர் —

தத்வத்ராய ஸாரார்த்த தீபிகை

விசதவாக்ஸிவாமணிகளான மணவாள மாமுலிகடர்

அருளிச்செய்த விபாட்சிபாளத்தையடிப்பொற்றி

ஸ்ரீ கங்குலி. பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கரா ராய தாஸன்

எழுதியது

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் வெளியீடு

சென்னை ரத்தினம் கிளை அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது

இதன் விலை 1—50

ஸாதாரண ஸம்வத்ஸர ஆனித் திருமுறை

1970

அத்யாவச்யக ஸத்ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களின் விளம்பரம்.

[பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்கள்]

மூலத் வரலாறுமுதல்தர க்ரந்தமாகியதின் முதல் ஸம்புடம்—இதிலடங்கி யுள்ள க்ரந்தங்கள்—ஸ்ரீதேவராஜமங்கலம், ஸ்ரீகாஞ்சி திவ்யதேச ஸ்துதி, யதிராஜஸிம்சதி, உபதேசரத்தினமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி, ஆர்த்திப்பிரபந்தம், ஞானஸாஹஸ்ரமான்மயோஜனை, ஜ்யோதிநித்யக்ரந்தம், முழுசுடிப்படி தத்வதிரய ஸ்ரீவசநமஸுண்ண ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானங்கள்.	...	25 00
ஷெ இரண்டாம்ஸம்புடம்--பெரியாழ்வார் திருமொழி வியாக்கியானம்...	...	10 00
பகவதவநையம் ௧௦ முப்பத்தாறுபிரப்படி—ஸம்பூர்ணமான பதிப்பு— தெலுங்கு சிபிபிலும், தமிழ் சிபிபிலும் (தனித்தனி விலை)	...	25 00

— P. B. A. நூல்கள் —

நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் தீயிகையுரை	...	75 00
பூர்வாசார்ய ப்ரணீத ஸகல ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் தமிழுரை	...	22 00
ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கெல்லாம் எளிய தெளிய உரை	...	8 00
தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசகங்களான 12 நூல்கள்	...	10 00
ஸம்ப்ரதாயஸூதா முதலிய நவீன க்ரந்தங்களுக்குக் கண்டனமான ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்யம் முதலிய 10 மறுப்பு நூல்கள்	...	8 00

மற்றும் பல புத்தகங்களுக்கு விரிவான வியாடலாகத் தருவித்துக் காண்க.

கடைக்குறிப்பு:

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

க்ரந்தமாலா நிலையம், காஞ்சிபுரம்.

தத்வத்ரய. சூர்ணைகளின் அட்டவணை

[லக்கம்—சூர்ணைகளின் வரிசை லக்கம்]

அகிலமேயப்பரதயந்த	142	ஆனந்தபூரண	63	கரியாருண	70
அசித்துக்கழித்த	47	ஆனந்தநிர்விகார	168	கதிருத்வம்	35
அசித்துபூரணசூத்	77	ஆனந்தப்பரி	168	கதிருத்வபோக்து	30
அசித்தயமாகை	19	ஆனந்தஸம்மார	163	கதிமபரதத்தர	158
அஜடமாகில்	71	இத்ததைச்சிவரீ	80	கதிமமயவாக	179
அஜடமாகை	8	இதில்தின்றும்குண	90	காபிலரீ	156
அஜடமாகை	81	இதில்தின்றும்குண	99	காலத்தான்	124
அண்டயுகன்	118	இதில்தின்றும்குண	88	குணயுகன்	91
அண்டத்ததை	111	இதில்தின்றும்குண	128	குணவிதிமயம்	116
அனுவாய	15	இதில்தின்றும்குண	111	குணஸம்ஸாரத்த	34
அனுவான	18	இதில்தின்றும்குண	79	சூரநிபாதி	58
அநாவதுகட்டடயுக	147	இதில்தின்றும்குண	89	சூரநாரதி	114
அதில்அபர	191	இதில்தின்றும்குண	162	சூரநாத	145
அதில்ஆதி	138	இதில்தின்றும்குண	78	சித்தென்கிறது	3
அதில்சில	86	இதில்தின்றும்குண	68	சிவரீஆத்மபேத	49
அதில்பரதய	182	இதில்தின்றும்குண	41	சிவரீஆவர	129
அதில்ஸங்கரீஷணரீ	168	இதில்தின்றும்குண	87	சிவரீஇத்திரியய	107
அதுதேஹபேதத்	51	இதில்தின்றும்குண	120	சிவரீகாலத்ததை	125
அதுசூருதிவிருத்தம்	24	இதில்தின்றும்குண	98	சிவரீகுணயுக	31
அதுசூரத்தவரு	108	இதில்தின்றும்குண	67	சிவரீபரமாரண	163
அத்தபகத்ததில்	56	இதில்தின்றும்குண	7	சிவநாஸுமிகனாகையும்	178
அத்தரீயாமிதில்	158	இதில்தின்றும்குண	140	சேதநாஸுமிகனாகையும்	157
அத்தரீயாமியா	144	இதில்தின்றும்குண	151	சேதநாஸுமிகனாகையும்	40
அத்தத்தனாகை	148	இதில்தின்றும்குண	22	சூரநாவென்றபேதே	29
அதிருத்தரீ	188	இதில்தின்றும்குண	61	சூரநாதத்தையோரிய	87
அதேகதேஹபரி	25	இதில்தின்றும்குண	48	சூரநாதம் அதுநூக்கு	150
அப்போதிவனுக்கு	32	இதில்தின்றும்குண	174	சூரநாதம் நிதய	68
அப்போதுதேவமறு	58	இதில்தின்றும்குண	62	சூரநாதரீயமாகி	36
அச்சாவதார	200	இதில்தின்றும்குண	160	சூரநாதரீயமாகை	28
அவ்யகத்தமாகை	18	இதில்தின்றும்குண	165	சூரநாதத்ததை	146
அவதார	194	இதில்தின்றும்குண	180	சூரநாதத்ததை	46
அவைவதன்னிலே	197	இதில்தின்றும்குண	148	சூரநாதத்ததை	137
அறங்கார	110	இதில்தின்றும்குண	152	தாய்யமாகை	69
ஆகாசம்	117	இதில்தின்றும்குண	149	தவதித்திரியத்தாலே	133
ஆகாசரீதி	115	இதில்தின்றும்குண	118	தத்வத்ரய	2
ஆகையால்சூரவரன்	159	இதில்தின்றும்குண	92	தத்வத்ரய	104
ஆகையால்ஆத்ம	60	இதில்தின்றும்குண	98	தத்வத்ரய	95
ஆத்மபேதம்	55	இதில்தின்றும்குண	111	தாய்யமாகை	89
ஆத்மஸ்வரூபத்தாகை	42	இதில்தின்றும்குண	171	தேஜஸ்ஸுக்கு	136
ஆத்மஸ்வரூபம்சென்று	4	இதில்தின்றும்குண	182	தேஜஸ்ஸுப்பெனதிக	134
ஆத்மஸ்வரூபத்தேஹரீ	6	இதில்தின்றும்குண	75	தேஹரீதிகன்	6
ஆத்மநூநூனத்து	27	இதில்தின்றும்குண	10	தானநில	28
ஆத்மநூநூன்	83	இதில்தின்றும்குண	12	தானநிலநூநூனத்ததை	84
ஆத்தத்தருபநூநாத	73	இதில்தின்றும்குண	170	நிதயமாகை	11
ஆத்தத்தருபமாகை	9	இதில்தின்றும்குண	17	நிதயநிபாதி	45
ஆத்மநாதரீ	28	இதில்தின்றும்குண	53	நிதயநிபாதி	139

தத்வதர்ய சூத்ரணாதரின் அட்டவணை

திபாய்மமாகை	38	போத்யங்கள்ள	122	ஸ்திதிப்பிக்கை	172
நிர்விசாரமாகை	21	மணித்யுமணித்ய	16	ஸ்திதியில்லி	176
நிரவயவமாகை	20	மதுஷ்யத்வம்	190	ஸ்பர்சதத்மாத்ர	103
பரக்ருதியென்கிறது	86	மந்தைபாதுஃப	78	ஸ்பர்சம்இது	139
பரத்யகூத்தர	126	மந்தைபிரண்டசித்	121	ஸ்வர்க்கதரக	189
பரத்யுப்தி	187	மந்தைபிரண்டஹம்	105	ஸ்வருபத்துக்கு	187
பரதாரம்	158	பிச்சஸத்வமா	85	ஸ்வருபத்திமி	64
பரஸாரணமில்லா	72	மூக்தரென்கிறது	44	ஸ்வஸ்வாரிபாலத்	208
பத்தரென்கிறது	43	முமுக்ஷுவாண	1	ஸ்வஸங்கல்ப	161
பரத்வத்தில்	185	ஸூன்யத்ததை	118	ஸத்வருத்ய	119
பரமாரண	154	மோக்ஷதனை	67	ஸத்வம்ந்ருண	88
பரிமாணமும்	59	ரஜஸ்ஸாரக	94	ஸம்ஸாரிகருக்கு	82
பரப்பரமாணம்	196	ருசிஜநக	201	ஸம்ஹரிக்னை	173
பாருப்திக்கென்று	127	ஸ்பூஹமாவது	184	ஸம்ஹாரத்தில்குத்ர	177
பாமிஸாரதுபரி	195	விக்காஹத்தான்	182	ஸம்ஹாரத்தானும்	164
பாநேஹுக்க	128	விதிசிவபாவக	192	ஸாத்விக்காஹம்	106
பாவருபேண	130	விபவம்	189	ஸாம்ஸாரிக	33
புதங்கன் ஆபய்ய	109	விசிஷ்டவிசேஷண	169	ஸ்குஷ்டயில்	175
புதங்கனில்ஆசா	113	விஷ்ணுத்தரதி	74	ஸௌபரிச்சீரத்	52
புதாதிபித்தம்	102	விஷ்ணுவிசாரம்	97	ஸ்ருதயப்பரேத	14
புதாதிபிலேபேதக்க	132	விஷ்ணுஸ்குஷ்ட	54		
புமிக்கு	138	வேதேசிலர்	181		

தத்வதர்ய சூத்ரணகளின் அட்டவணை முற்றிற்று.

பேரருளாளன் பெருந்தேவத்தாயர் திருவடிகளே சரணம்
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீவஜ்ஞரான

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள்

த த வ த் ர ய ம்

விசதவாக்கிகாமனிகளான மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த விபாக்கியானத்தைத் தழுவி
ஸ்ரீ காஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
ஸாரார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது.

மு ன் னு ரை

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் மஹோபகாசர்களாகத் திருவவதரித்தருளின ஆசார்யர்களில் பிள்ளைலோகாசார்யர் ப்ரதாத பரிணதிதராவர். இவ்வாசிரியர் ஸ்ரீவஜ்ஞராக எழுத்தருளி யிருத்தது பெரிதன்று; பரமகாருணிகராயமுத்தருளியிருத்ததே இவர்க்குத் தம்மேற்றம். ஸம்ஸாசிரியர் முமுக்ஷுக்களாகக் கவுள், முமுக்ஷுக்களை முக்தப்ராயர்களாகக் கவுள், முக்தப்ராயர்களை முக்தர்களாகக் கவுள் வல்ல தீவ்ய ஸூத்திகளை யருளிச்செல்தவர் இவ்வாசிரியரொருவரே என்கிற இவருடைய தலியானில்தான் * ஸம்ஸாரபோய் ஸத்தஸ்ட ஸ்ரீவஜ்ஞராவே தமது எவ்வகை விலக்ஷணமான வாத்தியையால் அனாயக் காண்டிதேயம். ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய ஸம்பந்தி யால் கடியண்ட சேதநீக்கம் உழ்ந்தீவிக்கப் பெறவேண்டுமெனில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸூத்திகளைக்கொண்டே உழ்ந்தீவிக்கவேண்டுமென்று பூருவர்கள் அறுதியிட்டிருந்தார்கள். அரிய பெரிய ஈஹஸ்யார்த்தங்களை எடுபடுத்தினைத்து உலகத்தை வாழ்க்கை முத்தர முயல் ப்ரவர்த்தித்தவர் இவ்வாசிரியரே. இவருடைய ஈஹஸ்ய க்ரத்தங்களைத் தழுவி ஆசார்யர்களை முதலானார் சிலர் சில ஈஹஸ்ய க்ரத்தங்களை இட்டருளினர். ஸூத்தரம்போன்ற இவ்வாசார்ய தீவ்ய ஸூத்திகளில் ஆழ்பொருளைத் தேனும் பாலமுதுமாக வெடுத்துரைத்துப் பரமோபகாரம் செய்தருளினவர் மணவாளமாமுனிகள். விசதவாக்கிகாமனிகளென்றும் விருது அவரொரு வர்க்கே ஏற்கும். அவருடைய அமுதமென்மொழிகளான விபாக்கியானங்கள் அவதரித்திராமிடில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய பரம கருணையும் பயலற்றதாலும். உபயவேதார்த்த ஸாரார்த்தங் களை நாம் மணவாளமாமுனிகளின் விபாக்கியானங்களிலிருந்துதான் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளமுடியும்.

நமக்கு, திருமத்தரம் தவயம் சரமச்சோகமாகிற ஈஹஸ்யத்யத்தில் அரித்ததுமான எப்படி ஆவச்சகமோ, அப்படியே சித்து அரித்து கர்வராகிற தத்வத்யத்தில் ஸ்வரூப ஸ்வபாவஜ்ஞானமும் மிகவுமாகச்சயமாகும். ஏற்கெனவே பிள்ளைலோகாசார்யருளிச்செய்த தத்வசோகரம் முதலான சில தீவ்ய க்ரத்தங்களிருத்தாலும் தத்வத்யமென்கிற இந்த க்ரத்தமே சித்தசித்தவர ஸ்வரூபஸ்வபாவவிசேஷங்களை ஸூகரஹமாகவும் ஸூவ்யக்தமானவும் வெளிவிட்டது. இந்த தீவ்ய க்ரத்தம் த்ராவிட பானஸ்யில் அனாதத்தையினும் விஷயங்கள் மிகவும் கறணங்களை கையாலே விவரித்துரைக்க வேண்டுமது இன்றியமையாததாகும். ஆசார்ய நுகுதபஸாரம், ஸ்ரீ வசதபூஷணஸாரம், முமுக்ஷுப்படிஸாரம் என்னும் நூல்களை அடியேன் எளிய தெளிய நடைபில் எழுதியிருப்பதுபோலவே தத்வத்யார்த்த ஸாரமான விதிகையும் மணவாளமாமுனி களின் திருவடிகளைச் சித்தனை செய்துகொண்டே எழுதப்புகுகின்றேன்.

முன்னுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிரூணர்ணவம்
யதீந்தரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநம்.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸுநவே,
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:.

தத்வத்ரயம் — சித்ப்ரகரணம்

1. மூலக்ஷண சேதனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம் போது தத்வத்ரயஜ்ஞான
முண்டாகமேனும்.

1. ஸம்ஸார பத்தத்தில் தின்றும் விடுபடவேணுமென்னுமிச்சையும் சைதத்ய
ப்ரயோஜநம் பெறவேணுமென்னு மிச்சையுமுடைய விவக்ஷணாதிகாரிக்கு மோக்ஷ
மாகிற புருஷார்த்தம் எரித்திக்கும் போதைக்கு தத்வத்ரயத்தினுணர்ச்சி இன்றி
யமையாததாகும். தத்வஜ்ஞானாத் முக்தி: என்பது வேதாத்திகளின் கொள்கை.
பெரும்பாலும் இதுவே ஸகல எரித்தாந்த ஸாதாரணமான வார்த்தை. தத்வம்
என்னுல் எது? தத்வங்கள் எத்தனை? மோக்ஷமாவது என்ன? என்று உட்புகுத்து
விசாரிக்குமளவில் பல பல மதவேற்றுமைகள் விளையுமானாலும் 'தத்வஜ்ஞானத்தி
னுல் தான் மோக்ஷம்' என்னுங்கொள்கையில் பல மதங்கள் ஒன்று சேர்த்திருக்
கின்றனவென்று காண்கிறோம். தத்துவங்களை ஏற்றக் குறைவாகக் கொள்ளுகிற
பாண்டிய குத்ருஷ்டிகள் போலன்றியே மூன்றே தத்துவமென்பது எத்தாத்திகளின்
கொள்கையாகும். * போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா ஜ்ஞாநஸ்தத்வ
தேந அம்குதத்வமேதி * என்று உபநிஷத்து ஒதுகையாலே சேதநன் அசேதநம்
சர்வரன் என்கிற மூன்று தத்துவங்களையும் அறிந்தே—அவற்றின் ஸ்வரூபஸ்வ
பாவங்களை யறிந்தே முத்திபெற முடியும் என்பது நம் ஆசாரியர்களின் கொள்கை.
ஆனால்: * பசு மதுஷ்யா பசுவிவா யே ச வைஷ்ணவஸம்சீரயா, தேநைவ தே
ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணு: பரமம் பதம் * என்று ஒரு வைஷ்ணவனோடு ஸம்
பந்தம் பெற்ற பசு பசுவி முதலியவைகள் அந்த வைஷ்ணவனோடு நத்தினாலேயே
முக்திபெற முடியுமென்றும்; * யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம் யம் பச்யதி
சக்ஷுஷா, ஸ்தாவரான்யபி முர்யத்தே கிம்புநீ பாந்தவா ஜநா: * என்று, ஒரு
வைஷ்ணவனுடைய கையால் தொடப்படுதலும் கண்ணால் கடாஷிக்கப்பெறுதலு
மான பாக்கியம்பெற்ற தீர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் மோக்ஷமுண்டாகுமென்றும்
இப்படி சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஜ்ஞானையோக்யதைல்லாத தீர்யக்ஸ்தாவரங்
களுக்கும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே மோக்ஷமேற்பியென்று தெரியாநிற்க,
தத்வஜ்ஞானமுண்டானுல்லது மோக்ஷமுண்டாக மாட்டாதென்று சொல்லக்
கூடுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டா; மோக்ஷத்தில் இச்சையுடைய சேதநனுக்கே

தத்வஜ்ஞான முண்டாகவேணு மென்றன்றோ இங்குச் சொல்லியுள்ளது. வைஷ்ணவாபிமாநத்தாலே மோஷும் பெறுகிற தீர்ப்புச் ஸ்தாவரங்களுக்கு முழுக்ஷ-தத்வமும் தத்வஜ்ஞானமுமாகிற இரண்டுமில்லையானாலும் அபிமாநிக்கிற விலக்ஷணாதிகாரிக்கு இவையிரண்டும் குறையற்றிருக்க வேண்டுமாகையாலே நியமபங்கம் யாதும்இல்லை. இங்கே மணவாள மாமுனிகளின் தீவ்யஸூக்தி காண்மின் ;—“ அபிமாநியானவ னுடைய ஜ்ஞாநவிசேஷத்தைக் கடாஷித்தே அபிமாநாததர்ப்பூதமான இவற் றுக்கும் [—தீர்ப்புச் ஸ்தாவரங்களுக்கும்] ஈச்வரன் கார்பம் செய்கையாலே ‘ தத்வஜ் ஞாநாந்மோஷ’ மென்கிறவிது அவ்விடத்திலும் ஸத்வரகமாக எரித்திக்கும்” என்று.

இனி, மோஷஎரித்திக்காக மூன்று தத்துவங்களையும் அறியவேணுமென்கிற நிப்பந்தம் ஏதுக்கு? “ தமேவம் வித்வாத் அங்குத இஹ பவதி! நாத்ய பந்தா அயநாய வித்யதே” என்று வேதாந்தங்கள் ஈச்வர தத்வத்தைப்பற்றின ஞான மொன்றுமே மோஷ ஸாதனமென்று ஒதியிருக்க, மற்றையிரண்டு தத்துவங்களை யுங்கூட அவசியம் அறியவேணுமென்கிற நிப்பந்தம் பொருத்துமோ? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள். கேண்மின், ஈச்வரதத்துவ மொன்றை நன்றாக அறிந்தால் போதும்; ஆனால் அந்த தத்துவத்தை யறியும்போது அதை ஸகல சேதநாசேதந விலக்ஷணமாகவும் அந்தஇரண்டு தத்வங்களுக்குக் காரணமாகவும் வ்யாபகமாகவும் தாரகமா லும் நியாமகமாகவும் சேஷியாகவும் அறியவேண்டும்ன்றோ; அவற்றின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யறியாதபோது இப்படியெல்லா மறித்துக்கொள்ள இயலா தாகையாலே மூன்று தத்வங்களையும் அறியவேணுமென்றது மிகப்பொருத்தும். * தமேவம் வித்வாத் * என்றச் சூத்திரே * போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா * என்றும் * ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா * என்றும் ஒதியிருக்கையாலே இவ்விஷயத்தில் வேதாந்த விரோதப்ரஸங்கமுமில்லை யென்றுணர்க. ... (1)

2. தத்வதர்யமாவது - சித்தம், அசித்தம், ஈச்வரமும்.

3. சித்தநெய்கிறது - ஆத்மாவை.

2 - 3. * முழுக்ஷ-வான சேதநனுக்கு மோஷமுண்டாம்போது தத்வதர்ய ஜ்ஞானமுண்டாகவேணும் * என்று கீழே சொல்லிற்று; தத்வதர்யமென்கிற சொல் லால் விவக்ஷிதங்களான மூன்று தத்துவங்கள் இன்னவையென்று தெரிந்துகொள்ள வேணுமே; அவை எவை யென்பதில் சித்தம் அசித்தம் ஈச்வரனுமாகிற மூன்று தத்வங்களே தத்வதர்ய மெனப்படுவன வென்கிறது. சைதன்யத்திற்கு [அறிவுக்கு] ஆதாரமானவஸ்து சித்து எனப்படும். அறிவையுடைத்தாகாத வஸ்து அசித் தெனப்படும். [சேதநன் என்பதும் சித்து என்பதும் பர்யாயம்: அசேதநம் என்பதும் அசித்து என்பதும் பர்யாயம்.] சேதநா சேதநப் பொருள்களுக்கு நியாமகனானவன் ஈச்வரனெனப்படுவன். சித்து என்பது ஜீவாத்மாவை. ... (2 - 3)

4. ஆத்மன்வரூபம் — “சென்றசென்ற பரம்பரமாய்” என்கிறபடியே, தேஜை த்ந்திய மந: ப்ராண புத்தி விஷ்ணுமாய், அஜடமாய், ஆதத்தரூபமாய், நித்யமாய், அனுவாய், அவ்யக்தமாய், அசித்த்யமாய், நிவ்யவமாய், நிவ்யா மாய், ப்ரஹ்மதர்யமாய், ஈச்வரனுக்கு தீபாய்மாய், தாய்மாய், கோமாய் பிருக்கும்.

5. ஆத்யக்ஷேபம் தேஹாத் விஷயமாயபடி யென் ? என்பதீ ;

6. தேஹாதிக் "என்னுடைய தேஹாதிக்" என்ற, ஆத்மாவின்கேற்பட்டுத் தோற்றமாயவதும், 'இதம்' என்ற தோற்றமாயவதும், ஆத்மா "நான்" என்ற தோற்றமாயவதும், இவையொருவாகத் தோற்றி யொருவாகத் தோற்றமாயவதும், ஆத்மா எப்போதுத் தோற்றமாயவதும், இவை பலவகையாலும், ஆத்மா ஒருவகையாலும், ஆத்மா இவற்றில் விஷயமென்ற கோஷமேனும்.

4-6. ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூப மிருக்கும்படி யெங்ஙனோயென்னிஃ, *சென்று சென்று பரம்பரமாய்* என்று ஆழ்வாரருளிக் செய்தபடியே தேஹத்திற் காட்டிலும் இத்திரியத்திற்காட்டிலும் மதஸஸெற்காட்டிலும் ப்ராணனிற்காட்டிலும் ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் அஜுடமாய் ஆனத்தரூபமாய் திய்யமாய் அனுவாய் அவ்யக்தமாய் அசித்தியமாய் நிரவ்யவமாய் நிர்விசாரமாய் ஜ்ஞானத்துக் கிருப்பிட மாய் ஈச்வரனுக்கு சரீரமாயிருக்கும். இந்த ஆகாரங்கள் மேலே காமேண விவ ரிக்கப்படும்.] தேஹமே ஆத்மாவென்றும் இத்திரியங்களை ஆத்மாவென்றும் மதஸஸே ஆத்மாவென்றும், ப்ராணனே ஆத்மாவென்றும் ஜ்ஞானமே ஆத்மா வென்றும்—இப்படிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவதுண்டு ; இவையொன்றும் ஆத்மாவல்ல ; இவைபெல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டு 'அஹம்' (நான்) என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு இலக்கான பொருளே ஜீவாத்மாவெனப்படும். தேஹம் இத்திரியம் முதலானவை ஆத்மாவல்ல என்பதை எங்ஙனே தெரிந்துகொள்ளும்படி யென்னிஃ, என்னுடைய தேஹம், என்னுடைய இத்திரியம், என்னுடைய மனம், என்னுடைய ப்ராணன் ; என்னுடைய ஜ்ஞானம் என்றிப்படி 'என்னுடையது' என்கிற புத்திக்கும் அப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரத்திற்கும் விஷயமாய்க்கொண்டு தேஹாதிகள் தோற்றுவின்றன ; 'என்னுடைய' என்கிற சொல்லானது நான் என்பதன் ஆறும் வேற்றுமை ; நான் என்பதற்கு எது அர்த்தமோ அதுவே தேஹம் இத்திரியம்...என்பவற்றுக்கும் அர்த்தமாக இருக்கமுடியாது. 'நான் தேஹம், நான் இத்திரியம்' என்றிப்படி வ்யவஹாரமிருத்தால்தான் அஹமர்த்தமும் தேஹாதிகளும் ஒன்றேயாயிருக்கமுடியும். 'என்னுடைய மகன், என்னுடைய பிதா' என்றால் மகனும் பிதாவும் அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவர்களேயன்றி அஹமர்த்த மல்லவென்று எப்படித் தெரிந்துகொள்ளுகிறோமோ, அப்படியே 'என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இத்திரியம்' இத்தாதி வ்யவஹாரங்களினால் 'தேஹாதிகள் அஹமர்த்தமல்ல—அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவை' என்று தெரிந்து கொள்ளக் குறையில்கூட. அன்றியும், 'என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இத்திரியம்' என்று தோற்றுவதுபோல 'இது தேஹம் இது இத்திரியம்' என்றிப்படி தேஹாதிகள் இதம்புத்தி வ்யவஹாரங்களுக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு தோற்றுவின்றன. இதனாலும் அஹமர்த்தத்திற்காட்டில் அவை வேறுபட்டவையென்று அறுதியிடப் படும். இப்படியல்லாமல் ஆத்மாவானவன் நானென்கிற சொல்லுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டே தோற்றுகையாலே தேஹம் முதலியவற்றிற் காட்டில் (ஆத்மா) வேறு பட்டவனாவன். இங்கே சிலர் சங்கிக்கக் கூடும் :—ஆத்மா எப்படி அஹம்புத்தி விஷயமாய்க் கொண்டு தோற்றுகிறதோ அப்படியே தேஹமும் 'ஸ்தூலோஹம்,

க்ருசோஹம்' என்று அஹம்புத்திக்கு விஷயமாகித் தோற்ற வில்லையோ? நான் ஸ்தூலானுயிருக்கிறேன், நான் க்ருசானுயிருக்கிறேன் என்கிற வ்யவஹாரங்கள் அபலபிக்க முடியாதவைகளன்றோ; ஸ்தூலத்வமோ க்ருசத்வமோ ஆத்மாவுக்குக் கிடையாதே; தேஹத்திற்குத் தானே யுள்ளது. ஆக, ஸ்தூலோஹம் க்ருசோஹம் என்கிற வ்யவஹாரங்களில் தேஹம் அஹமத்தமாய்க்கொண்டு தோற்றுகையாலே இது ஆத்மாவாழிக்குத் தட்டென்? என்று சங்கிக்கக்கூடும். இந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரம் கேள்பின்: 'ஸ்தூல அஹம்' என்பதற்கு நான் ஸ்தூல சரீரத்தோடு கூடியவன் என்றும், 'க்ருச அஹம்' என்பதற்கு நான் க்ருசமான சரீரத்தோடு கூடியவன் என்றும் பொருள். 'அஹம் மதுஷ்ய, அஹம் தேவ;' என்றால் நான் மதுஷ்ய சரீரயுக்தன். நான் தேவசரீர விசிஷ்டன் என்று பொருள் படுவது போல இதனைக் கொள்க. அன்றியும், தேஹமானது 'ஸ்தூலோஹம், க்ருசோஹம்' என்று அஹம்புத்தி வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு ஆத்மத்தேவ தோற்றுவது ஜாக்ரத் தசையில் மட்டுமேயன்றோ; ஸுஷுப்தி தசையில் இல்லையே. ஜாக்ரத் தசையோடு ஸுஷுப்தி தசையோடு வாசியற எப்போதும் ஆத்மா தோற்றுகிற படியைக் காணலாம். எங்ஙனே காணலாமென்னில்; 'உறங்குவதற்கு முன்பு இவையெல்லாமறிந்திருந்த நான் உறங்குகிறபோது என்னுடம்புமுட்பட அறித் திலேன்' என்று ஸ்வஸம்ப்ரதிபன்னமான வ்யவஹாரமுள்ளது. இதனால் இரண்ட வஸ்தவையிலும் தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மாவுள்ளென்பது தெரிந்தும். அன்றியும் ஜுனன மரணங்களை யடைபுத் தன்மையினாலே தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாதிருக்கக் காண்கிறோம்; ஆத்மா ஜுனன மரண ரஹித னாய்க் கொண்டு எப்போதும் தோற்ற நின்றுள். 'நான் முற்பிறவியில் பன்னாசின வதினுடைய புலன் இது' என்கிற லோக வ்யவஹாரமும் இங்குச் சான்றாகும். இத் ததைய ஹேதுக்களாலே தேஹாதி விலக்ஷணனாத்மா என்னுமிடமறியத்தக்கது. (6)

7. இந்த யுக்தங்களுக்குக் கண்ணாழிவுண்டேயாகிலும், சாஸ்த்ர பலத்தாலே

ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனாகக் கடவன்.

7. இங்ஙனே யுக்திகொண்டு ஸாதிப்பது ஒருபுறமிருக்க, சாஸ்த்ர பலத் தாலும் இது எதித்திக்கக் கடவது. நாம் எதையும் யுக்தி கொண்டே ஸாதிப்பவர்க ளல்லோம்; யுக்திக்கு ஒருகால் கண்ணாழிவு விளையவுங் கூடும்; எதற்கும் நமக்கு சாஸ்த்ரமே ப்ரபல ப்ரமாணம். * பஞ்சவிம்சோயம் புகுஷ: * பஞ்சவிம்ச ஆத்மா பவதி. * ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ச ப்ரகீர்த்தித: * என்றிப்படி சீகுதி ஸ்ம்ருதிகள் முதலிய ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் ஆத்மா தேஹாதிகளின் காட்டிலும் வேறுபட்டவென்று அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது. ... (7)

8. அஜடமாகையாவது—ஜ்ஞானத்தை யோழியவுந்தானே தோற்றுக.

8. இப்படி தேஹாதி விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவானது அஜடமென்றும் ஆனந்தரூபமென்றும் நித்யமென்றும் அணுவென்றும் அவ்யக்தமென்றும் அசித் த்யமென்றும் நிரவயமென்றும் நிர்விகாரமென்றும் ஜ்ஞாநாக்ரயமென்றும் ஈசுவரனுக்கு சரீரபூதமென்றும் சொல்லிற்று கீழ்; இவற்றையெல்லாம் விசதமாகத் தெரிந்துகொள்வதே ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானமாகும். இனி அடையே இவை

விவரிக்கப்படும். ஆத்மா அஜடமாயிருக்கையாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கை. (அதாவது) தன்னுடைய தோற்றத்திற்கு இன்னொரு வஸ்துவை எதிர்பார்க்க வேண்டாதபடியிருக்கை. ஒரு தீபமானது இன்னொரு தீபத்தை அபேஷியாமலே தன் ஸ்வயவநாத்திற்குத் தான் ஹேதுவாகியுப்போலே ஆத்ம வஸ்துவானது ஜ்ஞானத்தைக்கூட அபேஷியாமல், தானே தோற்றிக்கொண்டிருப்பதுதான் அஜடத்வமாவது. “அத்யாயம் பிருக்ஷா ஸ்வயம்ஜ்யோதிர் பவதி” என்பது முதலான ப்ரமாணங்கள் இங்கே காணத்தக்கன. (8)

9. ஆனந்தரூபமாகவாவது—ஸுகரூபமாயிருக்கை.

10. உணர்ந்தவன் ஸுகமாக வறங்கினேனென்கையாலே ஸுகரூபமாகக்கூடவது.

9, 10. ஆத்மவஸ்து ஆனந்தரூபமாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று; அது எங்ஙனையென்னில்; ஆத்மஸ்வரூபம் தனக்குத்தானே ஸுகரூபமாயிருக்கும். இதை நாம் தன்குதத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதற்கு சாஸ்த்ர ப்ரமாணமொன்றுத் தேடவேண்டா; உறங்கியெழுந்தவன் ‘நான் ஸுகமாக வறங்கினேன்’ என்று சொல்லுவது ஸ்வ ஸம்ப்ரதிபன்னம். உறக்க நிலைமையில் வெளி விஷயங்களின் அபுபவம் கிறிதுமில்லைவென்றும், பேவலம் ஆத்ம ஸ்வரூபம் மட்டுமே ஸ்புரித்துக் கொண்டிருக்கிறதென்றும் தெரிந் துகொண்டிருக்கின்றோம். அத்தகைய உறக்கத்தை விட்டுவழிந்தவன் ‘ஸுகமாகவறங்கினேன்’ என்றால் அந்த ஸுகம் ஸ்வரூப ஸுகமே பாகவேண்டுமே யல்லது வேறொரு ஸுகத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே. ‘ஸுகமாகவறங்கினேன்’ என்பதற்கு இப்போது ஸுகமுண்டாதும்படி யறங்கினேனென்று பொருள் கொள்ளலாகாதோவென்னில், உள்ளதான சொல்வடிவத்திற்கு இங்ஙனம் பொருளாக வழியில்லையே. ஒருவன் தன்குதப்படிய விட்டு, நிறகு ‘இனிதாகப் பாடினேன்’ என்கிறான். இதற்குப் பொருளென்ன? பாடினவற்கு இனிமையுண்டாகும்படி பாடினென்பதா பொருள்? பாடும்போதே இனிமையுண்டாகும்படி பாடினென்று பொருளல்லவா? அதுபோல ஸுகமாக வறங்கினேனென்ற விடத்திலும் உறங்குப்போதே ஸுகமுண்டாகும்படி யறங்கினேன் என்று பொருள் படுவதுதான் தியாயமானது. இதனால் ஆத்மாவிஷயைய ஆனந்தரூபத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாகக் குறையில்கை. * திவ்யானாய ஏவைய நாத்தம் * திவ்யநாத்தநாமாஸித்வாதா * திவ்யநாத்தைகலகைனம் * இவையாதி ப்ரமாணங்களும் இங்கே அநுஸந்திக்கவரியன. (9, 10)

11. நித்யமாகவாவது—எப்போது மாறாது.

12. எப்போதுமுண்டாகில் ஜம்ம மாணங்களுண்டாகிறபடி பன்? என்கில்;

ஜம்மமாவது—தேனுவற்பத்தம். மாணங்களு—தேனுகிவோகம்.

11, 12 ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று; நித்யத்வமாவது—ஒருகால் இருந்து மற்றொருகால் இல்லாமற்போனகையன்றிக்கே எப்போது முண்டாயிருக்கை. எப்போதுமுண்டாயிருக்குமாதில், சாஸ்த்ரங்களால் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்படுகிற ஜன்ம மரணங்கள் கூடும்படி எங்ஙனையென்னில்; ஜனிக்கிறான் மரிக்கிறானென்றால் ஆத்மாவுண்டாகி ஆத்மா இல்லையென்கிறான்

என்றதாக அர்த்தமன்று. ஆத்மா தேஹத்தோடு ஸம்பந்திப்பது ஜன்மமெனப் படுகிறது; தேஹத்தைவிட்டுப் பிரித்துபோகை மரணமெனப்படுகிறது. ஆகவே ஆத்மா எப்போதுமுள்ளென்னத் தட்டில்லை. *ந ஜாயதே மரீயதே வா விபரீதீ* இத்யாதி ப்ரமாணங்களை இங்கே அநுஸந்திப்பது. ... (11, 12)

13. அனுவாஸபடி என்னென்ன;

14. ஸ்ருதா பிரதேசத்தில் தீவ்ரக உத்தியித்துப் போவது வருஷாமைந்த எந்தரம் ஸெஷுதையானே ஆத்மா அனுவாகக் கடவது.

13, 14 ஆத்மஸ்வரூபம் அனுவாயிக்குமென்று சொல்லிற்று; இதை யறியும்படி எங்ஙனே யென்னில்; ஆத்மாவுக்கு ஹ்ருதயத்திலிருப்பையும், அங்கிருந்து உத்திரமணமாவதையும், மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்திற்குத் திரும்பி வருகையையும் சுடர்மிகு கருதி சொல்லுகையாலே அனுவென்னுமிட மறியலாம். விபுவாகில் இவையொன்றும் கூடாதே. *உத்தராதீத்யபத்யம்* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸுதீரமும் அதற்கு அவஸ்டம்பமான ப்ரமாணங்களுமிங்கே அநுஸந்திப்பது. (14)

15. அனுவாய, ஸ்ருதயத்தனத்திலே தீவ்ரகம்கிம், சரீரம் வங்குமொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கிறபடி யென்? என்ன;

16. மனித்யுமனிதபாதகன் ஓட்டத்திலே விடுக்க பிரப வங்குமொக்க வ்யபிக்கு மாபோனே ஜகதம் வங்குமொக்க வ்யபித்தையானே அனந்தர புஜிக்கத் தட்டில்கை.

17. ஒருவன் வககாதத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிசுஷிக்கிறதும் தீவ்ரக வ்யபித்தானே.

15 - 17. ஆத்ம வஸ்து அனுபரிமாணமுடையதாய் ஹ்ருதயத்திலேத்தலை மட்டும் நின்றுவிடுமாகில் 'எனக்குக் காலில் தோவு; எனக்குத் தலையில் தோவு; எனக்குக் காலில் ஸுகம். எனக்குத் தலையில் ஸுகம்' என்கிறபடி காலே பிடித்துத் தலையளவும் சரீரமெங்கு மொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கிறபடி கூடுமோ வென்னில், ரத்னம் ஸுலபயன் விளக்கு முதலான சுடர்ப்பொருள்கள் ஒரோ விடங்களிலே இருக்கச் செய்தேயும் அவற்றின் ஒளியானது சுற்றெங்கும் வியாபிக்கிறப்போலே ஆத்மா ஹ்ருதயப் பிரதேசத்திலிருக்கச் செய்தேயும் ஆத்மாவின் தர்மமான ஜ்ஞானம் எங்கும் பரம்புகையாலே சரீரமெங்கு மொக்க ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கைக்கு ஒரு குறையுமில்லை. *குணாத் வா ஆலோகவத்* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸுதீரத்தின் மூ் பாஷ்யத்திலே இவ்வர்த்தம் ஸப்ரமானமாகக் காணத்தக்கது. ஒரு சரீரத்தில் ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கிறபடிக்கு இங்ஙனே கொண்டாலும் ஸௌபரி போன்ற சிவர ஏககாலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிசுஷிப்பது ஜ்ஞான வியாபித்யாலன்றிக்கே ஸ்வரூப வ்யாபித்யாலே யாகவேண்டாலோ வென்னில்; அங்கும் ஜ்ஞான வ்யாபித்யைக் கொண்டே நிர்வஹிக்கக் குறையுமில்லை. (15-17)

18. அவ்யக்தமகையாவது - கடபடாத்கை க்ஷயிக்கிற வஸ்துத்தனத்தோற்றத்திடுக்க.

18. ஆத்ம ஸ்வரூபம் அவ்யக்தமென்றும் சொல்லிற்று. அவ்யக்தத்வ மாவது என்னென்னில்; உலகில் காணும் பொருள்களைக் க்ஷயிக்கின்ற கண் முதலிய வற்றுல தோற்றத்திருக்காததான் அவ்யக்தத்வமாவது. *சிசேதநாதியோக்யாதி

கடபடாதீதி வஸ்துநிபை: பரமாணம் வ்யஜ்யந்தே, தை: அபமாத்தமா ந வ்யஜ்யந்தே-இதி அவ்யக்தா: என்கிற கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கே அநுஸந்தேயம். 'ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் தோற்றத்திருக்கைதான் அவ்யக்தத்வம்' என்று சொல்லலாகாதோ? வெண்ணில் அங்ஙனம் சொன்னால் வஸ்துவே இக்கிலையின்றதாகும். முயற்சொம்பு ஆகாசத்தாமரை மலடிமகன் என்பன போலே ஆத்மஸ்வரூபமும் துச்சமென்ன வேண்டியதும். மாநஸஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாமத்தனை யல்லது இத்தரியஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாமதன்று என்று கொள்க. திருவாய்மொழியில் *சென்று சென்று பரம்பரமாய் * என்று ஆத்மஸ்வரூப வைவக்ஷணியத்தை யருளிச் செய்கிற ஆழ்வாரும் 'ஞானம் கடந்ததே' என்று, இத்தரியஜ்ஞானத்திற்கு அகோசரமாயிருக்கின்றவையே அருளிச் செய்தாரென்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது. ... (18)

18. அசிந்த்யமென்று - அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்று நினைக்கவொண்ணாதிருக்கை.

19. ஆத்மஸ்வரூபத்தை அசிந்த்யமென்றும் சொல்லிற்று. அசிந்த்யமென்பதற்கு நினைக்கவொண்ணாததென்று பொருள். ஒருபடியாலும் நினைக்கவொண்ணாததென்று இதற்குப் பொருள்கொள்ளலாகாது. அங்ஙனம்கொண்டால் ஆத்மஸ்வரூப விஷயமான ச்ரவணம் மதநம் எல்லாம் வ்யக்ததமாக வேண்டியதும். ஆகையால் அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளத்தகாது; அசித்தோடு ஸஜாதீயமாக நினைக்கவொண்ணாதிருக்கையே அசிந்த்யத்வமென்று கொள்ளவேண்டும் பகவத்கீதையிலே இரண்டாமதவாயத்தில் *அவ்யக்தோயம் அசித்தயோயம்* என்றவிடத்து ஸ்ரீராமரின் பரீஷயமும் காணத்தக்கது. (19)

20. நிர்வயமாவையெது - அவயவ ஸஜாதீய மவ்ந்தகே யிருக்கை.

20. ஆத்மஸ்வரூபம் நிர்வயமாவதும் சொல்லிற்று. நிர்வயவத்வமாவது—அவ்யவ ஸமுதாயமல்லாதபடியிருக்கை. *விஜ்ஞாதமய: * என்றும் *விஜ்ஞாதகத: * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞானமே வடிவெடுத்ததாகையாலே அசித்தான பொருள்களைப் போலே அவயவஸங்காத ரூபமாக இரது ஆத்மவஸ்து என்று கொள்க: ... (20)

21. நிர்விகாரமாகையெது - அசித்துப்போலே விசரிக்கையன்றிக்கே ஒருபடிப் பட்டிருக்கை.

21. கீழே உதாஹரித்துக் காட்டிய பகவத்கீதா ச்லோகத்தில் *அவிசாரீயோயமுச்சந்தே* என்று நிர்விகாரமாகவும் ஆத்மஸ்வரூபம் 'சொல்லப்பட்டது அசித்துப்போலே விசாரப்படுகையன்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபம் என்க. *அம்ருதாஷாம் த்ர: * என்றும் *ஆத்மா கந்தே:ஷா: * என்றும் அக்ஷர சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற வஸ்து வாகையாலே—கடினத்தோறும் விசாரப்படுவதையே இயல்வாக வுடைத்தாய் கடிசப்தவாச்யமான அசித்துப்போலே விசாரப்படாமல் ஸதா ஏகரூபமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. (21)

22. இப்படியிருக்கையாலே சஸ்தரத்தால் ச்சேதித்தல், அகநியால் த்வித்தல், த்வித்தல், த்வித்தல், சோஷிப்பீத்தல் செய்கைக்கு அநீயாக்யமா யிருக்கும்.

22. ஆக இப்படியிருக்கையாலே சஸ்தரத்தால் ச்சேதித்தல், அகநியால் த்வித்தல், த்வித்தல், த்வித்தல், த்வித்தல், சோஷிப்பீத்தல் செய்கைக்கு அநீயாக்யமா யிருக்கும்.

எனக்கு இலக்காகாம லிருக்குமில்லாத்மவஸ்து. சஸ்த்ரமானது ஒன்றைச் சேதிக்க வேணுமா? இஃதும் அக்தியானது ஒன்றை தறிக்கவேணுமா? இஃதும் அத்தந்த வஸ்துக்களிலே வியாபித்துச் செய்யவேண்டுமன்றோ; ஆகவே ஸர்வ அசித்தந்த வஸ்யாபக னாகையாலே அவற்றிற் காட்டில் நிகவுர் ஸலிஷ்ம [ததனாகையாலும், வ்யாப்ய மாயும் ஸ்தூலமாயும்] நுகிற இவை [சஸ்த்ரம் நுகறி ஸ்ரவணவை] வ்யாபகமாயும் ஸலிஷ்மமாயுமிருக்கிற ஆத்மாவின் துவை வியாபித்து விகாரப்படுத்தப்பட்டாமை யாலே சஸ்த்ரம் முதலியவற்றினால் தம்மெட்டுதல் சக்யந்தல் முதலானவற்றிற்கு (ஆத்மவஸ்து) அநாதிமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று * தைநம் சசித்தந்தி சஸ்த்ரானி * * அச்சேத்யோபாயம் அதாஹ்யோபாயம் * இதயாதி தீதாவனங்கள் இங்குக் காணத்தக்கன.

23. ஆத்மநி ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்றுட்டல் 24. அது ச்ருதிருத்தம்.

25. அநேக தேஹங்களைப் பரிசுரணிக்கிற யோகிகள ஸ்வரூபத்துக்கு சைதில்யம் வரும்.

23 - 25. ஐஹவர்கள் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்கிறார்கள். (தேஹத்தின் அளவோடொத்த அளவையுடையவன் என்றபடி.) "பாதத்தில் எனக்கு வேதனை; தலையில் எனக்கு ஸுகம்" என்கிறாப்போலே ஆதாதகுடம் தேஹத்திலுண்டாகும் ஸுக துக்காநுபவமானது ஆத்மா தேஹபரிமாணனல்லாத போது கூடாதென்று, ஆத்மா தன் கருமங்களுக்கணங்கப் பரிசுரணிக்கும் கஜ பிபீலிகாதி சரீரங்களுக்கு அநுகூலமாகப் பரிணமித்து அத்தந்த தேஹத்தளவாக இருக்குமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது பொருந்தாது. ச்ருதியானது ஆத்மாவை நிர்விசாரனென்று முறையிடுகையாலே அந்த ச்ருதியோடு விரோதிக்கும் * அபுதாஷாயம் ஹி * என்கிற ச்ருதியே நிர்விசாரதவத்தை யோதுகின்ற ச்ருதியாகும். * ஏஷோஹுயாத்மா * வானாஃ தபாகல்ய * இதயாதி ச்ருதிகளும் 'ஆத்மா தேஹபரிமாணன்' என்கிற வாதத்திற்கு விரோதிகளே. ஆத்மா தேஹபரிமாணனென்கிற பஷைம் ச்ருதிவிருத்தம் என்பதுமட்டுமே யன்று; யுக்திவிருத்தமுமாகும். எங்ஙனே யென்னில்; யோகஸித்தி லாயத்தவர்களாய், ஸௌபரிசைப் போலே ஏக காலத்திலே பற்பல தேஹங்களைப் பரிசுரணிக்கும்வர்களுக்கு, "தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை அநேகமாகச் சின்ன சின்னமாக்கிக்கொண்டு அத்தந்த தேஹங்களைப் பரிசுரணிக்கவேண்டி வருமாறல்ல தேஹபரிமாணனென்னும்" பஷைத்தில் யோகிகளின் ஸ்வரூபத்திற்கு சைதில்யம் வரும். 'பரகாலயரவே' முகத்தாலே அனேக சரீரங்களைப் பரிசுரணிக்கிற யோகிகளின் ஸ்வரூபத்திற்கு—ஸ்தூலமான சரீரத்தை விட்டு ஸலிஷ்மமான சரீரத்தைப் பரிசுரணிக்கும்மளவில் இதுக்கெல்லாம் அது அவகாசம் போதாமையாலே சைதில்யம் வருமென்று முணர்க. * ஏவஞ்சாத்மா அகாந்தில்யம் * என்கிற பிரஹ்மஸூத்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே அல்பமஹத்பரிமாணங்களான கஜபிபீலிகாதி சரீரங்களை ஸ்வகாமஹருணமாகப் பரிசுரணிக்கும்வர்களுக்கு, கஜ சரீரத்தைவிட்டுப் 92 பீலி சரீரத்தினைப் பரிசுரணிக்கும்மளவில் பாணையுடலோடொத்த பரிமாணமாயிருக்குமத்த ஸ்வரூபத்துக்கு ஏறும்பு சரீரம் அவகாசம் போதாமையாலே சைதில்யம் வருமென்று முணர்க. (23 - 25)

26. ஜ்ஞாநாச்சரயமாவஸது - ஜ்ஞாநத்துக்கீருப்பிடமாயிருக்கை.

26. "ஜ்ஞானமே ஆத்மா" என்றும், ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா என்றும் உபநிஷத்து முதலிய பிரமாணங்களினால் அறிக்கின்றோம். ஜ்ஞானமே ஆத்மா என்பதைப்பற்றிப் பிறகு பேசலாகும். ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா என்பதுபற்றி இப்போது நிரூபணமாகின்றது. ஆத்மா ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும். தீபமும் அதன் ஒளியுமாகிய இரண்டும் தேஜோத்ராயமாயிருக்கச் செய்தேயும் தீபமானது ஒளிக்கு ஆச்ரமாயிருப்பதுபோல, ஆத்மா தானும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயிருக்கச்செய்தே தன்னுடைய தருமமான ஞானத்திற்குத் தன்னை யொழியத் தனிப்பட்டிருத்தலாவது. தனிப்பட்டுத் தோன்றுதலாவது இல்லாதபடி தான் ஆதாமாயிருத்தலே ஜ்ஞாநாச்சரயத்வமாகும். * விஜ்ஞாநாமயே கேத விஜ்ஞாயத் * ஜ்ஞாநாயேவயம் பருஷ * என்பவை முதலான பிரமாணங்களினால் ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்சரய நூதனென்பது நினைனமாக அறியப்படும். ... (26)

27. ஆத்மா ஜ்ஞாநத்துக்கீருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாந மாத்ரமாகித்.

28. நானநிஷ என்ற சொற்றேனும், நானநியாதீனே ஜென்னக்கடவது.

27, 28. [ஆத்மா ஜ்ஞான மாத்ரமே யல்லனென்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது] பெளத்தர் முதலான சில புறமதத்தவர்கள் இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்சரயநூதனென்பதை இசையாதே ஜ்ஞாந மாத்ரமென்று சொல்லுவதுண்டு; அது பிசு. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாச்சரயத்வ மன்றிக்கே கேவலம் ஞானமாயிருக்குமதுவே யுள்ளதாகில் 'நான் இதை பறியா நின்றேன்' என்று உலகத்தில் ஸர்வ ஸம்பரதிபந்தமாகக் காண்கிற ஸ்வலஹாரம் அஸங்கதமாக வேண்டியவரும், 'நான் அறிவு' என்றுதான் ஜ்ஞாந மாத்ரமாகவுண்டு சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஸ்வலஹாரம் ஒரு ஸ்வக்திச்சாட்டத்தும் காண்பதில்லை. 'இவ்வந்ததத்தை நானறியா நின்றேன்' 'இவ்விஷயத்தை நானறிந்துகொண்டேன்' என்றிப்படியே ஸ்வலஹாரங்கள் எங்கும் காண்கையாலே, இவ்விஷயத்தை க்ரஹிப்பதானதொரு ஜ்ஞாநத்திற்குத் தான் ஆச்ரயமென்னுமிடம் நன்கு தெரிகின்றதன்றோ. இப்படி ஆத்மானுடைய ஜ்ஞாநத்துத்வம் ப்ரத்யக்ஷ எரித்தமாகையாலே கண்ணழிவற்றதென்று கொள்ளக்கடவது. * அஹமிதமபிவேத்மீதி ஆத்மஸித்தயோர் விபேதே ஸ்புரதி யதி ததைக்யம் பாஹ்யமப்யேகமஸ்து * [ஸ்ரீரங்கரீஜஸ்தவம் உத்தர சதகம்-10] என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம். .. (27, 28)

29. ஜ்ஞாநாவென்ற போதே, கர்த்தா போக்தா வென்னுமிடம் சொல்லித்தயத்து.

30. கர்த்துவ போக்த்துவங்கள் ஜ்ஞாநாவெந்தா விசேஷங்களாகையாலே.

29, 30. ஆத்மாவை ஜ்ஞாநாவென்று தெரிந்துகொண்டபோதே கர்த்தாவென்றும் போக்தாவென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இன்னது நேறயம். இன்னது உபாதேயம் என்கிற ப்ரதிபத்திக்கு ஜ்ஞாநத்துத்வமானது நேறதுவாயிருக்குமாகையாலே நேறயங்களை விடுகையிலும் உபாதேயங்களைப் பற்றுக்கையிலும் சிகிச்சையுண்டாகி [முயற்சியுண்டாகி என்றபடி] அது அடியாகக் கர்த்துவ முண்டாகிறது. எவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்திருநோ அவன் அதனுண்டாகும்

பலனை யனுபவிப்பவனுமாகிறான். ஆகவே கத்தாவாகாதபோதே போக்தாவாகிறான். ஆனபின்பு ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநருத்வம் சொன்னது கத்தருத்வ போக்தருத்வங்களும் சொன்னபடியாகக் குறையில்லை. ... (29, 30)

31. சீலர், குணங்களுக்கே கத்தருத்வமென்று, ஆத்மாவுக்கிவ்விதம் பெயர்கூடும்.

32. அப்போதெனக்கு சாஸ்த்ரவச்யதையும், போக்தருத்வமும் குணமும்.

31, 32. [கத்தருத்வம் ப்ரக்ருதிகின்றது, ஆத்மாவுக்கே பென்று திருபிகப்படுகிறது] இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வபாவிகமா யிருந்துள்ள கத்தருத்வத்தை ஸாங்க்யர்கள் ப்ரக்ருதிக்வேயுள்ளதாகக் கொள்ளுகின்றார்கள்; பகவத்கீதையில் * காரிய காரணகத்தருத்வே ஹேது; ப்ரக்ருதி ருச்யதே, புருஷஸி ஸுகதுக்காநாம் போக்தருத்வே ஹேதுருச்யதே * என்று சொல்லுமையாலே கத்தருத்வமுள்ளது ப்ரக்ருதிக்வே; ஆத்மாவுக்குக் கத்தருத்வமன்றிக்கே போக்தருத்வமேயுள்ளது என்று ஸாங்க்யர்கள் திருபிக்கின்றார்கள் அது பிசகு. ப்ரக்ருதிக்வே கத்தருத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு அஃதில்லையாகில் ஆத்மாவுக்கு சாஸ்த்ர வச்யத்வமும் போக்தருத்வமும் குணத்ததாகும். சாஸ்த்ர வச்யத்வமாவது—விதி திஷேத ரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தான் அதிகாரியாய்க் கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்க வேண்டுமெனயாம் சாஸ்த்ரங்களானவை ஒரு புறத்திலே 'இதைச் செய், இதைச் செய்' என்று கத்தவச்யங்யை விதிக்கும்; மற்றொரு புறத்திலே 'இதைச் செய்யாதே; இதைச் செய்யாதே' என்று திஷேதங்யை விதிக்கும். முகந்தேய சிஸ்திவீதி'வத, தரிமம் சர் * இத்யாதிக்களையும் * தாபஸ மூத்ரபுரீஷம்' ருச்யாத், ந நஷ்டகேத், ந விவஸத்; ஸநாயாத் * இத்யாதிக்களையும் காண்பது. இத்தவசய விதி திஷேதங்கள் சேதந்க்கப்பற்றி அவதாந்தனவே யல்லது ப்ரக்ருதியைப்பற்றி அவதரித்தனவல்ல. ப்ரக்ருதிக்வேதான கத்தருத்வமென்னல், சாஸ்த்ரங்களில் காணும் விதிதிஷேதங்கள் ப்ரக்ருதியை நோக்கியவை யென்னவேணும். ஆகவே சாஸ்த்ரவச்யத்வம் சேதநனுக்குக் குணத்ததாகுமா அன்றியும் விவரிதங்களான ஸத்கருமங்களைச் செய்து, திஷேதங்களான துஷ்கருமங்களை விலக்கி வர்த்திக்கின்ற சேதநன் தல்ல பலன்களை யனுபவிக்கையும் விவரிதங்களை விட்டு திஷேதங்களைச் செய்து திரியும் சேதநன் தீய பலன்களை யனுபவிக்கையும் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபத்தமாயிருக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட ஸுகதுக்க ரூப பலபோக்தருத்வமும் சேராமற் போகும். பலசொல்லி என்? சேதநன் கத்தாவாகாதபோது சாஸ்த்ரமே வீண் என்னவேண்டி வரும். * சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி * என்ற பூர்வமீமாம்ஸாந்நபாயமும், * கத்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத் * என்ற சாரீரக மீமாம்ஸா ஸித்திரமும் இங்கு அதுஸத்தேயம். அன்றியும், *ஸ்வர்க்ககாமோ யஜ்ஜை * என்றும். *முமுக்ஷு: ப்ரந்நம் உபாஸத * என்றும் பல பல வகையான விதிகளைக் காணு தின்போதும், ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் முதலிய பலன்களை எந்த சேதநன் அனுபவிக்க வேண்டியவனோ அவனையேயன்றோ கத்தாவாக சாஸ்த்ரம் தியோகிக்கிறது. ஆகவே பலனைப் புசிப்பவனே கத்தாவாக வேணுமென்பது புறருத்தம். அசேதனத்துக்குக் கத்தருத்வமாவில் சேதனனைக் குறித்து விதிக்கவேண்டாது. சாஸநம் பண்ணுவது எதுவோ அதற்கு சாஸ்த்ரமென்று பெயர். சாஸனமாவது ப்ரவர்த்தனம்; சாஸ்த்ரம்

ப்ரவீர்த்தம். பண்ணுவதாவது அறிவையுண்டு பண்ணும் முகத்தாலேயாம். அசேதமான ப்ரக்குதிக்கு அறிவையுண்டுபண்ண முடியா தன்ருே. ஆகவே சாஸ்த்ரம் ஸாஸ்த்ரமாக வேணுமானால் போக்தாவான சேதநனுக்கே கர்த்தருத்வமாக வேணும். இவ்விஷயமெல்லாம் *கர்த்தா சாஸ்த்ரர்த்தவத்தவாத* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் விசதம். (81, 82)

83. ஸம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளில் கர்த்துவம் கவ்ருப ப்ரயுக்தமன்று.

84. குண ஸம்ஸாரிக க்ருதம்.

83, 84. ஆனால் இந்த சேதநனுக்கு எல்லா விதமான கர்த்தருத்வமும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாமோ ஸெல்லில்; அன்னபாதாதிகளான ஸௌகிக போகங்களை புத்தேசித்துப் பண்ணும் ஸ்வஸ்பாபாசங்களில் கர்த்தருத்வம் ஓளபாதிகமாகையாலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று. ஆனால் அது இவனுக்கு வந்தபடி தான் என்னென்னவிலும்; ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்களினுடைய ஸம்ஸாரிக்கத்தாலே யுண்டானதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். *ப்ரக்குதே: க்விபமானாதி குண: கர்மாணி ஸர்வா:*, அஹங்காரவிமூடாதமா கர்த்தா ஹந்தி மத்யதே * என்கிற கீதாவசனம் இங்கே அறியத்தக்கது. ... (83)

85. கர்த்துவத்தா வீரவாதம்.

85. ஸாங்கியர்களின் பகைத்தன நிராகரித்து ஆத்மாவுக்கே கர்த்தருத்வமுள்ளதென்று ஸாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி இந்த கர்த்தருத்வமானது ஸ்வாதீதமா? ப்ராதீதமா? என்கிற சங்கையிலே சொல்ல வேண்டியவை சொல்லப்படுகின்றன. ஆத்யாவின் கர்த்தருத்வம் ஈசுவராதீதமென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்தா வேண்டியதற்காக கர்த்தருத்வம் ஆத்ம தரீதமென்று கொள்ள வேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞானம் இச்சை ப்ரயத்தனம் ஆகிறவிவை பகவானுக்கு அதீனங்களா யிருக்கையாலும், பகவானுடைய அறமதியில்லாமல் அந்த ஜ்ஞானம் முதாரிப்பவை கரியா நேறதுவாக மாட்டாமையாலும் இவனுடைய கர்த்தருத்வம் ஈசுவராதீதமென்று கொள்ளவேணும். இங்ஙன கொண்டால் புண்ய பாபங்கள் ஈசுவரனுக்கேயாக வேண்டாவோ? சேதநனுக்கு ஆக இடமில்லையே! என்கிற சங்கை உருக்கக்கூடும். "சேதநனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்தந்தை யபேகித்து ஈசுவரன் அறமதி பண்ணுகையாலே அந்த க்ரினையைப் பற்றி வரும் புண்ய பாபங்களும் சேதநனுக்கேயாகின்றன" என்று நம் பூருவாசாரியர்கள் அருளிச் செய்கின்றனர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தல் *பராத் து தத் த்ருதே: * என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மாவினுடைய கர்த்தருத்வம் பராயத்தமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதும்; *க்ருதப்ரயத்தாபேகஸ்து விஜ்ஜிதப்ரதிஷித்த அவையர்த்தவாதிப்பா* என்கிற ஸூத்ரத்தினால் சங்கை பரிஹாரம் செய்யப்பட்டிருப்பதும் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. விதி நிலை சாஸ்த்ரங்கள் வினாசுமைக்காக இச்சேதநன் பண்ணின ப்ரதீதம்ப்ரயத்தந்தை யபேகித்துக் கொண்டு ஈசுவரன் பாவத்திபரீகிருனென்ற கர்விரோக இதைச் சிறிது விவரிப்போம். எல்லா சேதநர்களுக்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் இயல்பாகையாலே பொதுவாக ப்ரவ்ருத்தியிலும் நிவ்ருத்தியிலும் சிமை தடையற் றிருக்கும். இத்தகைய உரிமையை நிவ்ருதிக்கக்கூக ஈசுவரன் அந்தராத்மாவாய்க்

கொண்டு நிற்பன. அவனாலே யுண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூப சக்தியை யுடையது னுன சேதநன் அந்தந்த பதார்த்தங்களிலே ஜ்ஞான சிக்ஷாப்ரயத்தங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டிருப்பன். அவ்விடத்திலே மத்யஸ்தனாகையாலே உதாரணீயர்ப்போலே யிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்த சேதநனுடைய பூர்வ வஸந்தரூபமான ப்ரவ்ருத்தி நல்லதோ தீயதோ, அதில் அனுமதியையும் அநாதரத்தையுமுடையனாய்க் கொண்டு. இவன் நல்லது செய்யுமளவில் அநுகரணத்தையும், தீயது செய்யுமளவில் நிக்ரஹத்தையும் பண்ணு திற்பானாய் ஸுகலக்கங்களை அவ்வோ சேதநங்களுக்குக் கொடா நிற்பன்.

நடாதூரம்மானருளிச் செய்த தத்வஸார மென்னும் க்ரந்தத்தில் * ஆதா வீச்வர தத்தையவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்தர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தஜ்ஞாத சிக்ஷணபரயதநாதி உத்பாதயத்வத் ததே. தத்ரேபேஷ்யததோ நும்த்யஸிதத்த தந்நிக்ரஹா நுக்ரஹௌ தத்ததக்ரமபலம் ப்ரயச்சதி ததஸ் ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி: * என்கிற ச்லோகத்தின் பொருள் இவ்விடத்தில் நன்கு தெளிவு பிறப்பிக்கும். [இதன் பொருள் வருமாறு:—ஸ்ர்வ தியாமனாய் ஸர்வாத்நாத்மாவான் ஸர்வேச்வரன் ஆதியிலே தனக்கு உண்டாக்கிக் கொடுத்த ஜ்ஞாத்துத்வ ரூபமான் ஸ்வாதந்தர்ய சக்தியாலே சேதநன்தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞான் சிக்ஷாப்ரயத்தங்களை உண்டாப்பண்ணிக் கொண்டிருப்பன் அவ்விடத்தில் அசர்வ தர்ய ப்ரவ்ருத்திகளிலே உபேஷித்தும், சாஸ்தர்ய ப்ரவ்ருத்திகளிலே அநுமதி பண்ணியும் அவ்வோ நிக்ரஹங்களிலே நிக்ரஹீநுக்ரஹங்களைப் பண்ணு தின்று கொண்டு அவ்வோ கர்ம பலனையும் ஸர்வேச்வரன் கொடா நிற்பன் என்கை]

விசேஷ சங்கைக்குப் பரிஹாரம்

* ஏஷ ஹ்யேவ ஸாதூ கர்ம காரயதி யம் ஏப்யோ லோகேப்ய உத்திந்ஷதி; ஏஷ ஏவ அஸாதூ கர்ம காரயதி, யம் அதோ நிந்ஷதி * என்று உபநிஷத்தில் ஓதப் பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருளாவது—எம்பெருமான் எந்த சேதநனை உபநிஷதிய யடைவிக் விரும்புகிறானோ; அவனைக்கொண்டு நல்ல காரியங்களைச் செய்விக் கிறான்; எந்த சேதநனை நீச கதியையடைவிக் விரும்புகிறானோ, அவனைக்கொண்டு கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக் கிறான் என்பதாம். ஆகவே நல்ல எண்ணத்தாலும் கெட்ட எண்ணத்தாலும் ஸர்வேச்வரன் தானே ஸாதூவாயும் அஸாதூவாயுமுள்ள கருமங்களைப் பண்ணுவியா நிற்குமென்கிற விது எங்ஙனே பொருத்துமென்று சங்கை உதிப்பதுண்டு. இதற்குப் பரிஹாரம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே திருபித்தருளினார். கேண்மின், மேலே காட்டின உபநிஷத்தின் விஷயம் ஸர்வஜன ஸாதாரணமன்று. யாவனொருவன் பகவத் விஷயத்தில் மிக மிக அதிகமான ஆநுகூல்யத்திலே ஒருப் பட்டவனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ, அவனை அநுக்ரஹியர் தின்று கொண்டு பகவான் தானே தன்னைப் பெறுவதற்கு ஸாதனங்களாயும், அதிகல் யாணங்களாயுமுள்ள கருமங்களிலே ருசியை ஜூதிப்பிக்கிறுனென்றும், யாவனொரு வன் மிக மிக ப்ராதிகூல்யத்திலே ஒருப்பட்டவனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ அவனை ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளாயும் அதோகதி ஸாதனங்களாயுமுள்ள கருமங்களிலே ஸக்தானுக்குகிறுனென்றும் அந்த உபநிஷத் வாக்கியத்திற்குப் பொரு

ளாம். ஆகவே பொருத்தமை யொன்றுமில்லை யென்பர். ஆனபின்பு சேதன ப்ரவ்ருத்தியில் எம்பெருமானுக்கு அநுமத்தூத்வமே [அகாவது அநுமதி யளிக்குந் தன்மைமே] ஸ்வஜாத ஸாதாரணம். ப்ரயோஜகந்வம் விசேஷ விஷயம் என்று கொள்ளத்தக்கது. ... (35)

36. ஜ்ஞாநாந்ரயமாகில் சாஸ்த்ரங்கவிலே யிவ்வ ஜ்ஞானமென்ற சொல்லுனானென் னென்கில.

37. ஜ்ஞாநத்தை யொழியவும் தன்னையறிகையாலும், ஜ்ஞானம் ஸ்வரூப குணமாய் நிரூபக தர்மமாயிருக்கையாலும் சொல்கின்ற.

36, 37. [ஆத்மாவை ஜ்ஞானமென்கைக்குத் காரணம் சொல்லுகிறது.] ஆத்மா ஜ்ஞானத்திற்கு ஆந்ரயமாயிருக்குமாகில் சாஸ்த்ரங்களில் இவ்வின் ஜ்ஞானம் என்கிற சொல்லாலேயே சொல்லியிருப்பது ஏன்? • யோ விஜ்ஞாநே • விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே • என்பவை முதலான ச்ருதிகளில் கேவலம் விஜ்ஞாநமென்றே ஆத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறதே; இது எதனாலே? என்னில்; ஜ்ஞானமானது தன்னுடைய ஆந்ரயத்திற்குத் தான் ப்ரகாசகமாயிருப்பதுபோல ஜ்ஞானத்தை யுபேகஷியாமல் தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கையாலும், ஜ்ஞானம் இவனுக்கு ஸார மான குணமாகையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகையாலும் அங்ஙனே சொல்கிறது. ... (36, 37)

38. நியம்பமாகையானது - சச்வரனுக்கு நியம்பமாக எல்லா வ்யாபாரங்களு ழண்டாம்படி யிருக்கை.

38. கீழ் நாலாவது சூர்ணியில் ஆத்ம ஸ்வரூப நித்தூற்படி யை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையில் 'தேஜோந்நிரிய மந: ப்ராண புத்தி விவக்ஷணமாய் அஜுடமாய் ஆனந்தரூபமாய் நித்யமாய் அணுவாய் அவ்யகதமாய் அநிந்த்யமாய் நிரவபவமாய் அநிநிகாசமாய் ஜ்ஞாநாந்ரயமாய், சுச்வரனுக்கு நிவாந்ரயமாய் தார்யமாய் சேஷமா யிருக்கும்' என்று சொல்கிறது. அதில் "ஜ்ஞாநாந்ரயமாய்" என்ற வளவும் விவரித் தாயிற்று. இனி "சுச்வரனுக்கு நியம்பமாய்" என்றவடம் விவரிக்கப்படுகிறது. சேதனன் சுச்வரனுக்கு நியம்பமாயிருக்கை மாவதென்கணவின்; சரீரத்தினுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும் சரீரியனுடைய புத்தயத்தினமாக வுண்டாகிருப்போலே, சரீர ரூபமான இவ்வாத்ம வஸ்துவினுடைய ஸகல வ்யாபாரங்களும் சரீரியன பரமாத் மானினுடைய புத்தயத்தினமாகவே யுண்டாம்படி யிருக்கை. ... (38)

39. தார்யமாகையானது - அஃனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களை யொழித்தபேது தன் ஸ்வரூபத்தையேயாம்படி யிருக்கை.

39. ஆத்மலக்ஷணசூர்ணியில் "சுச்வரனுக்கு நியம்பமாய்" என்ற வளந் தரம் "தார்யமாய்" என்றுள்ளது. "சுச்வரனுக்கு" என்றது இவ்வுக்கும் அந்வயிக்கக் கூடவது; சுச்வரனுக்கு தார்யமாய் என்றதாயிற்று. அகாவது, சுச்வரனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களில்லாதபேது தன்ஸத்தை இவ்வையாம்படியிருக்கை; சுச்வரன் ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் தன் ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களாலே நியமேந் துதித்துக்கொண்டிருப்பதாக நூற் கொண்கை. இவ்வாத்மவஸ்து, தனக்கு நியமேந்

தாரகமாய்க்கொண்டு தன் ஸத்தா சேஷதுவாயிருக்கிற அவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்கடபந்தையுமொழிந்தபோது தன் ஸத்தாஹாதி பிறக்கும்படியிருக்கையே ஈச்வரனுக்கு தார்யமாயிருக்கையாம். (39)

40. சேஷாஸ்யாயதது - சத்தாசூன்யதாய்பூலாதிகைப் போலே அவனுக்கு இஷ்ட விநியோகாரஹமாயிருக்கை.

40. ஆத்ம லக்ஷண குர்ணியில் "சேஷமாயிருக்கும்" என்று முடிவுகச் சொல்லிற்று. சேஷமாயிருக்கையாவதென்னென்னில்; சத்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலம் முதலான வஸ்துக்கள் ஸவார்த்தமாயிருக்கை யென்பதில்லாமல் பிறர்க்கே உறுப்பாய் அவர்களுக்கு இஷ்ட விநியோகத்திற்கு உரித்தாயிருக்கும்தோலே ஆத்மாவும் சேதநப்பொருளாயிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமானுக்கு இஷ்ட விநியோகாரஹமாயிருக்கை. ஒருவனுக்கு சத்தன புஷ்ப தாம்பூலாதிகள் கிடைத்தால் அவற்றை அவன் தான் உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதோடு நிலலாமல் தனக்கு வேண்டினவர்களுக்கும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளக் கொடுப்பதுண்டே இதுவாயிற்று யதேஷ்ட விநியோகாரஹத்வம். இவ்வண்ணமாகவே எம்பெருமான் தானும் சேதநனைத் தனக்கு அதிசயகரமாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதோடு நிலலாமல் உபயோகிக்கெண்ணை ஆடபடுத்த விமலன் என்கிறபடியே தனக்கு வேண்டினவர்களுக்கும் உறுப்பாக்கலாம்படி யிருக்கையாயிற்று இது. சேதநனான ஜீவாத்மாவுக்கு அசேதநங்களான சத்தன குஸூம தாம்பூலாதிகளைத் தருஷ்டாத்தமாகச் சொன்னது பாரதத்தியாதிசயத்தினைத் திருவுள்ளம்பற்றியென்க. முமுக்ஷுப்படியில் திருமந்திர பாகரணத்தில் நமச்சந்தார்த்த விவரணத்தில் (81) "ஈச்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துபிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்குமென்று ழற்சட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே அசித்தநைப்போலே * தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்" என்றருளிச்செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம். (40)

41. இதுதான் க்ருஹ யோஜா புத்ர களத்தாதிக்கைப் போலே, ப்ருதக்னித்தயாதிகளுக்கு யோக்யமானபடி யிருக்கையென்ககே, சரீரம் போலே அவந்தக்கு அயோக்யமாயிருக்கை.

41. ஆத்மவஸ்து ஈச்வரனுக்கு சேஷமாயிடத்தில் எங்ஙனே யிருக்கும்படி? ஒருவனுக்கு க்ருஹம் ஷேதரம் முதலானவையும் சேஷமாகின்றன. தன்னுடைய சரீரமும் சேஷமாகின்றது ஆகச்செய்தேயும் க்ருஹ ஷேதராதிகள் தனிப்பட்டிருக்கைக்கு அர்ஹங்களாய், சரீரம் அப்படி யிருக்கைக்கு அநர்ஹமாய் இருக்கக் காண்கிறோம்; இவ்வாத்ம வஸ்து எம்பெருமானுக்கு சேஷமாயிடத்தில் இருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னில்; க்ருஹம் ஷேதரம் புத்ரம் களத்தரம் தனதான்யங்கள் ஆராமங்கள் தாஸதான்யவர்க்கங்கள் சேஷியானவனை விட்டுப் பிரித்தும் காண்ப்படுவது போலல்லாமல் சரீரம் போலே தனியிருப்புக்கு உரித்தாகாமலிருக்கும். ஆத்ம லக்ஷண குர்ணியில் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருக்குமென்னுமது சொல்லப்படாமலிருந்தாலும், சரீர லக்ஷணமான நியாச்யத்வ தார்யத்து சேஷத்துவங்கள் சொன்னபோதே சரீரத்வம் அசித்தச் சொல்லப்பட்டதாயிற்றென்று சொல்லக் கடவது. ஆக இவ்வளவும் ஆத்ம ஸ்வரூப சேதநம் பண்ணிற்று. (41)

42. ஆத்மஸ்வரூபத்தான் பத்த முக்த தீத்யகுபேன பு ஸ்ரபடிப் பட்டிதூக்கும்.

43. பத்தரென்கிறது ஸம்ஸாரகலை.

44. முக்தரென்கிறது ஸம்ஸார ஸம்பத்தமந்நவங்கலை

45. தீத்யரென்கிறது - ஒருநாளுர் ஸம்ஸாராத சேஷசேஷாதீத்கலை

42 - 45. ஆத்மஸ்வரூபமானது புன்னு ஈடிப் பட்டிதூக்கும்; அநாதியான அசித்தஸம்பத்தத்தை யுடையவர்களால் ஸம்ஸாரிகளாகிறுக்குமவர்கள் பத்தாத் முக்தரென்கொளப்படுவர். ஸம்ஸாரஸம்பத்தமந்ந நவமத்தமில்லதோர் நாட்டிலே ஒன்று சேர்த்தவர்கள் முக்தாத்மாக்கொளப்படுவர் ஒரு நாளும் ஸம்ஸார நிலத்தை ஏட்டிய பாராதவர்களான அனந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகள் தீத்யாத் மாத்தொளப்படுவர். பகவததுபவத்தில் ருசியற்றவர்களால் எம்பெருமானை யடி புணரித்து ஸம்ஸார திவ்ருத்தியை யுண்டாக்கிக்கொண்டு தேசவிசேஷத்திலே போய் ஸ்வ ஸ்வரூபாநுபவம் பண்ணுகிறார்க்கும் கேவலரும் முக்தாத்மாக்களாகப் பரிகணிக்கப்படுவார்கள்.

... (42, 45)

46. ஜகத்துக்கு அக்த ஸம்ஸூக்ஷ். ஸதாயிஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஓவடிவிய சப்தாத் கருண்டாகிறுப்போலே, ஆத்மாவுக்கும் அக்த ஸாபத்தத்தாலே அவித்யாக்ஷம் வானை ரூகிறுண்டாகிறான

46. இயற்கையில் ஜ்ஞாநாதந்தாமல ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸார பத்த நேதுவான அவித்யை முதலிய தோஷங்கள் ஸாபத்திக்கிறபடி எங்ஙனே பெண்ணில்; இயற்கையால் விகார மற்றதாய்க் குளிர்ச்சிபெற்றிருக்கருமதான ஜலத் திற்கு நெருப்போலே சேர்த்தவொரு பாண்டத்தினுடைய சேர்க்கையினாலே குடும் ஓலியுண்டிற் விகாரங்கள் உண்டாகிறுப்போலே, இயற்கையில் ஜ்ஞாநாதந்தாமல ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு ஸத்வரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கிருப்பிடமான அசித் தின் ஸம்பத்தத்தாலே அவித்யை, கருமம், வாஸ்தை, ருசி ஆகிற இவை உண்டா கின்றன

... (46)

47. அக்த்துக் கழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்.

47. இங்ஙனே ஆத்மாவுக்கு வந்தேதிறியான அவித்யை முதலானவை எப்போது கழிவுதென்னில்; 'காரணம் திவ்ருத்தமானால் காரியம் திவ்ருத்தமாகும்' என்பது முறைமையாதலால் அசித்தஸம்பத்தம் காரணமாக வந்த இந்த அவித்யாதி கள் அந்த அசித்தஸம்பத்தம் கழிந்தவாறே கழியுமென்பர் தத்வ வித்துக்கள். (47)

48. இம் முன்றும் தனித்தனியே அவத்தமாயிடுக்கும்.

48. கீழே மூலகைப்பட்டவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவர்க்கம் இத்தனை சேதநரென்று எண்ணிச் சொல்லக்கூடியதாயிருக்குமோ வென்னில்; இராம, ஒவ்வொரு வகுப்பும் தனித்தனியே எண்ணித் தலைக்கட்ட முடியாதபடி அனந்தமாயிருக்கும்.

... (48)

49. சிவ ஆத்மபேதமில்லை, சகாத்மாவேயுள்ளதென்றார்கள்.

50. அந்த பஷத்தில், ஒருவன் ஸூகீகர காதத்திலே வேறே யொருவன் துக்கீகரகூடாது.

49, 50. கீழே சொல்லப்பட்டதான 'ஜீவாத்மாக்கள் அனந்தர்களாயிருப்பார்கள்' என்னும் விஷயத்திற்கு விரோதியாக, ஆத்மாக்களில் பேதமில்லையென்றும் ஒரே ஆத்மாதானுள்ள தென்றும் சில குத்ருஷ்டிகள் சொல்லுவதுண்டு; அது அயுக்தம், ஏனெனில், அப்படி ஆத்மபேதமில்லாத பஷுத்தில் ஒருவன் ஸுகம் பட்டுக்கொண்டிருக்கிற காலத்தில், மற்றொருவன் சூக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதாகக் காண்கிறவிது கூடாமற்போகும். ஸுகமும் துக்கமுமாகிற விரண்டும் ஒரே ஆத்மத்தைப்பற்றி யிருக்குமாயில் அஸ்விரண்டையும் அனுபவிப்பவன் ஒருவனே யாகவேணும்ன்றோ. அப்படி காணப்படவில்லையே. ஆக ஸுக துக்கங்கள் தியதங்க ளாகக் காண்கையாலே 'ஆத்ம பேதமில்லை, ஏகாத்மாவே யுள்ளது' என்பது மிகு; ஆத்ம பேதம் அங்கீகரித்தேயாகவேணும்

.. (49, 50)

51. அது தேஹ பேதத்தாலே யெல்லாம்.

52. ஹேமபரி சீர்த்திலுமது கானவேணும்.

51, 52. கீழ்ச் சொன்ன ஆபத்திற்கு தேஹ பேதத்தைக் கொண்டு பரிஹாரம் செய்து விடலாம்; ஸுக துக்க வ்யவஸ்தைக்காக ஆத்ம பேதம் கொள்ள வேண்டிய ஆவச்யகதையிலை, தேஹ பேதம் கொள்ளுகிறோமாகையாலே, அந்த தேஹ பேதமே ஸுக துக்க வ்யவஸ்தைக்கு ஹேதுவாகலாம் என்னில்; அதுவும் அஸாதா; தேஹ பேதம் ஸுக துக்க தியமத்துக்கு ஹேதுவாகில், அதேக தேஹம் களைப் பரிக்கரணித்த ஸௌபரியின் சீர்த்திலும் அந்த தியமம் காணவேண்டியதாகும். அங்கு அப்படியில்லையே. ஆகலால் தேஹ பேதத்தைக் கொண்டு தீவாஹம் பண்ண முடியாது. ஆத்ம பேதம் கொண்டேயாகவேணும்மென்றதாறிற்று. (51)

53 ஒருவன் ஸம்ஸர்க்கையும், ஒருவன் முக்தனாகையும், ஒருவன் சிஷ்யனாகையும், ஒருவன் ஆசார்யனாகையும் கூடாது.

54. விஷம ஸ்ருஷ்டியும்கூடாது

53, 54. ஆத்மபேதம் கொள்ளவேணும்மென்கைக்குக் கீழ்ச் சொன்ன அநுபபத்தி தவிர மற்றுஞ் சில அநுபபத்திகளுமுண்டு; 'ஆத்ம பேதமில்லை, ஆத்மா வொருவனே யுளன்' என்னும் பஷுத்தில், ஒருவன் ஸம்ஸாரியாயிருக்கையும் ஒருவன் முக்தனாகையும், ஒருவன் சிஷ்யனாய் வந்து உபஸத்தி பண்ண ஒருவன் ஆசார்யனாயிருத்து அவனுக்கு உபதேசிக்கையுமாகிற இவை கூடாது. ஏகாத்மாவாகில் தேவதீர்யம் மருஷ்யாதி ரூபத்தாலே ஸுகோத்தரமாகச் சிலவும், துக்கோத்தரமாகச் சிலவும்; ஸுக துக்க மித்ரமாகச் சிலவும் ஆக விப்படி லோகத்தில் பதார்த்தங்களை விஷமமாக ஸர்வேச்வரன் ஸ்ருஷ்டித்திருப்பதும் பொருந்தாது. ஜீவபேதமும் கர்ம தாரதமய முமன்றோ விஷம ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேது. -- (53, 54)

55. ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ச்ருதியோடும் விருதிக்கும்.

55. கீழே யுகதியாலே அதேக விரோதங்களைக் காட்டினது கிடக்க; சாஸ்தர விரோதமும்பரபலமாசவுண்டு. ஏகாத்மா வெள்கிற பஷுமானது சித்தியோ நித்யாநாம் சேதநச் சேதநாதாம் ஏகோ பஹுநாம் யோ விததாதி காமாத் என்று ஆத்ம பேதத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதிக்கும் சேராது. -- -- -- (55)

56. சூத். ஓளபாதிக் பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்ன வேண்ணுது

57. மோஷு தசையிலும் ப்பதமுண்டாகையாலே

56, 57. சூத்திகளில் பெரும்பாலும் ஆத்மாவைச் சொல்லுமிடங்களில் ஏகவசத நிர்நேசமே காண்கையாலே ஜீவைவத்வப்ரதிபாதம் பண்ணுகிற அனேக சூத்திகளோடு விரோதிக்ருமதான கீழே காட்டப்பட்ட சூத்திக்கு ஓளபாதிக் பேதத்தைச் சொல்லுவதில் தாத்பர்யம் கொள்ள வேண்டும்; (அதாவது தேவமநுஷ்யபாதி பேதமும் காமக்ரோதாதி பேதமும்) என்னில்; இதுவுள் சூஸ்திர விரூத்தம், ஸர்வோபாதிகளும் விடுபட்ட தசையான மோஷு தசையிலும் 'ஸதா பச்யந்தி ஸூரயா' என்று ஆத்ம பஹுஸ்யத்தை சாஸ்திரம் சொல்லுகையாலே. (56, 57)

58. அப்போது தேவமநுஷ்யாத் பேதமும். காமக்ரோதாத் பேதமும் கழித்து

ஆத்மாக்கள் ஸங்குபம் அத்யந்தம் ஸமமாய ஒருபடியாலும் பேதம்

சொல்ல வேண்ணுதபடியிருந்தேகாபிதும்;

59. பரிமாணமும் எகையும் ஆகாரமே வத்திருக்கிற பேதமுடன்கள், என்னங்கள் வீரணிகள் தொடக்கமானவற்றுக்கு பேதமுண்டாகித்தப்போதே ஸங்குபபேதமும் வீர்தம்.

58, 59. மோஷுத்தில் ஆத்ம பஹுஸ்யம் சாஸ்திரவ்யவஸால், தேறுவதாகக் கீழே சொல்லிற்று. இதன்மேல் ஒரு சங்கை யுண்டாகிறது. பல ஆத்மாக்கள் உண்டென்று நினைப்பதற்கு நேறுவாய் ஓளபாதிகளுக்களாயிருந்துள்ள தேவமநுஷ்யபாதி பேதமும் காமக்ரோதாதி பேதமும் கழித்து, ஆத்மாக்களின் ஸங்குபம் அத்யந்தம் ஸமமாய் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் பேதம் சொல்லுவதற்கு யோக்யதை யில்லாத படியுள்ள மோஷுதசையில் ஆத்ம பேதம் எங்ஙனே எடுத்திக்கும்? என்று; இதற்குப் பரிஸாரமேதென்னில்; அளவுகள் வையுமவையுள் ஒத்திருக்கிற பொற்குடங்கள் என்னங்கள் நெற்கள் முதலான பொருள்களுக்கு பேதஸாதகமாயிருப்பதொரு லக்ஷணமில்லையே யாகிலும் அவற்றிலே பன்மை காணப்படுவது அபலகிக் முடியாதது; அதுபோலவே ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாத படி ஏகாகாரமாயிருக்கின்ற முக்தாத்மாக்களுக்கும் ஸங்குப பேதம் எடுத்திக்கக் குறை யில்லை. [இப்படி த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே பேதம் ஸாதிக்கப்பட்டதாகும்.] 58, 59.

60. ஆகையாலாத்மபேதம் கொள்ளவேண்டும்.

60. ஆகையாலென்றது கீழ்ச் சொன்ன நேறுதுக்களாலென்றபடி. ஒரு ஆத்மாவேயுள்ளதென்றும், ஆத்மபேதம் கிடையாதென்றும் பிறர்செய்த வாதத்தை யுத்தியாலும், சாஸ்திரத்தாலும் பஹுமுகமாக நிராகரித்தபடியாலே ஆத்மபேதம் எடுத்தமென்றதாயிற்று. (60)

61. இப்போதீன்களுக்கு லக்ஷணம். சேஷத்தோடே கூடிய ஜ்ஞாந்ருத்வம்.

61. கீழே ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணம் விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (ஸூ. 4) "ஆத்மஸ்வரூபம் சென்று சென்று பரம்பரமயம் என்கிறபடியே தேதேறத்தரிய மதி ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய் அஹடமாய் ஆநந்தரூபமாய் நித்தியமாய் அனுவாய் அப்யக்தமாய் அசித்தமானாய் நிரஸபமமாய் நிர்விக்காரமாய் ஜ்ஞாநாச்சரயமாய் ஈசவரனுக்கு தியாயமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்"

என்று ஸாதித்து, மேல் விரிவாக விவரணமும் செய்தாயிற்று. அதில், 'தேவேத் த்ரிய மநநப்ராண புத்தி லேஷணமாய்' என்பதனால் அசித்திற் காட்டில் வேறு பட்டிருக்குந் தன்மையன்றோ சொல்லப்பட்டதாகிறது; இதுவும் அஜடத்வமும் ஆநந்த ரூபத்வமும் அவ்யக்தத்வமும் அசித்த்யத்வமும் நிரவயலத்வமும் நிர்விசரத்வமும் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமும் ஆகிறவிவை ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பொதுவானவை. 'ஈச்வரனுக்கு நியாயமாய் தாய்மாய் சேஷமாயிருக்கும்' என்பனப்பட்ட நியாயத்வம் முதலான மூன்றும் சேதநனுக்கும் அசேதநத்துக்கும் பொதுவானவை. 'நித்யமாய்' என்னப்பட்ட நித்யத்வமானது சித்து அசித்து ஈச்வரன் ஆகிற மூன்று தத்வங்களுக்கும் பொதுவானது. 'அணுவாய்' என்னப்பட்ட அணுத்வமானது அசித்ப்ரமணு ஜீவர்களுக்குப் பொதுவானது. ஆகவே இவை யித்தனையும் ஒன்றுகூடி ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அஸாதாரண லக்ஷணமாகக் குறையிலலை. அசேதநத்திற் காட்டிலும் ஈச்வரனின் காட்டிலும் வேறுபாட்டை ஸாதித்துக் கொடுக்குமதன்றோ ஜீவாத்ம லக்ஷணமாகும். மேலே சொல்லப் பட்டவை யெல்லாம் சேரக்கூடி அப்படிப்பட்ட லக்ஷணமாகுமென்பதில் தட்டில்லை. அப்படியன்றிக்கே ஆத்மாவுக்கு எளிதாக பொரு லக்ஷணம் சொல்லவேண்டுமானால் "சேஷத்வாதோடே கூடின ஜ்ஞாதகுத்வம்" என்ற இவ்வளவே லக்ஷணமாகச் சொல்லவருக்கும். இதுபத்தர் முக்தர் தித்யூர் என்று ஏவனாகப்பட்ட சேதநங்களுக்கும் லக்ஷணமாகும். இதில் சேஷத்வம் மட்டும் சொன்னால் அது அசித்திக்கு முள்ளதொன்றாகையாலே அசித் தத்வத்திற் காட்டில் வேறுபாடு எந்திக்க மாட்டாது ஜ்ஞாதகுத்வம் மட்டும் சொன்னால் அது ஈச்வரனுக்குமுள்ள தானையாலே அனாத்மாத்மாத்மாவே வேறுபாடு எந்திக்க மாட்டாது ஆகவே இரண்டிதொன்று லக்ஷணமாகக் கூறியேண்டும்; ஆக சேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாதகுத்வமே லக்ஷணமாகக் கூடியது. ... (1)

62. இவர்களுடைய ஜகத்த்தான் ஸ்வரூபபோகித்வம் தம் தாவயமாய், அஜடமாய், ஆனந்தரூபமாயிருக்கும்.

63. அனந்த ஜ்ஞாதகுத்வம் வெகுபெரியதும் வரீ யென்னெனவிக்.

64. ஸ்வரூபம் - த்ரியமாய், ஈக்ஷகா கிளவங்களுக்கு அபியாக்யமாய், தன்னை யோழ்த்தவற்றை பரகரிப்பியானமே தவகத்த்தான் பரகரிக்கக்கடவதாய், அணுவாயித்தம் பூதுளம் - தம்மமாய் ஈக்ஷகா கிளவங்களுக்கு யோக்யமாய், தன்னை யோழ்த்தவற்றை பரகரிப்பீகக்கடவதாய், தனக்குத் தான் பரகரியாதே ஆத்மாவுக்கு பரகரிக்கக் கடவதாய் விபுசாயிருக்கும்.

62—64. ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று சொல்லப்பட்டதுகீழ் ஆத்மா ஜ்ஞாநத்திற் ஆச்ரயமானதாய் மட்டுமல்லாமல் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருக்குமென்றும் சொல்லிறது. ஆக ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானமொன்றும், தம்மமான ஜ்ஞானமொன்றுமாக இரண்டு வகையான ஜ்ஞானம் எந்தித்தது. ஜ்ஞாதாவான ஆத்மானினுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் என்ன வாதியென்று கேள்விபிறக்குமே. அது சொல்லுகிறதிடபோது. சில அம்சங்களாலே ஒன்றுமையுண்டு, சில அம்சங்களாலே வேற்றுமை யுண்டென்கிறது. எந்த அம்சங்களினால் ஒன்றுமை யென்னில்,

நித்யத்வம் தரஸ்யத்வம் அஜடத்வம் ஆநந்தத்வம் ஆனந்திய இவற்றால் ஒற்றுமை. இவை ஸ்வரூபத்திற்கும் ஜ்ஞானத்திற்கும் துஷ்யமென்றபடி. இனி, ஜ்ஞானத்திற்கும் ஸ்வரூபத்திற்கும் எந்த அம்சங்களினால் வேற்றுமை யென்னில்; கேண்மின், தர்மியாயிருத்தல், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமல்லாமலிருத்தல், தன்னை யொழிந்த விஷயங்களை ப்ரகாசிப்பிக்க மாட்டாதிருத்தல், தனக்குத் தானே ப்ரகாசித்தல், அஜ்ஞாவாயிருத்தல்—ஆனந்திய விளை ஸ்வரூபத்திற்கு விசேஷம். தர்மபூத மாயிருத்தல்; ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமாயிருத்தல், தன்னை யொழிந்த மற்ற பதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்க வல்லதாயிருத்தல், தனக்குத்தான் ப்ரகாசி யாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசிக்கக் கடவதாயிருத்தல், எந்தும் வியாபிக்குமதாயிருத் தல்—ஆனந்திய விளை ஜ்ஞானத்திற்கு விசேஷம். (82, 84)

85. அதீத சிலருடைய ஜ்ஞானம் எப்போதும் விபுலாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞானம் எப்போதும் அவிபுலாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞானம் ஒருக்கால் விபுலாய் ஒருக்கால் அவிபுலாயிருத்தல்.

85. கீழ்ச் சூட்னையில் (84-ல்) ஜ்ஞானம் விபுலாயிருக்குமென்று சொன்னது ஜ்ஞானத்திற்கு இயற்கையான வடிவத்தைச் சொன்னபடியாமத்தின். ஸகல சேதந குடையவும் ஜ்ஞானம் விபுலாயிருக்கும்படி கண்டிடோம். சிலருடைய ஜ்ஞானம் எப்போதும் அஸங்குசிதமா யிராதின்றது; சிலருடைய ஜ்ஞானம் எப்போதும் ஸங்குசிதமாயிராதின்றது; சிலருடைய ஜ்ஞானம் ஒருக்கால் ஸங்குசிதமாய் மற்றொரு கால் அஸங்குசிதமாயிராதின்றது. இப்படிப்பட்ட தரத்தையதை எங்கெங்கே காணுமின்றோமென்னில், *அயர்வறுமமர்தன்* என்னுடைய பகவத் விஷயக மான ஜ்ஞானத்திற்கு ஒருநாளும் குருக்கமின்றிக்கே பகவதனுடைய ஸ்வரூப குண விபூதிகளை ஸதா அநுபவம் பண்ணுகிற நித்ய ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானம் எப்போதும் விபுலாயிருக்குமென்று கொள்வது. *தொய்த் தெற ஜ்ஞானம் தொல்லா பொழுக்கு மழுக்குடம்புமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளின் ஜ்ஞானம் தாயநுருணமாக ஸங்கோச விகாஸங்களோடே கூடிக்கொண்டு எப்போதும் அவிபுலாயிருக்கும். *கரைகண் டோர்* என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹ காலே பிறனிக் கடலைக் கடந்து அக்கரைப்பட்ட முக்கரத்தமாக்களின் ஜ்ஞானம் பூர்வாவஸ்தையில் அவிபு லாயும், உத்தராவஸ்தையில் *சிவம் ஹ பசய: பசயத்* என்கிறபடியே விபுலா யிருக்கும். ... (85)

86. ஜ்ஞானம் நித்யமாகில் "எனக்கு ஜ்ஞானம் பிறந்தது, நீந்தது"

பவநிறபடி பொன்னென்கில்;

87. இந்தநித்யமான ப்ரபலித்து விஷயங்களை காலப்பயிற் று அநாதையானே

அப்படி சொன்கைக் குறையிலே

86, 87. ஜ்ஞானம் நித்யமென்று கீழே சொல்லிற்று; அதன்மேலுண்டாகும் சங்கையும்கூட அதற்குப் பரிணாமமும் கேண்மின், என்கிறபடியே ஜ்ஞானம் பிறந்தது. என்கிறபடியே ஜ்ஞானம் நித்யம் என்று ஒருக்கால் உற்பத்தியோடும், ஒருக்கால் விநாசத்தோடுங் கூடியதாகச் சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞானத்திற்கு நித்யத்வம் எங்ஙனே கூடும்? உற்பத்தியும் விநாசமும்ல்லாம னெருக்கையன்றோ நித்யத்வம், ஜ்ஞானம்

பிறந்தது, 'ஞானம் நசித்தது' என்று உத்பததிவிநாச முடையதாகச் சொல்லப்படுகிற 'ஞானம் நித்யமாகச் சொல்லப்படுவதற்கு யோக்கதை யில்லையென்று சங்கை; இதற்குப் பரிஹாச மென்னென்னில்; "ஸர்வம் ஹ பர்ய; பர்யதிஃ ஸ ச ஆநந்த்யாய கல்பதே" என்கிற ப்ரமாணங்களின்படியே மோகநாலஸ்தையில் 'ஞானமானது ஸர்வ விஷயமாகச் சொல்லப்படுகையாலே ஸர்வத்தையும் ஸாஷாத்தகரிக்க யோக்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸம்ஸார தஸையில் கருமத்தாலே ஸங்க்ருதிமாய் கர்மாநுஞ்ஞமாக தாரதம்யத்தை யுடையதாகக்கொண்டு இத்திரியங்கள் வழியாகப் புறப்பட்டு விஷயங்களைக் க்ரஹிப்பதும் மீள்வதுமாயிருக்கையாலே அப்படிப்பட்ட விகாஸத்தாலும் ஸங்கோசத்தாலும் வந்த ப்ரகாச-அப்ரகாசவகனையிட்டு 'ஞானம் பிறந்தது, 'ஞானம் நசித்தது' என்னக் குறையில்லை. இத்தால் 'ஞானத்தின் நித்யத்வத்திற்கு ஹாநியில்லை' மெய்க.

68. இதுதான் ஏகமாயிருக்கச்செய்தே தாதானயத் தோற்றுகிறது, ப்ரஸாண பேதத்தாலே,

68. இப்படி இந்திரியங்களின் வழியாக வெளிவருகிற 'ஞானமானது ஒன்றாயிருக்கச் செய்தேயும் விஷயப்போ க்ரஹிக்கிற காலத்தில் ப்ரகாசக்கும்போது காண்பது, கேட்பது, கவனிப்பது முதலான வெவ்வேறு ஸர்வஜனாக்ரஹிப்படைத்தாய்க் கொண்டு அநேகமென்றுமாய் ப்ரகாசிக்கின்றமை எங்ஙனையென்னில்; கேண்மின்; 'ஞானம் ஒரு வழியாகவே ப்ரஸாணிக்கை யாற்றிக்கே கூடச் செவி முதலான பல இந்திரியங்களின் வழியாக ப்ரஸாணிப்பது ரூபம், சப்தம் முதலான அனேக விஷயங்களைக் க்ரஹிக்கிற விதமாக—உதாரணமாகக் கேட்க முதலான ஸர்வஜனாக்ரஹிப்பதின் பேதத்தாலே தோற்றுகிற அநேகத்தவமான ப்ரஸாண பேதத்தினாலானதத்தின்.

69. த்ரவ்யமாய்படி யென்னென்னில்;

70. க்ரியாகுணங்களுக்காயமாய், அஜடமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யமாகக் கடவது.

69, 70. 'ஞானமானது த்ரவ்யமென்றும் சொல்லப்பட்டதன்றோ கீழ்; அது எங்ஙனே பொருந்தும்? தனிப்படப் பிரித்தெடுக்கக் கூடியதன்றோ த்ரவ்யமாவது? அங்ஙனமல்லாத 'ஞானத்தை த்ரவ்யமென்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று சங்கை யுதிக்கக்கூடும்; அதற்குப் பரிஹாசம் கேண்மின். த்ரவ்யத்திற்கு என்ன லக்ஷணமோ அந்த லக்ஷணம் 'ஞானத்தில் ஸமத்வம் பெறுகிறதா இல்லையா? என்று பார்க்கவேண்டும். "க்ரியைக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது எதுவோ அது த்ரவ்யம்" "குணத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது எதுவோ அது த்ரவ்யம்" "அஜடமாயிருப்பது எதுவோ அது த்ரவ்யம்" என்றிங்ஙனே த்ரவ்ய லக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலே ஜ்ஞானம் த்ரவ்யமாகக் குறையிற்லை. ஜ்ஞானமானது ஸங்கோச விகாசங்களாகிற க்ரியைக்கு ஆச்ரயமாயிராநின்றது. ஸம்யோக வியோகங்களாகிற குணத்திற்கும் ஆச்ரயமாயிராநின்றது. அஜடமாயிரா நின்றது. ஆகவே * க்ரியாச்ரயோ த்ரவ்யம் * குணாச்ரயோ த்ரவ்யம் * என்று சொல்லப்படுகிற த்ரவ்ய லக்ஷணம் ஜ்ஞானத்தில் லக்ஷணம் பெற்றதாயிருந்து, க்ரியாச்ரயத்வமும் குணாச்ரயத்வமும் ஒரேயன்றே த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதித்தக் கொடுக்கக்கூடியது. இவற்றோடே அஜடத்வத்தையும் கூட்டி அக்ரஸிச்செய்திருக்கையாலே அதுவும்

தரவ்யத்வத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கவல்லதென்று இவ்வாசிரியர் திருவுள்ளம். இங்குச் சிறிது விவரிக்க வேண்டியதுண்டு; ஜடவஸ்துக்களிலே தரவ்யங்களுமுண்டு, அத்ரவ்யங்களுமுண்டு; அஜடவஸ்துக்களிலே தரவ்யமாயிருப்பதுண்டேயல்லது அத்ரவ்யமாயிருப்பது கிடையாது. ஆகவே "ஜ்ஞானம் தரவ்யம் அஜடத்வாத்ரவத் அஜடம் தத் தரவ்யம்; யதா ஆத்மாதி" என்று அஜடத்வத்தைக் கொண்டே தரவ்யத்வத்தை ஸாதிக்கலாமன்றோ. "எது எது ஜடமோ அதெல்லாம் அத்ரவ்யம்" என்று தியமம் சொல்லமுடியாமற் போனாலும் 'எது எது அஜடமோ அதெல்லாம் தரவ்யமே' என்று தியமம் சொல்லக் குறையில்லாமையாலே அஜடமான ஜ்ஞானத்தை தரவ்யமென்னத் தட்டில்லையென்று கொள்க. இவ்வாசிரியர் தாமே தத்வசேகரத்திலும் 'இதுதான் அஜடமுமாய் ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கும் ஸம்போக விபோகாதிகளுக்கும் ஆத்ரயமுமா யிருக்கையாலே த்ரவ்யம்' என்றருளிச்செய்தது காண்க. இதற்குமேல் ஒரு சிறு சங்கை தோன்றும்; (அதாவது) ஜ்ஞானமானது த்ரவ்யமாயிருக்குமாகில் இது ஆத்மாவுக்கு குணமாகச் சொல்லப்படுவது பொருந்துமோவென்று. எப்போதும் ஆத்மாவை, ஆத்ரயத்திருக்கையாலே குணத்வமும் கூடுமென்று கொள்வது. ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்திலே * ஜ்ஞானாத்மதஸ் தவ தகேவ குணம் க்ருணந்தி * என்று ஆழ்வானருளிச்செய்திருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

71. அஜடமாகக் கூவுப்பதி முத்தரத்தினே தோற்றமென்பவோவென்னில்

72. ப்ரஸரண மீக்ஷணையாலே தோற்றது

71, 72. ஜ்ஞானமானது அஜடமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது அதில் தோன்றுமொரு சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறது மேல். அஜடத்வமானது ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வத்தானே; ஜ்ஞானம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்குமாகில் எப்போதும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டுமே; ஸூஷூப்தி முதலிய அவஸ்தைகளில் ப்ரகாசிப்பதில்லையே; அது ஏன்? என்று சங்கை; இதற்குப் பரிஹாரமாவது, ப்ரஸரணமில்லாமையாலே தோன்றுதென்று. ஜ்ஞானமானது தன்னுடைய ஆத்ரயத்திற்குத் தானே ப்ரகாசிப்பது விஷயங்களை உரணிக்மிற வேளையிலத்தனையன்றோ; ஸூஷூப்தி முதலான அவஸ்தைகளிலே ப்ரஸரணமில்லாமையாலே ப்ரகாசிப்பதில்லை யென்றுணர்க.

73. ஆனந்த ரூபமாவதவது - ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கை

73. கீழ் (சூரணம் 32ல்) "அஜடமாய் ஆனந்தரூபமாயிருக்கும்" என்றதில் ஆனந்த ரூபத்வம் சொன்னது உபபாதிக்கப்பட வேண்டுகையாலே அதை உபபாதித்து இந்தப் ப்ரகாசணம் நிகழிக்கப்படுகிறது. ஜ்ஞானத்திற்கு ஆனந்த ரூபத்வமானது என்னென்னில்; ஞானம் ப்ரகாசிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கைதான் அது "ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கும் போது" என்றது—ஞானமானது தன்னுடைய ஆத்ரயத்துக்கு விஷயங்களைக் காட்டும்கொது என்றபடி. எப்போதுதானே ஞானம் ப்ரகாசிப்பது. அந்த நிலையில் அநுகூலமாயிருக்கையாவது—அந்தந்த விஷயங்

களெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுக்கையாலே அவற்றைப்பற்றின இந்த ஞானம் தன்னுடைய ஆச்ரயத்திற்கு ஸுகருபமாயிருக்கை. ... (73)

71. விஷ சஸ்தாதிவேக் காட்டுமபோது ப்ரதிகூலமாயிருக்கைக்கடி தேஹாத்ம ப்ரமாதிதன்.

74. "அத்தந்த விஷயங்களைல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோன்றுகையாலே" என்று கீழே சொல்லிற்று. அப்படி சொல்லலாகுமோ? விஷயம் சஸ்தரம் முதலான ஸ்வத்தைக் காட்டும்போது அவற்றை விஷயிகரித்த ஞானம் அநுகூலமாக இல்லையே; ப்ரதிகூலமாகவன்றோ (அதாவது, துக்கருபமாகவன்றோ) இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம்? என்னில்; தேஹாத்மப்ரமமும் கர்மமும் 'எல்லாம் ஈச்வராத்மகம்' என்கிற ஜ்ஞானமில்லாமையே விஷ சஸ்தராதிகளில் பாதகதவத்திக்கு மூலமானவை யென்றதாயிற்று. ... (74)

75. ஈச்வராத்மகமையாலே யெல்லாம் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூலமே ஸ்வபாவம்; ப்ரதிகூலம் வந்தேறி.

75. * ஐகத் ஸர்வம் சரீரம் தே * * தாதி ஸர்வஸ்தி தத்வத: * * தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு * இத்தயாதி ப்ரமாணங்களாலே பகவத பதார்த்தங்களும் பகவானுக்கு சரீரமாயிருப்பவையென்ற சொல்லப்படுகின்றது. அப்படி பகவத ஸ்வரூபமாகக் காணும்போது எப்பொழுதும் அநுகூலமாய்க் கொண்டு காணப்படுமே யல்லது ப்ரதிகூலமாகக் காணப்படாது ஆகவே ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூலமே இயற்கை; இவற்றில் தோற்றுகிற ப்ரதிகூலம் தேஹாத்மப்ரமம் முதலியவற்றால் வந்ததாகையாலே இயற்கையன்று, வந்தேறி. ... (75)

76. மற்றையநுகூலம் ஸ்வபாவிகாதி, ஒருவனுக்குக்கூடவேபித்தே அநுகூலங்களான சத்த நுகூலாதிகள், தோத்தரே காவத்தரே இவன் தனக்கும், அத்தோத்தரே அக்காவத்தரே வேறே யொருவனுக்கும் ப்ரதிகூலங்களாகக் கட்டா.

சித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

76. கீழ்க்குரியில் "ஈச்வராத்மகமையாலே எல்லாம் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூலமே ஸ்வபாவம்" என்று சொல்லிற்று; பதார்த்தங்களின் ஆநுகூல யத்திற்கு ஈச்வராத்மகதவத்தை நேரதுவாகச் சொல்லவேணுமோ? சத்தனம் புஷ்பம் முதலானவற்றிலுண்டான ஆநுகூலம் ஸ்வபாவிகமன்றோ? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது. அத்தந்த பதார்த்தங்களில் காணும் ஆநுகூலம் பகவதாத்மகதவத்தாலன்று; ஸ்வபாவத்தாலேதான் என்னில்; அத்த பதார்த்தங்களை யதுபவிப்பாருவனுக்கு ஒரு ஸமயத்தில் ஒரிடத்திலே அநுகூலங்களாயிருந்தவை காலாந்தரத்திலேயோ தேசாந்தரத்திலேயோ இவனுக்கு ப்ரதிகூலங்களாவதும்; ஆவனுக்கு அநுகூலங்களாயிருக்கிறபோது வேறே யொருவ

ஐக்குப் ப்ரதிகூலங்களாலதும் கூடாது. ஆநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களை அல்யவஸ்தி தங்களுக்க காணுதின்றோமே. ஆகையால் பகவாத்மகத்வ மூலகமான ஆநுகூல்யமே இயற்கை. மற்றையாநுகூல்யர் இயற்கையன்று என்பது தெளியலாகும். இவ்வீர்த்தம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே 'வஸந்தவேகமேவ துஃகரய ஸாகரய ஈஷ்யா கமரய ச, கோபரய ச யதஸ் தஸ்மாத் வஸ்து வஸ்த்வாக்மகம் குத: ? ததேவ ப்ரீதயே பூத்வா புந் துஃகரய ஜாயதே' இத்யாதி ச்லோகங்களாலே சொல்லப் பட்டது. ஆகத் தேறினது என்னவென்னிஃ; விஷம் சஸத்ரம் முதலானவை ப்ரதி கூலங்களாயும் சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவை அநுகூலங்களாயும் தோற்றுவித்து நேறாத்மப்ரம் முதலான காரணங்களினாலத்தனை; ஈசுவராத்மகமானவராலே எல்லப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யத்தான் ஸ்வபாவம்; ஆகவே அவ்வாகாரத் தாலே காணும்போது ஞானமானது தன்னுடைய தன்மையிலே எந்த விஷயத்தை யும் காட்டும்போதும் அது ஆனந்தரூபமானவையிருக்குமென்றதாயிற்று ... (76)

இந்தச் சித்ப்ரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை ஸங்கீஹம் வருமாறு:—

முமுக்ஷுக்களுக்கு தத்வத்ரய ஜ்ஞானம் ஆவச்யகம்.

தத்வத்ரய வென்பது சித்தும் அசித்தும் ஈசுவரனும்.

சித்தத்தின்னப்படுகிற ஆத்மவஸ்துவின் ஸ்வரூபமும் லக்ஷணமும்.

ஆத்மஸ்வரூபம் பத்தர் முக்தர் நிக்யவென்று மூன்றுபடிப்பட்டது.

ஆத்மசுக்கள் அனந்தங்களல்ல; ஏகாத்மாவே உள்ளது என்கிற வாதம் யுக்திக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு மொவ்வாய்.

ஆத்மசுக்களுக்கு, விரிவானதல்லாமல் மிக வெளிதான லக்ஷணம்.

ஜ்ஞானத்திற்கும் ஸ்வரூபத்திற்கு முண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்மியங்கள்.

மூலக்கப்பட்ட சேதநருடையவும் ஜ்ஞானத்திற்கு உண்டான விசேஷம்.

ஜ்ஞானத்தின் நிக்யத்ரவ்யத்வ அஜடத்வ ஆனந்த ரூபத்வங்களின் காரணம்.

இவற்றுலேசே ததத்வத்தினுடையவேஷம் நிரூபித்துத் தலைக்கட்டப்பட்டதாயிற்று

தத்வத்ரயத்தில் சித்ப்ரகரணம்

முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாச்சார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆர்வாரெம் டெகுமாரூர் ஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைகொகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

தத்வத்ரயம்—அசித்ப்ரகரணம் (2.)

77. அசிதது - ஜ்ஞாநஞ்ஞயமாய், விகாரம் தமாயிடுக்கும்.

77. இந்த ரஜஸ்வத்தின் தொடக்கத்தில் “தத்வத்ரயமாவது அசிததும் அசிததும் ஈச்வரமும்” என்று உத்தேசித்தவனிடையிலே முத்துறமுன்னம் சித்தாதிய ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் விசதமாக உபபாதிக்கப்பட்டன கீழ் ; இனி அசிதவஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் உபபாதிக்கப் படுகின்றன. அதில் முத்துற அசித்தின் லக்ஷணம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அறிவுக்கு இருப்பிடமல்லாதது அசித்தெனப்படும் ; அசேதநமென்பது மிதுவே. இது ஜ்ஞாந சூத்யமாயிருப்பதோடு விகாரத்துக்கு இருப்பிடமாயுமிருக்கும். ஒரு அவஸ்தையி னின்று மற்றொருவஸ்தையை யடைவதுதான் விகாரமென்பது. கீழே விவரிக்கப் பட்ட சேதந வஸ்துவுக்கு விகாரமென்பது சிதையது. அது எப்போதும் ஏக ரூபமாகவே யிருக்கும். அசித்தத்தவம் அங்ஙனன்றிக்கே விகாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்குமென்றதாயிற்று. ... (77)

78. இது சுத்தஸத்வமென்றும், மித்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வஞ்ஞயமென்றும் தீர்ந்தம்.

78. கீழ்ச் சூத்திரங்களில் அசித்தத்தவத்தின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது ; * ஜ்ஞானஞ்ஞயத்தவே ஸதி விகாராஸ்பதத்தவம் அசித்தவம் * என்றதாகக் கொள்க. இப்போது இவ்வசித்தத்தவத்தின் பாசுபாடு காட்டப்படுகிறது. ஸத்வஞ்ஞயமென் றுக்கே ஆதாரமாயிருப்பது, ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸ *க்களாகிற மூன்று குணங்களுக் கும் ஆதாரமாயிருப்பது. ஸத்வம் முதலிய குணங்களில் ஒன்றுக்கும் ஆதாரமன் றிக்கே யிருப்பது - என்று இங்ஙனே மூன்று வகையாயிருக்கும் அசித்தத்தவம், ஸத்வ குணமொன்றுக்கே ஆதாரமாயிருப்பதை சுத்த ஸத்வமென்கிறது. மூன்று குணங் களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பதை மித்ரஸத்வமென்கிறது. ஒரு குணத்திற்கும் ஆதார மல்லாமலிருப்பதை ஸத்வஞ்ஞயமென்கிறது. முறையே, பரமபதமும் ப்ரக்ருதியும் காலமுமாக மூவகையென்று மேல் திருபணத்தினால் அறியப்படும். ... (78)

79. இதில் சுத்த ஸத்வமாவது—ஜ்ஞாநயன்னைக்கக் கலாதே கேவலஸத்வமாய் தீத்யமாய், ஜ்ஞாநாத் த ஜநகமாய், கம்மத்தாவன்தீக்கே கேவல பகவதீக்ஷ யாதே விமாத கோபுர மண்டப பிரஸாதத் ரூபேண பரிணயிக்கக் கடவதாய், நிவர்த்த தேஜோ ரூபமாய், தீத்யமுக்தாயதும் சர்வானுதும் பரிச்சேதீக்க விதாய் அத்யத்புதயா யிருப்பதென்றது.

79. கீழ் உத்தேசித்த அடைவிலே மூவகையப்பட்ட அசித்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இனி விவரிக்கப்படப் போகின்றன. அதில் முன்னம் சுத்த ஸத்வத்தின்படி திருவிக்கப்படுகிறது. வேறொரு குணம் கலசாத ஸத்வ குணத்தை யுடையது சுத்தஸத்வம். * ஷயத்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே * என்றும் * தமஸஸ்து டாரே * என்றும் * தமஸ: பரஸ்தாத் * என்றும் சூதி

சொல்லுகையாலே தஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் கஸசாத கேவல ஸத்வமென்கிறது. இது நித்யமாயுமிருக்கும் ஒரு காலத்திலே உண்டாகி மற்றொரு காலத்திலே நசிப்பதென்கிற உத்பத்தி விநாசங்களற்றிருக்கும் இன்னமும் ஜ்ஞானத்தையும் ஆனந்தத்தையும் பிறப்பிக்கும்மாயுமிருக்கும். இன்னமும் எம்பெருமான் தன்னுடைய போகத்துக்காக இச்சிக்க அந்த இச்சையினாலே விடானம் கோபுரமண்டபம் முதலானவையாகப் பரிணமியா நிற்கும் சேதநன் தன்னுடைய கருமத்திற்குத் தக்கபடி இச்சிக்க, அந்த இச்சைக்குத் தக்கவாறு எம்பெருமானது ஸங்கல்பத்தாலே இருபத்து நான்கு தத்துவமாய்க் கொண்டு பரிணமித்து சேதநர்களுக்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்தானங்களாக ஆகிற ப்ரக்ருத் தத்வம் போன்ற தன்று இது. இன்னமும், அக்தி ஸங்கல்ப முதுலான தடர்ப் பொருள்களையும் மின்மினியோ டொப்பாக்க வல்லதாய்ப்படி அளவிறத்த தேஜஸ்ஸே வடிவாயிருக்கும். * கடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதி * என்றும், * சுழிபட்டோடுஞ் சுடர்ச் சோதி வெள்ளம் * என்றும் ஆழ்லாருமருளிச்செய்தது காண்க. இன்னமும், இதினுடைய பரிமாணம் முதலியவை நிகர்யர்களாலும் முக்தர்களாலும் ஈசுவரனுலுக்கெட்டிப் பரிச்சேபிக்க வெவ்வேறுததாயுமிருக்கும். இன்னமும், கண்ணத்தோறும் ஆதர்வமாங்க்கொண்டு ஆச்சர்யா லஹமாயாயிருக்கும். ஆக இப்படிப்பட்ட ஸ்தாத விசேஷத்தான சுத்த ஸத்வமென்பது— என்றதாயிற்று. . (79)

80. இத்தத சிவ ஜடமென்குடிகன். சிவ ஜடமென்குடிகன்.

80 இத்த சுத்த ஸத்வத்தைப் பற்றி தம் நிச்சநஸ்தர்களிலேயே ஒரு வகையான அபிப்ராய பேதமுண்டு; அதாவது, இது அஜடமா? ஜடமா? (அதாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசமா? அன்றாடம் என்னும் விசாரத்தில், சிவ ஜடமென்று சொன்னார்கள். சிவ ஜடமென்று சொன்னார்கள். உவமமாக கலாத்திலே * இஹ ஜடாமதிமாம் கேசிதாஹு: * என்று, ஜடமென்றபொருள் சிலருடையதாகக் காட்டப்பட்டது. அஜடமென்பதே பெருமான்மையான அபிப்ராயமென்பது இதனால் விளங்கும். அடுத்த குர்ணியாலும் இது விளங்கும். . (80)

81. அஜடமனபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஈசுவரனுக்கும் ச்ஞானத்தை யோழியவும் தோற்றம்.

82. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றம்.

81, 82. சுத்த ஸத்வத்தை ஜடமென்கையென்கிறதே அஜடமென்று கொள்ளுமளவில், நித்ய ஸாரிகளுக்கும் முக்தாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஜ்ஞானத்தாலே தன்னையறிய வேண்டாதபடி தானே ப்ரகாசிக்குமென்று கொள்ளக் கடவது. இப்படி சுத்த ஸத்வம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கச் செயதேயும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மட்டும் தானே தோன்றுகிறதில்லை; சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு அறிய வேண்டுமபடியாகத்தானுள்ளது. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றதவளவால் அதனுடைய ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வத்திற்குத் கொத்தையில்கூயென்று கொள்க. இவ்விடத்தில்—“ தர்மபூதஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசத சக்தியானது விஷய ப்ரகாசமில்லாத காலத்தில் சுர்ம விசேஷங்களாலே ப்ரதிபந்திக்கப்படுகிறுப்போல சுத்த ஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசத சக்தியும் பந்த தசையில் ப்ரதிபந்தித்

கப்படுகையாலே சுத்த ஸத்வம் பத்தர்க்குப் ப்ரகாசியாதொழிகிறது” என்கிற த்வஸ்த்ரய ஸார வாக்யம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ... (81, 82)

83. ஆத்மாநிலம் ஜ்ஞானத்திலும் பீதமானபடியென்னென்கி,

84. நானென்று தோற்றமையாலும், சரீரங்கனாய்ப் பரிணமிக்கையாலும், விஷயங்களை யொழியவும் தானே தோற்றமையாலும், சப்த ஸ்பர்சாதிஞ்ஞாண்டமையாலும் பீதமர்க்குக் கடவது.

83, 84. கீழே சேதந ப்ரகரணத்தில்—ஆத்மாவும் அஜடமாய் ஜ்ஞானமும் அஜடமாயிருக்கச் செய்தே பரஸ்பரம் பேதப்பட்டிருக்கும்படியை [சூர்ணை - 84ல்] நிரூபித்துக் காட்டினாற்போலே, இங்கும் சுத்தஸத்வமும் அஜடமாயிருக்கச் செய்தே ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதித்திருக்கும்படியை நிரூபித்துக் காட்டவேண்டியது ப்ராப்தமாகையாலே அது பல ஹேதுக்களாலே காட்டப் படுகிறது. ஆத்மவஸ்து ப்ரத்யக்ஷமையாலே நானென்று ப்ரகாசியா நிற்கும், இது பராக்காமையாலே நானென்று ப்ரகாசிக்க வழியில்லாமல் இதுவென்றே ப்ரகாசிக்கும் தாகவுள்ளது. ஆகவே ஆத்மாவைக் காட்டிலும் இது வேறுபட்டிருக்கும்படி அறியலாயிற்று (சுத்த ஸத்வம்) சரீராதிகளாய்ப் பரிணமிக்கையாலே ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதப் பட்டிருக்கும். ஆத்மா ஏகரூபமானதையாலே அவனுக்கு ஒருவிதத்திலும் பரிணாமமில்லை; ஜ்ஞானத்துக்குப் பரிணாம முண்டேயாகிலும் சரீராதிகளாய்ப் பரிணமிப்பதென்பது கிடையாது; ஆகவே சரீரங்கனாய்ப் பரிணமிக்கையென்கிற ஹேதுவைக் கொண்டு ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்குமென்னக் குறையில்லை. ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்காக்கு இன்னமும் இரண்டு ஹேதுக்களுண்டு. ஜ்ஞானமானது விஷய ஸந்திதானமிருத்தாலொழிய ப்ரகாசியாது; சப்தாதிசுளுக்கு ஆக்ரயமாகாமல் அவற்றைக் க்ரஹிக்கும்தாக மட்டுமிருக்கும். சுத்த ஸத்வமோ வெவ்வேறில், விஷயத்தை துபேகிப்பாமலே ப்ரகாசிக்கும்தாக சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலானவற்றுக்கு ஆக்ரயமாயுயிருக்கும்து. ஆக இந்த ஹேதுக்களாலே இங்ஙனல்லாத ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்குமென்னக் குறையில்லை (83, 84)

85. மித்ரஸத்வமாவது - ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் முய்க்குடுங் கூடி பத்த சேதன ரூபைய ஜ்ஞாநாதந்தங்களுக்குத் தீராதவகையாய். விபீதஜ்ஞாந ஜங்கமாய் தீத்யமாய், சங்கரவாத்த கீடபரிசுமாய் ப்ரதோபேதத்தாலும் கார்பேதத்தாலும் ஸத்தா மாயம் விசத்ருமாயுயிருக்கும் விஷயங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய் ப்ரக்குதி, உத்தியை, மானை யென்கிற பெயர்களை யுடைத்தாயிருக்குமகித்யோஷம்.

85. கீழே 79 முதல் 83 வரையிலுமுள்ள சூர்ணைகளாலே சுத்த ஸத்வத்தி ணுடைய ப்ரகாரம் க்ருதிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி மித்ர ஸத்வத்தின் ப்ரகாரம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. மித்ரஸத்வமென்கிற சொல்லுக்கு த்வஸ்த்ரய தமஸ்ஸுக்களோடே கூடின ஸத்வகுணத்தையுடைத்தானதென்று பொருள். இதுதான் ப்ரக்குதி யென்றும் அவித்யை யென்றும் மானை யென்றும் பெயர்களால் வழங்கப்படுமது, இது முக்குணங்களுந் கலர்ப் பெற்றி ருக்கையாலே த்வே ஜ்ஞாந குண தமோ குணங்களின் அம்சத்தாலே ஸாமஸாரிகளின் ஜ்ஞாநாதந்தங்களுக்கு உறையை யுண்டு பண்ணக்

கூடியதாயிருக்கும். இன்னமும் இது விபரீத ஐஞான ஜதகமாயிருக்கும். (அதாவது) ஆத்மாவல்லாத தேஹத்திலே ஆத்மாவென்கிற புத்தி; ஸ்வதந்திர மன்றிக்கே பரதத்தரமான ஆத்ம வஸ்துவில் ஸ்வதந்திர மென்றிற புத்தி; அந்ய சேஷமன்றிக்கே எம்பெருமானொருவனுக்கே சேஷப்பட்டதான அவ்வஸ்துவில் அந்யசேஷமென்கிற புத்தி; ஈசுவர தல்லாதவர்களிடத்திலே ஈசுவரத்வ புத்தி; புருஷார்த்தமல்லாத ஐசுவரியைவாயாதிகளிலே புருஷார்த்தத்துவபுத்தி; உபாய மல்லாததுவற்றிலே உபாயமென்கிற புத்தி—ஆகவிப்படிப்பட்ட விபரீத வுணர்ச்சிகளை ஸம்ஸாரிக்கு உண்டாக்குமதாயிருக்கும். ஒருகால் உத்பத்தியும் ஒருகால் விநாசமுமற்றிருக்கும். ஸர்வேசுவரன் உலகங்களைப் படைத்தல் முதலான செயல் களைச் செய்து வினாயாவதுண்டே, அதற்கு உபகரணமாயுமிருக்கும். இன்னமும், ப்ரதேச பேதத்தாலும் கால பேதத்தாலும் ஸத்ஞசமாயும் விஸத்ஞசமாயுமிருக்கிற விவரங்களை யுண்டாக்கக் கடவதுமாயிருக்கும். குண வைஷம்யமில்லாதவிடத் துதையும் குண வைஷம்ய முள்ளவிடத்தையும் கருதி ப்ரதேச பேதமென்கிறது. கார்பத்திற்கு உத்புகமான ஸ்தூலாவஸ்தையிலே குணவைஷம்யமுள்ளது. அல் லாதவிடமெல்லாம் குண ஸாய்மமுள்ளது. அதில் குண வைஷம்யமில்லாதவிடம் ஸத்ஞச விகாரமாயிருக்கும்; குண வைஷம்யமுள்ளவிடம் விஸத்ஞச விகாரமா யிருக்கும், ஸத்ஞச விகாரமாவது நாமரு. விபாக நிதேசத்திற்கு அதர்ஹமாய்க்கிற ஹேஷம் விகாரம். விஸத்ஞச விகாரமாவது நாமருபஸியாக நிதேசத்திற்கு யோக்ய மாயிருக்கும் ஸ்தூல விகாரம். ஆக, குண வைஷம்யமில்லாத ப்ரதேசத்தில் ஸத்ஞசவிகாரத்தை யுண்டாக்கக் கடவதாயும், குணவைஷம்யமுள்ள ப்ரதேசத்தில் விஸத்ஞச விகாரத்தையுண்டாக்கக் கடவதாயுமிருக்குமென்றதாயிற்று. இனி கால பேதமாவது ஸ்ருஷ்டி காலம் ஸம்ஹாரகாலமென்கிற வாகி. ஸம்ஹார காலத்தில் இது அவிபக்த தமஸ்யாய்க் கிடக்கையாலே ஓரிடத்திலும் குணவைஷம்யத்திற்கு ப்ரஸுத்தியில்லாமையாலே எல்லாவிடத்திலும் ஸத்ஞச விகாரமாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே பகவானுடைய அதிஷ்டாந விசேஷத்தாலே விபக்த மாய் கார்பத்திற்கு உத்புகமாய் குண வைஷம்யம் பிறந்தவாறே விஸத்ஞச விகாரத்தையுடைத்தாகா நிற்கும். ஆக இப்படிப்பட்ட அசித் விசேஷம் மிச்சுஸத்வமென்று கொள்ளக்கடவது.

86. ப்ரக்ருதியென்கிறது - கீகரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே; அவித்யையென்கிறது -
ஜ்ஞானவிரோத்யாகையாலே; மாயை யென்கிறது - கீர்த்திஸ்ருஷ்டியைப்
பள்ளுகையாலே.

86. கீழ்க்குள்ளோரில் மிச்சுஸத்வத்திற்கு ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை—
என்கிற பெயர்களிருப்பதாகச் சொல்லிற்று. அப்பெயர்களின் பொருள் விவரிக்கப்
படுகின்றதில்கு; இதனுடைய ஸ்வபாவங்களைப் பற்ற வந்த பெயர்கள் இவை;
மஹான் முதலான விகாரங்களைத் தன் பக்கம் நின்றுப் பிறப்பிக்கையாலே ப்ரக்ருதி
யென்கிறது. ப்ரக்ருதி சப்தம் காரணத்தைச் சொல்லுமது இதுதான் உபாதாந
காரணத்தையே சொல்லுமதாயிருத்துப் பரப்ரஹ்மே ஜகத்துக்கு உபாதாந
காரணமென்பதைச் சொல்ல நின்று ஸுத்ரகாரர் ப்ரக்ருதிச் சபரதிஜ்ஞா த்ருஷ்
டவாத்திதுப் பேசுதாத் என்கிற ஸுத்தரத்தில் உபாதாந காரணவாசகமாக ப்ரக்ருதி

சப்தத்தைப் ப்ரயோகித்திருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இனி, அவித்யை யென்கிற பெயர் வந்ததற்குக் காரணமென்னென்னில், ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாயிருப்பது பற்றி அவித்யை யென்கிறது. அவித்யை யென்கிற சொல்லானது—ஜ்ஞானமில்லாமை, ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் லேறுபட்டது. ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாயிருப்பது என்கிற பொருள்கொத்ததும்; விஷயத்திற்குத் தக்கபடி தானே ப்ரயோகமிருக்கும். ஆகவே இங்கு ஜ்ஞானவிரோதி யென்கிற பொருளில் அவித்யை யென்றது—என்று கொள்ளக்கூடவது. இது ஜ்ஞானவிரோதி யென்பது கீழ்ச் சூத்திரத்தில் 'ஜ்ஞானநந்தங்களுக்குத் த்ரோதாயகமாய்' என்பதனாலும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இனி மாயை யென்கிறது எத்தாலே யென்னில்; அரக்கரசரர் முதலானார் செய்யும் செயல்களை 'ஆச்சரியகரம்' என்பது பற்றி மாயா சப்தத்தாலே சொல்லுவதுண்டன்றோ; அதுபோலவே இதனையும் மாயை யென்கிறது—விசித்திர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே, அதாவது ஒன்று போலே ஒன்று இருக்கையன்றிக்கே வியக்கத்தக்க காரியங்களைப் பிறப்பிக்கை. ... (86)

87. இதுதான் "பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமம்யுதயித் தீவயுயிரேய் பிரக்ருதி மானுங்காரமனங்களை" என்பதற்கு. இருபத்துநான்கு தத்வமாயிருக்கும்.

87. இப்படிப்பட்ட அசித்தானது காரிய சூத்தராலும் காரண ரூபத்தாலும் அதேக தத்வமாய் நிற்கும்; பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமம்யுதயித் தீவயுயிரேய் பிரக்ருதி மானுங்காரமனங்களை—என்று திருவாய்மொழியில் தம்மாழ்வாரருளிச் செய்தது. இருபத்து நான்கு தத்வமாயிருக்கும். உதாஹரித்த பாகரத்தில், ஐம்புலன்களாவன—சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்து; பொறியைந்தாவன—ச்ரே த்ரம் முதலிய ஜ்ஞானோத்திரியங்கள் ஐந்து; கருமேந்திரியங்களாவன—வாக்கு முதலானவை ஐந்து ஐப்பதங்களாவன—ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்கள், பிரக்ருதி யென்றது—ப்ரக்ருதி. மானுங்காரமனங்களாவன—மஹான் அஹம்ஸரம், மனஸ்—ஆகியவை. (87)

88 இத்த ப்ரதம தத்வம் ப்ரக்ருதி.

88 கீழேயெடுத்ததுக்காட்டிய திருவாய்மொழிப் பாகரத்தில் மொத்தமாகத் தத்துவங்களைச் சொல்லிற்றே யொழிய அவற்றின் அடைவு சொல்லிற்றில்லை யாதலால் அவற்றில் முதல் தத்துவம இன்னதென்று தெரிவிக்கலாகிறது. ப்ரக்ருதி யென்றும் ப்ரதமமென்றும் அவ்யக்த மென்றும் முகலத்தத்துவத்திற்குப் பெயர். ப்ரக்ருதி யென்று சொல்லுபவர்க்கு மேலது முன்னே (86ல்) சொல்லிற்று. ப்ரதம மென்கிறது எம்மெ டிருமாறுமடைய லீலைக் கப்ரதானமான உபகரணமாயிருக்கையாலே; அவ்யக்த மென்கிறது குணங்களின் மாகுபாடு வ்யக்தமாகத் தெரியாமையற்றி. (88)

89. இது அவிபக்த தமஸ்மென்றும், அபக்ததாண்டமென்றும், அக்ஷமென்றும் இவ் அவன்வக்தவ புலதத்தாயிருக்கும்.

89. முதல் தத்வமான ப்ரக்ருதிக்குண்டான அவஸ்தா விசேஷங்கள் பேசப்படுகின்றன. இந்த ப்ரக்ருதியானது அவிபக்த தமஸ்மென்றும் 'அவிபக்த

தமஸஸென்பதும் அஷ்டரமென்பதும் சில அவஸ்தைகளைக் கொண்டிருக்கும். ஸம்ஸாரம் ஸமயத்தில் நாமரூப விபாகத்துக்கு அர்ஜுனமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவிபக்த தமஸஸென்பது அப்போது, ஸ்ருஷ்டி ஸமயம் வந்தவாறே நாமரூப விபாகத்திற்கு உரித்தாம்படி விபக்தமாய் கார்யோத்முகமாய்கையாலே விபக்ததமஸஸென்பது அப்போது. பிறகு பகவத் ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலே தமோவஸ்தை குறித்து புருஷ ஸமஷ்டி கர்ப்பத்வம் தோன்றும்படியான அவஸ்தையை யடைந்து நிற்கையாலே அது அஷ்டராவஸ்தையெனப்படும். (88)

90. இதில் தீன்றும், குணவையுடையதான மஹாத் திகாரங்கள் பிரக்கும்.

91. குணங்களைப்பற்றி - ஸத்தவரஜஸ்தமஸஸூக்தம்.

90, 91. இந்தப் பர்கருதியில் தீன்றும் மத்தான் முதலான விகாரங்கள் தோன்றுவதற்கு மூலம் சொல்லப்படுகிறது. இதில் தீன்ற மென்றது—இந்தப் பர்கருதியில் நின்று மென்றபடி. குண வையுடையதான மென்றது ஸத்தவரஜஸ்தமஸஸூக்தம் என்கிற குணங்களின் பரஸ்பர உதரேகத்தாலே மென்றபடி. அதனால் மஹாத் திகாரங்கள் பிரக்குமென்றதாயிற்று. (90, 91)

92. இவை பர்கருதிக்கு ஸ்வரூபபூதிகளான ஸ்வயாவஸ்தவாய் பர்கருத்யவஸ்தையில் அதுபூதங்களாய், திகாரதரையில் உத்பூதங்களாயிருக்கும்.

92. இந்த ஸத்தவரஜஸ்த தமோ வஸ்தைகள் இருக்கும்படி எங்ஙனையென் னென—இவை பர்கருதிக்கு வந்தேனென குணங்களன்றிக்கே இயற்கையாமனவையாய், பர்கருத்யவஸ்தையில் ஸாய்மபாதநிவாளாயிருக்கையாலே இவற்றின் ஸ்வரூப விபாகம் தோற்றமலும், விகருத்யவஸ்தையில் வைஷ்டியபத்தியாலே இவற்றினு டைய ஸ்வரூப விபாகம் தோற்றியுடிகூறும். (92)

93. ஸத்தம்—ஜ்ஞாநஸூகங்களைப்பற்றி, உபாயவசத்தையுடைய பிரப்பிக்கும்.

94. ரஜஸ்—ரக த்ருஷ்ண வசங்களைப்பற்றி கர்மஸங்கத்தையுடைய பிரப்பிக்கும்.

95. தமஸ்—விபத்திசூதனத்தையும், அபவத்தையும் ஆவஸ்யத்தையும் நித்தாவஸ்யம் பிரப்பிக்கும்.

93, 94, 95. விகாரதரையில் காட்டத்தக்கமெனவே இவற்றை நிரூபிக்க வேண்டுமெனையாலே காரியங்களைத் தெரிவிக்கும் ரகரஜஸ்த தமோவஸ்தைகளின் காரணங்களால் ஸத்தவரஜஸ்த தமோவஸ்தைகளால் உபாயவசத்தையும் ரகரஜஸ்த தமோவஸ்தைகளால் கர்மஸங்கத்தையும் நித்தாவஸ்யம் பிரப்பிக்கும். ரஜஸ் குணமானது ஸத்தர் புருஷர்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஸ்பந்தமுடையதாயும், ஸத்தாதி ஸர்வ விஷய ஸ்பந்தமுடையதாயும் கிரியைகளில் ஸ்பந்தமுடையதாயும் பிரப்பிக்கும். தமஸ் ஸரணது-உள்ளதை உள்ளபடியறியாமையாகிற விபத்திசூதனத்தையும், செய்யும் செய்கைகளில் குறிக்கோளில்லாமையாகிற அநாதாவஸ்தையுடையதாயும், ஒரு காரியத்திலும் ஸூரம்பயில்லாமையிருக்கையாகிற ஆவஸ்யத்தையும், ஸர்வேந்த்ரிய பரவர்த்தநோ ஸ்பந்தியாகிற நித்திரையையும் பிரப்பிக்கும். (93, 94, 95)

96. இவை ஸமங்களானபோது விசாரங்கள் ஸமங்களுமாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்; விஷமங்களானபோது விசாரங்கள் விஷமங்களுமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்.

98. இந்த ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களினுடைய ஸமதஸையிலும் விஷம தஸையிலும் ப்ரக்குதியின் விசாரங்களுக்குமப்படி இனிச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த குணங்களானவை உத்திரித்தமாகாமல் ஸமநிலையிலிருந்தபோது ப்ரக்குதியினுடைய விசாரங்கள் நாமரூபவிசேஷங்களின்மையாலே தன்னில் ஸமங்களாய், அஸ்பஷ்டங்களாய் இருக்கும். இக்குணங்கள் உத்திரித்தங்களாகி விஷமங்களானபோது ப்ரக்குதியின் விசாரங்களும் நாமரூப விசேஷங்களோடே கூடி, தன்னில் விஷமங்களுமாய் ஸ்பஷ்டங்களாய் இருக்கும்.

99. விஷம விசாரங்களில் ப்ரதம விசாரம் மஹாந்.

97 இந்த குண மாவடிப்பதற்காலே விஷம விசாரங்கள் ஏற்படும்போது முதல் விசாரம் ஏதென்னில் : அது மஹத்தத்துவமாமென்க. ... (97)

98. இது ஸாத்வீகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய் அத்யவஸாய ஜடகமாயிருக்கும்.

98. மஹாத் என்னிற இந்தத்வாமானது 'ஸாத்விகோ ராஜஸத் 'சைவ' நாமஸச் சத்ரிதா மஹாத் 'மஹிதபடியே ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ பேதத்தாலே மூவகைப்பட்ட தாய் ப்ரதம மஹாந் மஹிதத்தையாலே அத்யவஸாயத்தை யுண்டு பண்ணுமதாயிருக்கும்

99. இதில்தீன்றும், வைகடீயம், மஹாந், த்ரிவிதமாய் அத்யவஸாய ஜடகமாயிருக்கும்.

99 [இனி மற்றுரண்டான விசாரங்களும் அடைவே சொல்லப்படுகின்றன] இந்த மஹானில் தின்றும் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ ரூபபேதத்தாலே வைகாரிக மென்றும் வைஜஸமென்றும் பூதாத்ரீயென்றும் மூவகைப்பட்ட அஹங்காரமும் பிறக்கக். இதனால் குணத்ரயாத்மகமான மூலப்ரக்குதியில் தின்றும் பிறத்ததாய்காலே மஹாந் குணத்ரயாத்மகமாயிருக்குமென்றும், அப்படியே குணத்ரயாத்மகமான மஹானில் தின்றும் பிறத்ததாய்காலே அஹங்காரமும் குணத்ரயாத்மகமாயிருக்கு மென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

100. அஹங்காரம் அபிமேதேனதுவாயிருக்கும்.

100. அஹங்காரத்தினுடைய க்ருதயமேதென்னில் : இது தேஹாத்மீ மாதம் முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்குமென்க

101. இதில் வைகடீகத்தில் தின்றும் க்ரீடாத்தவக் க்ரீடா ஜிஹ்வைகாணங்களைத்தீர ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைத்தும், வாக்பானிபாதபாபுபதைக்களைத்தீர க்ரீமேந்த்ரியங்களைத்தும், மதக்ஷுமாத்ர பதிஞ்ஞேந்த்ரியங்களும பிறக்கும்.

101. வைகாரிக—வைஜஸ—பூதாத்ரீயேன மூவகைப்பட்டதாக வன்றே அஹங்காரம் சொல்லப்பட்டது; இப்படி மூவகைப்பட்ட அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது—ஸாத்விக அஹங்காரமாகையாலே இதில் தின்றும் ஸத்வகார்யமான இந்த்ரியங்கள் பதிஞ்ஞேன்றும் பிறக்கும்; க்ரீமேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் மிளஸ்ஸ மாகிறவை அவையாம்.

102. பூததீபி நின்று சப்ததத்மாத்தர பிறக்கும், இதிலின்றும் ஆகாசமும் ஸ்பர்சதத்மாத்தரையும் பிறக்கும். இதில் நின்று வாயுவும் ரூபதத்மாத்தரையும் பிறக்கும். இதிலின்றும் தேஜஸ்ஸும் ரஸதத்மாத்தரையும் பிறக்கும். இதில் நின்று அப்பும் கத்ததத்மாத்தரையும் பிறக்கும், இதில் நின்று ப்ருதிவி பிறக்கும்.

102. இனி பூதாதியென்னப்படுகிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்று ஐந்து தத்மாத்தரையும் அவற்றின் விசேஷமான ஐந்து பூதங்களும் பிறக்குமடைவு சொல்லப்படுகிறது. பூதாதியென்கிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்று ஆகாசத்தினுடைய ஸுலக்ஷ்மாவஸ்தையான ஸப்ததத்மாத்தரை பிறக்கும்; இந்த ஸப்ததத்மாத்தரையில் நின்று இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ஸப்தகுணம் வ்யக்தமாயிருக்கப் பெற்றதாயுமுள்ள ஆகாசமும் வாயுவினுடைய ஸுலக்ஷ்மாவஸ்தையான ஸ்பர்சதத்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த ஸ்பர்சதத்மாத்தரையில் நின்று இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ஸ்பர்சகுணமான வாயுவும் தேஜஸ்ஸினுடைய ஸுலக்ஷ்மாவஸ்தையான ரூபதத்மாத்தரையும் பிறக்கும். இந்த ரூபதத்மாத்தரையில் நின்று இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ரூபகுணமான தேஜஸ்ஸும் அப்பினுடைய ஸுலக்ஷ்மாவஸ்தையான ரஸதத்மாத்தரையும் பிறக்கும். இந்த ரஸதத்மாத்தரையில் நின்று இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ரஸகுணமான அப்பும் ப்ருதிவியினுடைய ஸுலக்ஷ்மாவஸ்தையான கத்ததத்மாத்தரையும் பிறக்கும். இந்த கத்ததத்மாத்தரையில் நின்று இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் கத்தத்தை குணமாக வுடைத்தான ப்ருதிவி பிறக்கும். ... (102)

103. ஸ்பர்சதத்மாத்தர தோடக்கமான நானு தத்மாத்தரையும் ஆகாசம் தோடக்கமான நானு பூதங்களுக்கும் கர்யமாய், வாயு தோடக்கமான நானு பூதங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கு மென்றஞ் சொல்லுக்க.

103. தத்மாத்திரத்தில் நின்று தத்மாத்தரம் பிறக்கிறபடி கீழே சொல்லிற்று. பூதத்தில் நின்று தத்மாத்தரோத்பத்திக்ரமமும் சாஸ்தரஸேத்தமாகையாலே அதுவும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்படுகிறது. பூதாதியில் நின்று சப்ததத்மாத்தரை பிறக்கும். ஸப்ததத்மாத்தரையில் நின்று ஆகாசம் பிறக்கும். ஆகாசத்தில் நின்று ஸ்பர்சதத்மாத்தரை பிறக்கும். ஸ்பர்சதத்மாத்தரையில் நின்று வாயு பிறக்கும். வாயுவில் நின்று ரூபதத்மாத்தரை பிறக்கும். ரூபதத்மாத்தரையில் நின்று தேஜஸ்ஸு பிறக்கும். தேஜஸ்ஸில் நின்று ரஸதத்மாத்தரை பிறக்கும். ரஸதத்மாத்தரையில் நின்று அப்பு பிறக்கும். அப்பில் நின்று கத்ததத்மாத்தரை பிறக்கும். கத்த தத்மாத்தரையில் நின்று ப்ருதிவி பிறக்கும் என்றபடி. ... (103)

104. தத்மாத்தரங்களான பூதங்களுடைய ஸுலக்ஷ்மாவஸ்தைகள்.

104. பூததத்மாத்தரோத்பத்திக்ரமம் கீழே சொல்லிற்று. அதில் தத்மாத்தரங்கள் தான் எனவென்னச் சொல்லுகிறது. ஸாந்ததத்வ கோரத்வ மூடத்வ ரூபமான விசேஷங்களை யுடைத்தல்லாத ஸப்தாதிமாத்தரத்தை குணமாகவுடைத்தா யிருக்கிற ஆகாசாதி பூதஸுலக்ஷ்மங்களுக்கு தத்மாத்தரமென்று பெயர் தத்மாத்தரை பெயரினுமொக்கும். ஸாந்ததத்வமாவது அநுகூலமாகக் கொள்ளப்படுகை,

கோரத்வம்வாஸது ரீதிசகலமாயம் கொள்ளப்படுக. ஸுடத்வம்வாஸது இவையிரண்டு மன்றிக்கே உதாளைய மாகக் கொள்ளப்படுக. இதில் பூமியும் அப்பம் இயற்கையாகவே ஸாத்தங்கனாயிருக்கும். தேது ஸ்ஸும் வாயுஷம கோரங்களாயிருக்கும். ஆகாரமும் ஸுடமாயிருக்கும். இவை ஸ்ஸுடென்று கூடினால் ஸாத்தத்வ கோரத்வ ஸுடத்வங்கனையுடையனவாயிருக்கும். தத்மாத்ரங்களுக்கு இந்த ஸாத்தத்வாதி விசேஷமில்லாமையாலே அனை அவிசேஷங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. ஸுடவே தத்மாத்ரம் ஸ்ஸுடம் அவிசேஷங்களென்றும் ப்ரியம். (104)

105. மற்றையிரண்டறங்காரமும் ஸ்ஸகர்யங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது, ஸஜஸாஹங்கர்யம் ஸஹகர்யாயிருக்கும்.

105. இனி ஸஜஸாஹங்காரத்தினுடைய கர்யம் சொல்லுகிறது. ஸாத்தவிகாஹங்காரம் தாமஸாஹங்காரம் எனகிற விரண்டும் தன் தன் காரியங்களை யுண்டாக்கும்போது ப்ரஜாதினுடைய அங்குரத்திற்குத் தண்ணீர்போலவும், அக்தி ஜ்வலிப்பதற்குக் காற்றுப் போலவும் ஸஜஸாஹங்காரம் துணைசெய்து நிற்கும். (105)

106. ஸாத்விகாஹங்காரம் சப்ததத்மாத்ராதீபஞ்சகத்தையுமடைவே ஸஹகர்யாய்க் கொண்டு ச்ரோத்ராதீபஞ்சகத்தையுமடைந்ததையும் ஸ்குஷ்டிக்கும்; தத்மாத்ரதத்மாய்க் கொண்டு ச்ரோத்ராதீபஞ்சகத்தையுமடைந்ததையும் ஸ்குஷ்டிக்கும்; இவற்றையோழியத் தானே மதன்னை ஸ்குஷ்டிக்குமென்றும் சொல்லுகிறீர்கள்.

106. கீழ் ஸாத்விகாஹங்காரத்திலும் தாமஸாஹங்காரத்திலும் ஸாதாரணமான ஸஹகாரி சொல்லப்பட்டது. இனி ஸாத்விகாஹங்காரத்திற்கு அஸாதாரணமாயிருப்பன சில ஸஹகாரி விசேஷங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஸாத்விகாஹங்காரம் இந்திரியங்களை யுண்டாக்குமளவில் இவற்றினுடைய விஷயங்கள் ப்ரியவஸ்திதங்களாயிருப்பதற்காக சப்ததத்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ச்ரோத்ரத்தை ஸ்குஷ்டிக்கும். ஸப்ததத்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு த்வசித்திரியத்தை ஸ்குஷ்டிக்கும். ரூபதத்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு சக்ஷஸ்னை ஸ்குஷ்டிக்கும். ரஸதத்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு ஜிஹ்வையை ஸ்குஷ்டிக்கும். கந்ததத்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு கிராணேத்திரியத்தை ஸ்குஷ்டிக்கும். இப்படி சப்ததத்மாத்ரம் முதலான ஐந்தையும் அடைவே துணையாகக் கொண்டு ச்ரோத்ரம் முதலிய ஐந்து ஜ்ஞாதேந்திரியங்களையும் படைத்த பிறகு, இந்த ஜ்ஞாதேந்திரியங்கள் ஐந்துக்கும் வேஷமாய்க்கொண்டு ஸப்தாதிகளான ஐந்தையும் அனுபத்தித்திருக்கின்ற கருமேந்திரியங்களைந்தையும் படைக்குமளவில் ச்ரோத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு லாக்ஷணம், த்வக்கித்த துணையாகக்கொண்டு பாணியையும், சக்ஷஸ்னாத் துணையாகக்கொண்டு ஜிஹ்வையைத் துணையாகக் கொண்டு உபஸித்ததையும் கிராணத்தைத் துணையாகக்கொண்டு பாயுவையும் ஸ்குஷ்டித்து, ஜ்ஞாதேந்திரியங்களுக்கும் கருமேந்திரியங்களுக்கும் துணையான மனன்னைத் துணையென்று மின்றிக்கே தானே ஸ்குஷ்டிக்குமென்று தத்வதாமகள் சொல்லுவார்கள். ஆக ஸாத்விகாஹங்காரத்தின் கர்யமும் அதன் ஸஹகாரி விசேஷங்களும் சொல்லப்பட்டன. ... (106)

107. சீலர், இத்திரியங்களைச் சமைந்த பூதகாரிய மென்தூக்கள்.

108. அது எந்தச் சூழ்த்தம்

109 பூதங்கள் ஆப்பாயங்கங்கனித்தன.

107-109. கீழ்ச் சொன்ன இத்திரியோத்தபத்திக்ரமத்துக்கு விரோதியான பனும் திரளிக்கப்படுகிறது காரணம் முதலான இத்திரியங்களைப் பூதத்வி முதலான பூதங்களின் காரியமாகவே கொள்ளுகிறார்கள் னையாயிக் முதலானோர். அவர்கள் தாம் ஆறுமாநிகரானையாலே அநுமாதத்தாலேயாயிற்று அத்தத்ததை ஸாதிப்பது. அப்படி இத்திரியங்களை பூதகாரியமாகச் சொல்லுவதானது இவற்றை அறங்கார காரியமாகச் சொல்லுகிற இதிஹாஸ புராணாதிகளோடு விரோதிக்ரமம் இதிஹாஸாதி களிலுங்கூட இத்திரியங்களுக்கு பூதகாரியத்வம் (மோஷை தர்மத்திலே) சொல்லப் பட்டிருக்கையாலே பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாக வேணுமே யென்னில், அவற்றில் இத்திரியங்களுக்குச் சொன்ன பௌதிகத்வம் பூதங்களினாலுண்டான ஆப்பாயநமாதரத்தையிட்டு - என்று கொள்க. (ஆப்பாயநமாவது போஷணம்.) ஆக இத்திரியங்களுக்கு பூதங்கள் காரணங்களல்ல என்றதாயிற்று ... (107-109)

110 இவை கூடினவற்றை காரியகாரணமாகவே, மன்னையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு தாய்வயக்கிச் சாதிக்கவேண்டுமே, சர்வவிவற்றை யெல்லாம் தன்னினை சேர்த்து ஒண்டமாக்கி, அதுக்குள்ளே சதுரங்களை எழுப்பித்தருளும்.

110. ஆக விப்படி மறான் முதலான பதார்த்தங்களினுடைய உத்தபத்தி க்ரமம் சொல்லிற்றாயிற்று. இவற்றைக்கொண்டு சர்வரன் அண்ட ஸ்ருஷ்டி முதலியன செய்யும்படி சொல்லுகிறதுமேல். பலவகைப்பட்ட சக்தியோடே கூடித் தனித்தனியேயிராதின்ற இந்த மஹாதாதிபதார்த்தங்கள் ஒன்றோடொன்று கூடினா லல்லது அண்ட ரூபமான காரியத்தை யுண்டாக்கமாட்டாமையாலே, தனிப்பட்ட சக்தியோடு தனித்தனியே யிருக்கின்ற மண் மணல நீர்களை யொன்றுசேர்த்து ஒருபொருளாக்கிச் சுவராகிற காரியத்தைச் செய்வாரைப்போலே, ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான சர்வரன் இவற்றையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று திரட்டி இவற்றாலே அண்ட ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி அதுக்குள்ளே நான்குகளைப் படைப்பன். இனி மேலுள்ள ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வாரக ஸ்ருஷ்டி யென்றுக்கொள்க. ... (110)

111. அண்டத்தைவும் அண்டகாரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும்; அண்டத்துக் குடப்பட்ட வந்துக்களை சேதமிக்கத்தரிமாயியாய் நீன்றண்டாக்கும்

111. ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் வயஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸர்வேச்சர்வரன் 'செய்யும் க்ரமம் சொல்லுகிறது இனி. [பஞ்சிகரணத்திற்கு முற்பட்ட ஸ்ருஷ்டி, ஸமஷ்டி, ஸ்ருஷ்டியென்றும், அதற்குப் பிற்பட்ட ஸ்ருஷ்டி, வயஷ்டி, ஸ்ருஷ்டி, யென்றும் கொள்க] ஸமுதாய காரியமான அண்டத்தையும் அதன் காரணமான மஹாதாதி பதார்த்தங்களையும் ஸத்யஸங்கல்பனான ஸர்வேச்சர்வரன் தன்னுடைய ஸர்க்காத்தஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்குவான். நான் முதலான முதலான சேதநருடைய ஹ்ருதயங்களிலேயிருந்து ஸங்கல்பஜ்ஞாதிகளை ஜனிப்பித்துக்கொண்டு அண்டத்துக்குட்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குவான் ... (111)

112. அண்டங்க்தாவதேகங்கனாய், பதினாறுலோகங்கனோடேகடி, ஒன்றுக்கொன்று பதிந்ற மடங்கன ஏழாவரணங்கனானும் குழப்பபட்டு, எவரனுக்கு கீடாகத்துக ஸ்தாநியங்கனாய், ஜலபுத்புதம் போலே ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்கனாயிருக்கும்.

112. ஸர்வேச்வரன் அண்டஸ்குஷ்டியைப்பண்ணுமிஸ்வனவே கீழ்ச் சொல்லிற்று; இப்போது அண்டங்கனின் பன்மையும் அவற்றினுடைய கட்டளை யிருக்குமபடியும் அவ்வதான் ஸர்வேச்வரனுடைய இவ்வ விநியோகத்துக்குறப் பெண்ணுமிடமும் அவற்றினுடைய பரிணாமப்ரகாரமும் சொல்லுகிறது. அண்டா நாய் து ஸஹஸ்ரானாம் ஸஹஸ்ரரணயயதாநிச, சுத்ருசாநாம் ததா தத்ர கோடி கோடி சதாநிசக என்கிறபடியே அண்டங்கள்தான் கணக்கில்லாதவையாயிருக்கும். [பதினாற்கு லோகங்கனோடே கூடியிருக்கும்.] கைதயதாதவபந்தக, ஸுபாந்நாதி கள் வர்த்திக்கும் தேசமான அதவ விதவ நிதவ தவாதவ, மஹாதவ ஸுதவ பாதாலங்களாகிற கீழுலகங்களேயும் பதுஷ்பாதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான பூலோகமும், கத்தர்வாதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான புவர்லோகமும், அதிகாரத்தி லிருக்கும் க்ரஹ நஷகத்ர இத்தராதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான ஸ்வர்லோகமும், அதிகாரம் கழித்து அதிகாரபேஷைகையோடு கூடியிருக்கிற இத்தராதிகள் வர்த்திக் கும் தேசமான மஹர்லோகமும், ப்ரஹ்ம புத்ரர்களான ஸதாநி ப்ரம போதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான ஜந்லோகமும், ரவரஜரெஸ்ஸும் ப்ரஜாபதிகள் வர்த்திக் கும் தேசமான தபோலோகமும், ப்ரஹ்ம விஷ்ணுஸிவர்களும் அவர்களை புராஸித்து அவர்களை பிராபித்தவர்களும் வர்த்திக்கும் தேசமான ஸத்யலோகமுமாகிற பதி னாற்கு லோகங்கனோடே கூடியிருக்கும். [ஒன்றுக்கொன்று பதிந்ற மடங்கன ஏழாவரணங்களானும் குழப்பபட்டு] ஜலம், அக்தி, வாயு, ஆகாசம் முதாநி மஹான் அஸ்யக்தம் என்கிற ஏராள, ணங்கனும் ஒன்றுக்கொன்று பதின்மடங்கு பெருத்து ஆவரித்திருக்கும் [எவரனுக்கு கீடாகத்துகஸ்தாநியங்களாய்] கீடாரஸமது பவிக்கனிரும்பிய எச்வரனுக்கு லீலோபாகரணங்களாயிருக்கும். [ஜலபுத்புதம். போலே ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்] ஒரொரு பண்டமாக இட்டு விட்டை யுயர்த்திக் கட்டுமாபோலே க்ரமேண பரிணமிக்கையன்றியே நீர்க்குமிழி போலே ஓருகாலே உத்பத்தங்களாம். (112)

113 பூதங்கலித் து காமம் அகாரமேது ; வாயு ஹதாநிஜேது ; தேஹகண ப்ரநாநி ஜேது ; ஜலம் ஹதாநிபிண்டபரணாநிஜேது ; ப்ருதிக் தாநாநி ஜேது வெப்பிக்ஷ்.

113 பஞ்சபூதங்களுக்கும் தனித்தனியே விநியோகம் காட்டப்படுகிறது. ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் இருக்கை யோகை வருகை முதலானவற்றுக்கு இட மளித்துக் கொண்டிருப்பது ஆகாசத்துக்கு விநியோகம். வாயு வறியிக்கை முதலான வற்றுக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். ஜலம் தனைத்தல் முதலானவற்றுக்கு ஹேதுவா யிருக்கும். ப்ருதின் தரிப்பது முதலானவற்றுக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். இப்படி தத்துவ வித்துக்கள் சொல்லுவார்கள். (113)

14 க்ரோதாநிஜ்ஞாநேத்த்ரீயங்கனத்துக்கும் அண்டவே எப்தாநிபிந்தையும் க்ரஹிக்கை தொழிற் ; வாகாநி க்ரீமத்ரீயங்கனத்துக்கும் வினர்க்க சீக்ப கத்யுத்திக் தொழிற் ; மதன்ஹ இவ்வ விதாநிக்கும்போது.

114. பதினான்குநீதிரியங்களினுடையவும் வ்ருத்தி பேதம் சொல்லுகிறது இனி; க்ரோதரம் சப்தத்வத க்ரஹிக்குமது; த்வக்கு ஸ்பர்ஸத்தை க்ரஹிக்குமது; சக்ஷஸ்ஸ ரூபத்தை க்ரஹிக்குமது; ஜிஹ்வை ரஸத்தை க்ரஹிக்குமது. க்ராணம் கந்தத்தை க்ரஹிக்குமது; வாக்குக்கு உக்தியும், பாணிக்கு சில்பமும், பாதத்துக்கு கதியும், உபஸ்தபாயுக்களுக்கு ஜலமல விஸர்ஜனமும் தொழில். ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் தம்மமக்குரிய விஷயங்களை க்ரஹிக்கும் போதும், கருமேந்திரியங்கள் தம்மம் தொழில்களை நடத்தும்போதும் மனத்தின் உதவி இன்றியமையாததாதலால் மனஸ்ஸ இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கும் ... (114)

115. ஆகாஸி பூதங்களுக்கு அடையே சப்தாதிக் குணங்களையிருக்கும். 115. ஜ்ஞானேந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட சப்தம் முதலியன ஐந்தும் ஆகாஸாதி பஞ்சபூதங்களுக்கும் வயலஹித குணங்களாயிருக்கும். ஆகாசகுணம் ஸப்தம்; வாயுகுணம் ஸ்பர்சம்; அக்திகுணம் ரூபம்; ஜலகுணம் ரஸம்; ப்ருதிவிகுணம் கந்தம் என்றிப்படி ப்ரதிதியதமாயிருக்குமென்கை. (115)

116. குண விஜயம் பஞ்சீகரணத்தாலே.

116. ஒரு பூதத்தில் மற்ற பூதங்களின் குணங்களும் காணலாய்மபடி பூதங்களில் குணக்கலப்பு ஏற்பட்டிருப்பது பஞ்சீகரணத்தாலே. குணங்களாகையாலே ஆகாயத்திற்காட்டில் வேறிடத்திலிருப்பு இவற்றுக்கு ஸம்பாதிக்கமாட்டாது. ஆகையால் தரவ்யத்தினுடைய தலப்பே குணக்கலப்புக்கு தோஷமென்க. பஞ்சீகரணமாவது ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களையும் தனித்தனியே [ஒவ்வொன்றையும்] இரண்டு-மூன்றுகூட அவற்றிலே ஒரு கூறுதன்னை தாலு கூறுக்கி அந்த கூறுகளை இரண்டு-மூன்றுகூட கூட்டி ஸர்வ பூதங்களிலும் ஸர்வமுமுண்டாய்மபடிபண்ணுகை. இப்படியானால் ஆகாஸாதி பூத பேத வ்யவஹாரம் எங்குனே பொருந்து மென்னில்; அவிபக்தமானவை ப்ரதானங்களாய் நிற்கையாலே பொருத்தும். (116)

117. ஆகாசம் - கந்தத்துத் தோற்றத்திலும் அத்தாலே.

117. அதிஸூக்திமமாகையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றதபடியிருக்கு மாகாசமானது கட்டிலனுக்கு இலக்காகையும், “யத் க்ருஷ்ணம், தத் ப்ருதிவி” என்று பூமிக்கு உள்ளதொன்றாகச் சொல்லப்படுகிற கறுப்புநிறத்தையுடையதாய்க் காணப் படுவதும் பஞ்சீகரணத்தாலே. ஆக, பஞ்சீகரணத்தாலே ஸகல பூதங்களும் ஒன்றோடொன்று சேருமாகையாலே சப்தாதி குணங்களோந்தும் பஞ்சபூதங்களிலு முண்டாயிருக்குமென்று குணக் கலப்பின் காரணம் சொல்லிற்றாயிற்று. ... (117)

118. முன்புத்தை தத்வாதரகனோடே உக்தியோன்று உத்தரோத்தர தத்வாதிகள்க் கவலிசேஷங்களைப் ப்ரபிபீகரணத்தாலே, குணதிக்ஷணம் உயிற்றென்றும் சேர்ந்துவரிகள்.

118. இனி ஆகாசாதிகளில் பூ வபூர்வ தத்வத்திற்காட்டிலும் உத்தரோத்தர தரவ்யத்துக்கு குணதிக்ஷணமண்டாகைக்கு அடி சொல்லுகிறது. ஸ்பர்ஸதத்வாத்ரமானது ஸப்ததத்வாத்ரத்தாலே ஆவாதிக்கப்பட்டு ஸ்வஸிசேஷமான வாயுவைப்

பிறப்பிக்கையாலே வாயுவைச் சப்பிப் பத்தங்களிரண்டும் குணமாயிற்று. இப்படி சப்ததந்த்மாத்தரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்ட ஸப்சுத்தந்த்மாத்தரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்டு அனாவிரண்டோடுங் சபடி நின்று ரூபத்தந்த்மானது க்ஷணிகேஷமான தேஜஸ்ஸைப் பிறப்பிக்கையாலே அந்த தத்துவத்துக்கு ஸப்த ஸப்ச ரூபங்களாகிற மூன்று குணங்களுமுண்டாயின. இப்படியே கண்டு கொள்ளுமளவில் மத்தரோத்தர பூதங்களில் குணதீக்யம் தம் தந்த்மாத்தரங்களுக்குண்டான ஆவரண ப்ரயுக்த மென்பது தெரியலாகும். (118)

119. ஸத்வ குத்யமாவது—உபாஸ்.

119. உபக்ரமத்தில் "இது சுத்த ஸத்வமென்றும் மித்ரஸத்வமென்றும் ஸத்வகுத்யமென்றும் நிர்விதம்" (74) என்றருளிச் செய்து, (78) "இதில் சுத்த ஸத்வமாவது" என்று தொடங்கி சுத்தஸத்வத்தை விவரித்து, மேலே (85) "மித்ர ஸத்வமாவது" என்று தொடங்கி அதை விவரித்தாயிற்று; இப்போது ஸத்வ குத்யமென்பது விவரிக்கப்படுகிறது. ஸத்வகுத்யமென்றது ஸத்வகுணமில்லாதது என்றபடி. இதனால் ரஜோகுணதமோகுண மூன்று என்றபடியன்று. ஸத்வ குணம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய் ஸத்வகுத்யமென்றது ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணமும் இல்லாதது என்றபடி. இத்தால் கேவலஹத்வமாயிருக்கிற ஓர் அசிதத்தைக் காட்டிலும், குணத்யயச் சயமாயிருக்கிற மட்டுமே அசிதத்தைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும்படி சொல்லிற்று. இதுதான் காலமென்பது.

120. இது, பிரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய், காலக்ஷடாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய், தீத்யமாய், சர்வானுக்கு கீடா பரிக்ரமாய், சீர்பூதமாயிருக்கும்.

120. இதினுடைய ப்ரகாரமேதென்னில்; [பிரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்] அவ்யக்தமாகிற ப்ரக்ருதியென்ன, வ்யக்தமாகிற ப்ராக்ருதமென்ன இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்கை காலதத்வத்தினுடைய ஒரு ப்ரகாரம். அவற்றுக்கு இது ஹேதுவாயிருக்கையாவதென்னென்னுதில்; அவற்றைத் தன்னுடைய ஸங்கல்பாதிகளாலே பரிணம்பிக்கின்ற ஸர்வேசர்வரன் காலத்தினுடைய அவஸ்தாவசேஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அத்தந்த காலங்கள் வந்தபோது இவற்றை நிர்வஹிக்கையாலே இதைவிட்டு அவற்றின் பரிணாமங்களுக்கு இது ஹேதுவென்கிறது. ஜடத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோது அக்காலம் வருமளவும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனரே ஸ்ருஷ்டித்தது. ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னது ஸ்திதியவங்களுக்கு மொக்கும். இப்படி காலப்ரதாநமாக ஸர்வேசர்வரன் நிர்வஹித்தருஷையாலே இவ்விபூதியில் எல்லாப் பொருள்களும் காலக்ருதபரிணாமமுடையவையிருக்கும். [காலக்ஷடாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய்] நிமேஷம் பதினைந்து கொண்டது காஷ்டை; காஷ்டை முப்பது கொண்டது கலை, கலை முப்பது கொண்டது முஹூர்த்தம்; முஹூர்த்தம் முப்பதுகொண்டது திலஸம்; திலஸம் முப்பது கொண்டது மாஸம்; மாஸமிரண்டு கொண்டது குது; குது மூன்று கொண்டது அயஸம்; அயஸமிரண்டு கொண்டது ஸம்வதாரம்....." இத்யாதி

பாக ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே காலத்தினுடைய பரிணாம விசேஷம் ஸ்ரீபராசர பக்ஷானுலே பேசப்பட்டுள்ளது. இவ்வாயிற்று காலத்தினுடைய பரிணாம விசேஷம். [திவ்யஸூக்தி] ஆதியும் அந்தமுயில்லாததாயிருக்கை. [சர்வானுக்கு கீடாபரிகரமாய்] ப்ரக்ருதி, புருஷ காலங்கள் மூன்றும் ஈச்வரனுக்கு லீலோபகரணமாயிருக்கும். அதில் ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்கு விஷயபூதமாய்க்கொண்டு லீலோபகரணம்; காலமோவென்னில் ஸஹகாரியாய் நுத்துகொண்டு லீலோபகரணமாகிறது. ஸத்யஸங்கல்பனான ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றை நிர்வஹிக்கு மிடத்தில் தான் அடியிற் பண்ணிவைத்த காலதியமம் தப்பாதபடி அவ்வவகாலம் வருகையைப் பார்த்திருந்தே நிர்வஹிக்கையாலே இது ஸ்ருஷ்டி விஷயமாயிருக்கும். இப்படியானாலே ஈச்வரனுக்கு கீடாபரிகரமாயிருக்குமாயிற்று. இத்தை கீடா பரிகரமென்றே சொல்லுகையாலே—காலக்குத பரிணாமமேயாய்ச் சொல்லுகிற லீலா விபூதியிலே இதுக்கு விநியோக மென்றும், அகாலகால்யமான நித்யவிபூதியில் இது கொண்டு அபேகையுடைய பென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. [சர்வபுதமாயிருக் கும்] ஈச்வரனுக்கு அப்ருதக்காரித்த விசேஷணமாயிருக்கமென்றபடி. கீழே ஈச்வர னுக்கு கீடாஸஹகாரியாயிருக்கு மென்கையாலே 'ஸஹகாரிகாரணமும் ஈச்வரனே' என்கிற வரித்தாந்தத்திற்கு வ்ரோதமமோவென்கிற சங்கைக்கு இடமில்லாதபடி இது சொல்லிற்று.

... (120)

121. மந்தையிரண்டசீத்தும், ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்யபோகோபகரண போக ஸத்யங்கையிருக்கும்.

121, உபக்ரமத்தில் உத்தேசித்தபடி மூன்றுவிதமான அசித்தையும் பற்றிச் சொல்லி வருமிடத்தில் அவனுக்கு போகோபகரணமான கௌரவத்தையிட்டு சுத்தஸத்வத்தை முத்துறவருளிச் செய்தார்; அவனுடைய லீலைக்கு ப்ரதானோப கரணமாய்க் கொண்டு ப்ரதான சப்தவாச்யமான நிர்வஸத்வத்தை அனந்தரம் அருளிச்செய்தார். அந்த ப்ரதான பரிணாமத்துக்கு ஸஹகாரியாய்க் கொண்டு லீலோபகரணமாயிருக்கும் ஸத்வகுத்யத்தை அனந்தரம் அருளிச்செய்தார். இங்ஙனமே மூன்று அசித்தையும் சொல்லுகிறவிடத்தில் "ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களி னுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்" என்று கால சுத்தவத்துக்கு விநியோகம் சொன்னதுபோல முத்தின இரண்டு அசித்துக்கும் விநியோகம் சொல்லப்பட்ட தில்லை; அது இப்போது சொல்லப்படுகிறது. சுத்த ஸத்வமும் நிர்வஸத்வமுமாகிற மந்தையிரண்டு அசித்தும் ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களாயிருக்கும் 'ஆத்மாவுக்கும்' என்ற ஏகவசனம் ஜாத்யேகவசன மானபாலே பத்த முக்த நித்யர்க்கான மூனாகப்பட்ட சேதநர்களையும் சொல்லு கிறது. இச்சேதநத்துக்கு போகத்துக்கள் சேதநர்களேயானையாலும், சேதநர்களாக வுள்ளது ஈச்வர ஜீவர்களானையாலும் இவ்வுபயார்க்கும் இருவகையசித்தும் போக்ய போகோபகரண போகஸ்தானங்களாயிருக்கக் குறையிலில். இப்படியிருந்ததே யாகிலும், சுத்தஸத்வமானது [நித்யவிபூதி] கேவலம் ஈச்வரனுடைய இச்சையாலே அவனுடைய போகத்துக்காகப் பரிணமிக்கையாலும், ஸ்வஸ்வரூபரஸ்வரூபங்களை நன்கு கண்டிருக்கிற நித்ய முக்தரில் 'அஹம் மம' எனறிருப்பாரில்லாமையாலும்

அதிநுடைய விநியோகம் சர்வரப்ததாநமாயிருக்கும். மித்ரஸத்வமானது [லீலா விபூதி] அங்குனன்றிக்கே சேதநர்களின் கருமங்களுக்கேற்ப பகவத் ஸங்கல்பத் தாலே பரிணமிக்கையாலும், சேதநரெல்லாரும் தேவாதி சரீரங்களிலே அஹம் மமதா புத்தியைப் பண்ணி ஸ்வதந்த்ரபோக்தாக்களாயிருக்கையாலும் சர்வரனுக்கு இந்த விபூதியில் லீலாஸமே மிக்கதாய் போகரணம் அத்யல்பமாகையாலும் இதினு டைய விநியோகம் பத்தசேதநப்தானமாயிருக்கும். (121)

122 போக்யங்களுகிறன விஷயங்கள்; போகோபகரணங்களகிறன—சர்வராத் கரணங்கள் போகஸ்தானங்களகிறன—சுதுத்தாயுடையும் ஸமஸ்த தேஹமும்.

122. உபயவிபூதியிலும் போகப்போகோபகரண போகஸ்தானங்களின் விவேகம் செய்யப்படவேண்டும். நித்யவிபூதியில் போக்யங்களாவன—அப்ராக் ருதமான ஸப்தாதிகள். போகோபகரணங்களாவன—திவ்யமூல்யாதிகளும் சிசத்ர சாமராதிகளும். போகஸ்தானங்களாவன—அப்ராக்குத ரத்நமயமான மண்டபங் களும் மாளிகைகளும் பஞ்சோபநிஷத்மயமான திவ்ய விக்ரஹங்களும்—என்றிப்படி நித்யவிபூதிப்ரக்ரிசையையும் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதிப்ரக்ரிசையமட்டும் அருளிச்செய்யப்படுகிறதிங்கு. இங்கு சேதநர்க்கு போகமாவது ஸுகதுக்க ரூபமான அநுபவஜ்ஞானம். அந்த ஜ்ஞானத் திற்கு விஷயமாகின்ற சப்தாதிகள் போக்யங்கள். இந்தரியங்கள் அந்த ஜ்ஞானத் திற்கு உபகரணங்களாகையாலே போகோபகரணங்கள். போகஸ்தானமென்று லோகங்களை யும் தேஹங்களை யும் சொல்லுகிறது சேதநனுக்கு எந்த அதிகரணத் திலே ஸுகதுக்க ரூபமான அநுபவஜ்ஞானம் பிறக்கிறதோ அதுதானே போக ஸ்தானமென்று சொல்லத்தக்கது. ஆகவே பதினான்கு லோகங்களையும் ஸுரநர திரயக் ஸ்தாவராத்தமகமான ஸமஸ்த தேஹங்களையும் போகஸ்தானமாகச் சொல் றிற்று. சர்வரனுக்கு இந்த விபூதியிலுண்டான போக்ய போகோபகரணாதினையும் அவதாரகத்தான ஸநீராரணவசயனம், அவதார விசேஷங்கள், அர்ச்சாவதாரங் கள் ஆகிய இவற்றிலுண்டான விநியோக விசேஷங்களாலறிவது. (122)

123. இதில் முற்பட்ட அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டாய் கற்றம் மேலெழும்பி யின்றிக்கே யிருக்கும்; நடுவெழும்புக்குக் கற்றங் கீழெழும்பியின்றிக்கே, மேலெழும்பு யுண்டா யிருக்கும்; கால மேங்குமோக்கெழுண்டாயிருக்கும்.

123. இதில் மூலகைப்பட்ட அசித்தினுடையவும் பரிமாணங்கள் சொல்லப் படுகின்றன. சுத்தஸத்வமான முத்தின அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டு; எதனால்? மித்ரஸத்வாவதியாகையாலே. அந்த மித்ரஸத்வத்துக்கு மேலெல்லையுண்டு; எதனால்? சுத்தஸத்வாவதியாகையாலே. காலத்துக்கு அப்படியொரு அவச்சேத மில்வாண்மையாலே அது எங்குமுண்டாயிருக்கும். (123)

124. காலத்தான் பரமபதத்தி நித்யம், இங்கு அநீத்யமென்றஞ் சொல்லுவர்கள்.

124. எங்குமுண்டான காலத்தான் உபய விபூதியிலும் நித்யமென்று இங் வாசிரியர்தமக்குத் திருவுள்ளம். இங்குனன்றிக்கே இதுக்கு விபூதிவிபாகத்தை யிட்டு ஒரு பேதம் சொல்லுவாருமுண்டு; அதாவது, காலம் பரமபதத்திலே நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றுஞ் சொல்லுவார்களென்பதாம். நம்முடைய தர்சனஸூதர்கள் தங்களிலேயுண்டான மத பேதம் காட்டவில்லை. (124)

126. கைர் காலத்தை யிவ்வெ யென்குடிகு

126. ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் ஸீத்தீகையாகே அது சொல்லவேண்டுது.

125, 126. பொளத்தாதிகள் காலத்தை யொப்புக்கொள்ளாமல் இவ்வெ யென்கிருக்கள். அது தவறு; ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான எல்லாப் பொருள்களும் கல்லக்குத பரிணாமமுடையனவாகவே காணப்படுதையாலே காலமுண்டென்பது ப்ரத்யக்ஷஸீதம். தவிர, ச்ருதி முதலிய ப்ரபாணங்களினாலும் ஸீதம். விசே ஸித்து ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரம் கால நிர்ணயத்தையோ ஜீவகாடியாகக் கொண்ட தென்பது முணரத்தக்கது. ... (125, 126)

127. பவரும் தீக்தவன்ரு தனிப்பெயரு த்வயமுண்டென்குடிகு.

128. பவஹேதுக்களாலும், ஆகாசத்தினால் அதர்ப்புதமுண்டென்குடிகு அதுவுஞ் சேராது.

127, 128. வைசேஷிகாதிகள் ப்ருதிவி முதலானவைபோலே திக்கென்றும் தனியேயொரு தீர்வ்யமுண்டென்கிருக்கள்; இதுவும் தவறு. நாலுபேர் நாலுதிக்கி லும் தின்றால் நால்வர்க்கும் தடுவானவன் ஒருவனுக்குத் திழக்காய் ஒருவனுக்கு மேற்காய் ஒருவனுக்கு வடக்காய் ஒருவனுக்குத் தெற்காய்த் தோற்றமுண்டாகுது. இதனால் ப்ரதியோகிக்குத் தகுந்தபடி கல்பித்துக்கொள்ளுகையெயொழிய தனிப் பட்ட தீர்வ்யமொன்றில்லை யென்பது புலனாகும்; இங்ஙனே மற்றும் பவஹேதுக்களு முண்டு. ஆகவே ஆகாசத்திலோ பூமியிலோ திக்குஅந்தர்ப்புதமென்று கொள்வது, ஸாஸ்த்ரமுடைய உதயாதிகளுக்கேற்ப ப்ருதிவ்யாகாசங்களுக்குள்ளே திக்விபாகத் தைக் கல்பித்துக்கொள்ளுமத்தவிர யென்றதாயிற்று. (127, 128)

129. கைர் ஆவரணபாவம் ஆகாசமென்குடிகு.

130. பாவருபேண தோற்றுகையாகே அதவுஞ் சேராது.

129, 130. பஞ்சபூதங்களென்று சொல்லப்படுமதில் ப்ருதிவிமுதலான நான்கு பூதங்களைப்போலே ஆகாசத்தையும் பாவருபபதார்த்தமாகக் கொள்ளாதே ஆவரணரூபாவருபமாகக்கொள்ளுவர் பொளத்தர்; 'ஆவிரியதே அதேந' என்கிற கரணவ்யுத்தபத்தியாலே ப்ருதிவி முதலான ஸ்தாவரபதார்த்தங்கள் ஆவரணங்களாய் அவற்றினுடைய அபாவமே ஆகாசஸத்தவாய்மையல்லது 'இது ஆகாசம்' என்று காட்டலாய்ப்படி பாவருபமானதொரு பதார்த்தமன்று என்பது பொளத்தர்களின் மதம். இதுவும் அஸாது. 'அதர் ச்யேநா பததி, அதர் க்ருதர் பததி' என்று ச்யேநாதிகளி னுடைய பதநத்திற்கு இடமாய்க்கொண்டு ஆகாசமும் 'பாவருபேண தோற்றுகை யாலே இத்தை ஆவரணரூபாவருபமாகச் சொல்லுவது சேராது. .. (129, 130)

131. வேறே கைர் இதுதன்ன நீத்யம் தீவ்யமம் விபு அப்ரத்யக்ஷமென்குடிகு.

132. பூதாதிபிலே நீதக்கையாலும், அஹங்காரத்தினில் இவ்வையாலும், கண்ணுக்கு விபையம்கையாலும் அவை நாலுஞ் சேராது.

131, 132. ஆகாசத்தை நித்யமென்றும் தீவ்யமமென்றும் விபுவென்றும் அப்ரத்யக்ஷமென்றும் சொல்லுவர்கள் தையாயிகவைஸேஷிகர்கள். அதுவும் சேராது. பூதாதியென்கிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்று (ஆகாசம்) உண்டான தாகையாலே நித்யமென்னவொண்ணாது. ஒன்றில் நின்று முண்டானதொன்றுக்கு ஸார்வபவத்வம் ஸீத்தமாகையாலே தீவ்யமமென்னவொண்ணாது; விபுவாகில் ஸார்வதர் இருக்கவேணும்; தன்காரணமான அஹங்காராதிகளில் இதுக்கு விபாப்தி யில்லாமையாலே விபுவென்னப்போகாது. பஞ்சகரணப்ரயுக்தமான ரூபமுடைமை யினால் கப்புலனுக்கு விஷயமாகையினாலே அப்ரத்யக்ஷமென்கையும் சேராது.

133. தத்வத்ரயத்தாலே தத்வத்ரயத்தாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷமென்ற வதுவுக்கு சேராது.

133. "வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமவாறு; ஸ்பர்சத்ததைக்கொண்டு அதுமிக்கு மித்தலை" என்றாயிற்று அவர்கள் சொல்லுவது, அதுவும் சேராது. ஜ்ஞானேந்திரியங்களிலே ஏதேனுமொன்றுக்கு இலக்கானபாதே ப்ரத்யக்ஷதவம் எரித்தமாவகையாலே த்வகித்தரியத்தாலே தோற்றுகிற வாயுவை அப்ரத்யக்ஷமென்னவொண்ணாது. ... (133)

134. தேஜஸஸு பௌமாதீ பேதத்தாலே பணுவீதம்.

134. இஹி. ப்ரபல விஸேஷணஸ்வபாவங்காரண பூத விசேஷங்களில் அறியவேண்டும் அம்சங்கள் முக்யமாகவை யெடுத்தனார்க்கப்படுகின்றன. தேஜஸ்ஸானது, பௌமம் திவ்யம் ஸாதர்யம் ஆகரணம் என்கிற பேதத்தாலே அநேகவிதமாயிருக்கும்; தீபாதிகளை பௌமதேஜஸ்ஸென்கிறது; ஆதித்யாதிகளை திவ்யதேஜஸ்ஸென்கிறது. ஸுபராக்ஷஸை ஸாதர்யமென்கிறது. ஸுவர்ணாதியை ஆகரணமென்கிறது. ... (134)

135. அரிம் துநீத்யாதீ தேஜஸஸு ஸ்திரம்; தீபாதீதேஜஸஸு அவதீரம்.

135. துநீதீ ஸ்திர அஸ்திரவ்யாகம் செய்யப்படுகிறது. நெடுங்காலமுள்ள தென்னங் காரணத்தினால் ஆதித்யாதி தேஜஸஸு ஸ்திரமென்கிறது. விசைரஸில் நசிக்குங் காரணத்தினால் தீபாதீதேஜஸஸு அஸ்திரமென்கிறது. ... (135)

136. தேஜஸஸுக்கு தீரம் சைவபு; ஸ்பர்சமெனஞ்ஞயம்.

136. தேஜஸஸுக்கு இயற்கையான தீரம் சைவபு. தேஜஸபதார்த்தங்களில் நிறவேற்றுமை காணப்படாமல் அது வேறு பதார்த்தங்களில் ஸம்ஸர்க்கத்தினாலான தென்று கொள்ளக்கூடவரா. உஷ்ணஸ்பர்சம் சூதஸ்பர்சம் அநுஷ்ணசீதஸ்பர்சமென்று மூவகையுட்பட்ட ஸ்பர்சத்தினால் இதுக்கு ஸ்பர்சம் ஓளஷ்ணயம். தேஜஸபதார்த்தங்களான ஸுவர்ணாதிகளில் ஓளஷ்ணயம் ப்ரபலஸஜாதீயத்ரவ்யங்களினால் அபிபூதமாவகையாலே தோன்றுது. ... (136)

137. ஜலத்துக்கு தீரம் வெஸுப்பு; ஸ்பர்சம் சைவம்; ஸம் மாதூர்யம்.

137. ஜலத்திற்கு இயற்கையான தீரம் வெஸுப்பு; ஷீணபேதம் ஓளபாதிகம். சீதஸ்பர்சமே இதற்கு ஸாத்ரம். ஸ்பர்சமே நமுனடாவது அந்யஸம்ஸர்க்கத்தாலே. இதற்கு இயற்கையான ஸம் மாதூர்யம். ... (137)

138. பூமிக்கு தீரமும் ஸமம் பணுவீதம்.

138. உலகில் காணப்படுகிற நாதானித வர்ணங்களுக்கும் நாதானித ரஸங்களுக்குமெல்லாம் உதபத்திஸ்தானம் பூமியென்றவாறு. ... (138)

139. ஸ்பர்சம் இதுக்கும் வாயுவுக்கும் அநுஷ்ணசீதம்.

139. பூமிக்கும் வாயுவுக்கும் ஸ்பர்சம்—உஷ்ணமும் சீதமுமன்றிக்கே யுள்ளதான அநுஷ்ணசீதம். இவற்றிலும் காதாசிக்கமாகக் காணப்படுகிற ஸ்பர்சபேதம் உபாதி ப்ரயுக்தமென்க. ... (139)

140. ரூப்படி. அசித்து முன்றபடிப்பட்டிருக்கும்

140. ஆக இங்ஙனே விவரித்த ரீதியில் அசித்ததல்வம் மூவகையுட்பட்டிருக்குமென்று சொல்லி இந்த ப்ரகரணம் தலைக்கட்டப்பட்டது. ... (140)

தத்வத்ரயத்தில் அசித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

புள்ளலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ
பிள்ளைலோகாச்சாரியர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

தத்வதரயத்தில் மூன்றாவதான ஈச்வரப்ரகரணம்.

அவதாரிகை

இந்த ஈஸ்ய கரந்தத்தில் உபகரத்தில் 'முமுக்ஷு'வான் சேதநாளுக்கு மேலாக மூன்றாமப்போது தத்வதரய ஜ்ஞானமுண்டாக வேண்டும்' என்றருளிச் செய்து, "தத்வதரயமாவது சித்தமும் அசுத்தமும் ஈச்வரனும்" என்று அடுத்தபடியாக அம்மூன்று தத்வங்கள் இன்னவையென்று விபஜித்துக்கூறிய, சித்தமும் அசுத்தமும் இரண்டு தத்வங்கள் ஈஸ்யமாயும் ஈச்வர ஈஸ்யமாவதேவேஷங்களை ஈஸ்யத்வமாக அருளிச்செய்தாராயிற்று—கீழ். இனி. அவ்விரண்டு தத்வங்களுக்கும் நியாமமான ஈச்வரனுடைய ஈஸ்வரபாதிதன் தெளியவருளிச் செய்யப்படுகின்றன. ... *

141. ஈச்வரன், அக்ஷேயப்ரத்யயநீகந்த ஜ்ஞானநந்தைக் ஈஸ்வரபனாய், ஜ்ஞானசக்தியாதி கல்யாணகுணகணபூஷிதனாய் ஈகலஜகத்ஸர்க்கஸ்தி ஈமஹரகித்தாவாய், "ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸர்த்தாந்தி ஜ்ஞாத்" என்ற சதுர்விதபுருஷர்களுக்கு மரீயயனியனாய், தர்மர்த்தகாமமோஷாக்க்ய சதுர்வித பலப்ரதனாய், விஸக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய், ஸக்ஷி பூமி தீகா நாயகனாயிருக்கும்.

141. இதில் ஈச்வரனுடைய ஈஸ்வரபாதிதவலக்ஷணமும் ஈங்க்ரஹேணப்ரேசப்படுகிறது. [அகில ஈஸ்யப்ரத்யயநீக-அகந்த-ஜ்ஞானநந்தைக் ஈஸ்வரபனாய்] அகிலஹேயப்ரத்யயநீகஈஸ்வரபனாய், அநந்த ஈஸ்வரபனாய், ஜ்ஞானநந்தைக் ஈஸ்வரபனாய் என்று யோஜித்துக்கொள்வது. ஈச்வரஈஸ்வரபமானது ஈமஸ்தஹேயப்ரதிபடமாயிருக்கு மென்றும், தர்மவிதபரிச்சேதநந்தைமாயிருக்கு மென்றும், ஈஸ்யம்ப்ரகாரத்வமும் ஈக்ரபாத்ரஹேமே வடிவாயிருக்குமென்றும் சொல்லபடி. [ஜ்ஞானசக்தியாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனாய்] ஜ்ஞானம் சாக்தி பலம் ஈச்வரியம் ஈர்யம் தேஜஸ்ஸ-தனய வாத்ஸல்யம் ஈஸஸீல்யம் முதலான பரமபோக்ய குண ஈமூஹங்களாலே அலங்கிருதனாய் [ஈகல ஜகத் ஈர்க்கஸ்திதி ஈமஹரகர்த்தாவாய்] ஈமஷ்டி ஈயஷ்டி ரூபங்களான ஈகல கார்ய வஸ்துக்களையும் படைத்தளித்து அழிப்பவனாய். [ஆர்த்தோ.... சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயனியனாய்] ப்ரக்ஷைடச்வரீயகாமன் கேவலன், அபூர்வைச்வரீயகாமன், பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண பகவத் ப்ராப்திகாமன் என்று கிதையில் சொல்லப்பட்ட நால்வகையதிகாரிகளுக்கும் பஜிக்கத் தக்கவனாய். [தர்மர்த்த காமமோஷாக்க்ய சதுர்வித பலப்ரதனாய்] அறம் பொருளின்பயீ வீடென்கிற நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையுமளிப்பவனாய். [விஸக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய்] "விக்ரஹந்தான் ஈஸ்வரப குணங்களிலுங்காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய்" (181) என்று தொடங்கி மேலேயருளிச்செய்கிற வலக்ஷணயத்யைபுடைய விக்ரஹத்தோடே கூடியிருக்குமவனாய். [ஸக்ஷிபூமி தீகாநாயகனாயிருக்கும்] *கந்தல் மலர்மக்கைகதம் மண்மடந்தைக்கும் குலலாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வனாயிருப்பவன் ஈச்வரன் என்றதாயிற்று. (141)

142. அகில ஹேய ப்ரத்யநீகஞகையாவது—தமஸ்ஸுக்குத் தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனப்போலேயும் விசாரத் தோஷங்களுக்குப் ப்ரத்யபமாயிருக்கை.

142. கீழ்ச் சூர்ணியில் சொல்லப்பட்டவை விரிவாக உபபாதிக்கப்படுகின்றன மேல். முதலில் "அகில ஹேயப்ரத்யநீக—அநந்த—ஜ்ஞானாதந்தைதகஸ்வரூபனாய்" என்றதில் அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. தேஜஸ்ஸு இருக்குமிடத்தில் தமஸ்ஸு எப்படியனும்காதோ, கருடனுக்குமிடத்தில் ஸர்ப்பம் எப்படியனும்காதோ அப்படி தரிவித சேதநாசேதந தோஷங்களும் தன்பக்கலில் அணுகவொண்ணாதபடி யிருக்கைதான் அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வமாவது. (142)

143. அநந்தமுகையாவது - நித்யமாய், சேதநாசேதங்களுக்கு வ்யாபகமாய், அநந்த்யாயியாயிருக்கை.

143. அநந்தத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. தேஹபரிச்சேதம் காலபரிச்சேதம் வஸ்துபரிச்சேதமாகிய மூவதன் பரிச்சேதங்களில்லாமைதான் அநந்தத்வமாவது. நித்யமுகையாலே 'இன்னகாலத்திலுள்ளான், மற்றொரு காலத்தில் இல்லை' என்கிற கால பரிச்சேதமில்லாமை; ஸகல சேதநாசேதங்களுக்கும் வ்யாபகமாய்க் கொண்டு விபுவாயிருக்கையாலே 'இன்ன தோஷத்திலுள்ளான், மற்றொரு தோஷத்தில் இல்லை' என்கிற தேஹ பரிச்சேத மில்லாமை. ஸர்வாத்நியாயியாகையாலே ஸர்வத்துக்கும் தான் ப்ரகாசியாய், தனக்கு வேறொரு ப்ரகாசியில்லாதபடியிருக்கையாலே இன்ன வஸ்துபோலேயென்கிற வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை. (143)

144. அநந்த்யாயியானத் தோஷங்கள் வாரதாப்போலே;

145. சரீரதங்களுள் பால்யாதிகள் ஜீவாத்மாவாருக்கு வாரதாப்போலே, நிதீத சேதநாசேத தோஷமுமீவானுக்கு வாரது.

144, 145. ஸகல சேதநாசேதங்களோடும் தான் ஒட்டற்றிருக்கையின்றிக்கே அநந்த்யாயியாயிராதின் றுனென்றால் அவ்வவற்றின் தோஷங்கள் இவனுக்கு வாரதாவென்னில்; ஜீவாத்மாவானவன் இந்த ஸரீரத்தை அதிஷ்டித்து ஸ்வாதீநமாக நிர்வஹித்துக்கொண்டிரா நிற்கச் செய்தேயும் சரீரத்தினுடைய இளமை முதுமை முதலான விகாரங்கள் உள்ளுறையுமந்த ஜீவாத்மாவுக்கு வாரதாப்போலே, சச்வரன் தரிவித சேதநாசேதங்களுக்கும் அநந்த்யாயியாய் இவற்றை ஸரீரமாகக் கொண்டிராதற்கச் செய்தேயும் அவற்றின் தோஷம் சச்வரனுக்கு வாரது. (இதற்கு மேலும் ஒரு பங்கை தோன்றும்.) ஸரீரியான ஜீவாத்மாவுக்கு ஸரீரத்தின் பால்ய யௌவநாதிகள் வந்ததிலையேயாகிலும் ஸரீர ஸம்பந்தமடியாக துக்கம் அஜ்ஞானம் முதலியன வருகிறாப்போலே சச்வரனுக்கும் ஸரீரபூதங்களான இவற்றோடுண்டான சோக்கையினாலே இங்ஙனே சில தோஷங்கள் வாரதாவென்று சங்கிக்க நேரும்; வாரது. ஜீவாத்மா ஸரீரத்தினுள்ளே ப்ரவேசிப்பதற்கு ஹேது கருமம்; சச்வரன் ப்ரவேசிப்பதற்கு ஹேது கருமமன்று, அதுக்ரஹம். ஆக ப்ரவேசஹேதுவிசேஷத்தாலே ஸரீரங்களின் தோஷம் ததத்தர்யாயியான சச்வரனுக்கு வாரது. ... (144, 145)

146. ஜ்ஞாநாததைக ஸ்வரூபஞ்சைவமவது - ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநஞ யிருக்கை.

147. அதாவது - கட்டடங்க அநுகூலமாய், ப்ரகாசமுமாயிருக்கை.

146, 147. [இப் பிரகரணத்தின் முதல் குர்ணியில் 'ஜ்ஞாநாதநந்தைக ஸ்வரூபஞய்' என்றது உபபாதிக்கப்படுகிறது. ஜ்ஞாநாதநந்தைகஸ்வரூபத்வமாவது என்னென்னில்; ஆனந்தரூபமான ஞானத்தை யுடையனாயிருக்கை என்னப்படுகிறது. 'ஞானத்தையும் ஆநந்தத்தையுமே ஸ்வரூபமாகவுடையனாயிருக்கை' என்று ரூப் தாரீத்யம் சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது, 'ஆனந்த ரூபஜ்ஞானஞ யிருக்கை' என்றது ஏனென்னில்; ஞானமென்றும் ஆனந்தமென்றும் பிரித்துச் சொல்ல இரண்டு அவஸ்தையின்றிக்கே, ஞானமே ஸ்வரூபமாய் அதுதான் அநுகூலமாயிருக்கை ஆனந்தமாகையாலே. அதாவது ஸ்வரூபமுள்ள பரப்பெங் கும் அநுகூலமாயும் ப்ரகாசமாயுமிருக்கையே ஜ்ஞாநாதநந்தைக ஸ்வரூபத்வமென்ற தாயிற்று. ஸ்வரூபத்தில் அநுகூலமல்லாததும் ப்ரகாசமல்லாததுமான இடமே கிடையாதென்றுணர்க. அநுகூலத்வமாவது ஆஹ்லாதகரத்வம்; ப்ரகாசத்வ மாவது—அந்யாதே ப்ரகாசமாயிருக்கை யன்றிக்கே தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கை.

148. இவனுடைய ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாண குணங்கம் நித்யங்களாய், நிஸ்ஸம்ங்க ளாய், நிஸ்ஸங்கயங்களாய், நிபுநாத்யங்களாய் நிதிநித்யங்களாய், மைநாதித ிநித்யங்களாய் யிருக்கும்.

148. [ஆகக் கீழே ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யம் உபபாதிக்கப்பட்டது; இனி, ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கும் திருக்கல்யாண குணங்களுடைய வைலக்ஷண்யம் உபபாதிக்கப்படுகிறது.] இப்பெருமானுடைய ஜ்ஞானப் பக்தி பலம் ஐச்சரியம் வீரியம் தேஜஸ்ஸு வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் ஸௌரியம் வீரியம் முதலான ஸகல குணங்களும் உத்பத்தி விநாசங்களுடையன வல்லாமல் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக் கையாலே நித்யங்களாயிருக்கும். ஒரொன்றே அவதிகாணொண்ணாதிருக்கும். எண்ணித் தலைக்கட்ட முடியாதிருக்கும். ஒருஉபாதியால் உண்டாகையன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகங்களாயிருக்கும், ஹேயகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாகிற குற்ற மில்லாதே யிருக்கும். ஒப்புயர்வுமற்றிருக்கும். ... (148)

149. இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு விஷயாநுகூலம், ஸௌயாதிகளுக்கு விஷயம் ப்ரதீகூலம்; இவற்றுக்குக் கர்யமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி களுக்கேவ்மையும் விஷயம்.

149. கீழே சொல்லப்பட்ட கல்யாண குணங்களுக்கு மூன்று வகுப்புகளிலே சேர்க்கையுள்ளது; வாத்ஸல்யாதிகளென்று ஒரு வகுப்பு; ஸௌரியாதிகளென்று ஒரு வகுப்பு; ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளென்று ஒரு வகுப்பு; அங் இப் மூன்று வகுப்புகளி லும் சேர்ந்த குணங்களை யெடுத்து இவற்றுக்கு விஷயம் காட்டப்படுகிறது. (அதாவது, இன்ன குணம் இன்னாதிதத்திலே உபயோகப்படுமென்பது காட்டப்படு கிறதென்கை.) வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸௌவப்பாதி குணங்களுக்கு ஆசரி தரிகள், விஷயபூதரிகள். ஸௌரிய வீரிய பராக்கரமங்களுக்கு ஆசரித விரோதிகள், விஷயபூதரிகள். கீழ்ச்சொன்ன வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கும் ஸௌரியாதி குணங்களுக்கும் ஊற்றுமாயான ஜ்ஞானசக்த்யாதி குணங்களுக்கு எல்லாரும்

விஷயபூதர்கள். ஆச்ரித ரகஷணதிகள் செய்யவேணுமானாலும், ஆச்ரித விரோதி நிரஸநாதிகள் செய்யவேணுமானாலும், ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய ஆறு குணங்க ளோடு கூடியே நிர்வஹிக்க வேண்டுமாயாலே யென்க. ... (149)

150. ஜ்ஞானம் அஜஞ்சுக்கு ; சக்தி அசக்தர்க்கு ; ஷமம் ஸாபராதர்க்கு ; க்ருபை துக்கி களுக்கு ; வாத்தஸ்யம் ஸதோஷர்க்கு ; சீலம் மந்தர்க்கு ; ஆர்ஜவம் குடிமர்க்கு ; ஸௌஹார்தம் துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு ; மார்த்தவம் விச்வேஷ பீடுக்களுக்கும் ; ஸௌலபயம் காணவாசப் பட்டவர்களுக்கும் ; இப்படி யெங்கும் கண்டு கொள்வது.

150. திருக்குணங்களை மூன்று வகையாகக் கொண்டு விஷயங்கள் காட் டப்பட்டன கீழ்; குணங்களுக்குத் தனித்தனியே விஷய நியமமுண்டாகையாலே அதுதன்னை யும் காட்டவேண்டி, ஒழெடுத்த குணங்களிலே சிலவற்றுக்குத் தனிவே விஷயங்கள் காட்டப்படுகின்றன. [ஜ்ஞானம் அஜஞ்சுக்கு] சேதநகுடைய ஹிதா ஹித நிரூபணத்திற்கு உடலான ஜ்ஞானமானது, தங்களுடைய ஹிதாஹித நிரூபணதி களில் ஜ்ஞானமற்றிருக்குமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [சக்தி அசக்தர்க்கு] அகடிதகடனா ஸாமர்த்தியமாகிற சக்தியானது தவகளுடைய இஷ்டாதிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களில் சக்தியற்றவர்களினுடைய கார்யஸித்திக்கு உறுப்பாயிருக் கும். [ஷமம் ஸாபராதர்க்கு] குற்றங்களைப் பொறுப்பதாகிற ஷமையானது குற்ற வாளர்களாகத் தங்களை அநுஸந்தித்திருக்குமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [க்ருபை துக்கிகளுக்கு] பிறப்படுத்தியரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதிருக்கையாகிற க்ருபையானது உறுபாரா துணையென்று அலைதீர்க்கடலுளழுந்தும் நாலாப்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று தளங்குடை முதலான துக்கமுடையவர்களுக்கு உறுப்பா யிருக்கும். [வாத்தஸ்யம் ஸதோஷர்க்கு] அன்றின்ற கன்றினுடம்பின் வழுவை விரும்பி புறுக்தும் பசுவைப்போல் ஆச்ரிதகுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையாகிற வாத்தஸ்யமானது அவித்யாகர்மதி தோஷ விசிஷ்டர்களாகத் தங்களை யநுஸந்தித்திருக்குமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [சீலம் மந்தர்க்கு] பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடே புனையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவமாகிற சீலமானது தங்களுடைய தனாமையை அநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும். [ஆர்ஜவம் குடிமர்க்கு] கரணதர்யததையும் செவ்வையாயிருக்கையாகிற ஆர்ஜவமானது தங்களு டைய கரணதர்யத்திலும் தேர்மையில்லாமையை அநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பா யிருக்கும். [ஸௌஹார்தம் துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு] எப்போதும் நன்மையைச் சித்தித் திருக்கையாகிற ஸௌஹார்தமானது எப்போதும் சீமையையே சித்தித்திருக்கும் துஷ்டஹ்ருதயர்களாகத் தங்களை யநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும். [மார்த்தவம் விச்வேஷபீடுக்களுக்கு] ஆச்ரித விச்வேஷம் பொறுத்திருக்கமாட்டாமையாகிற ஸௌகுமாரயதனம் தன்னைப் பிரித்திருக்க உற்சமவர்களுக்கு உறுப்பா யிருக்கும் [ஸௌலபயம் காணவாசப்பட்டவர்களுக்கு] அதீத்தசியமான விக்ர ஹதாதக் கண்ணுக்கிலக்காகுர்ப்படி பணாற்றுடையாகிற ஸௌலபயகுணம் தன்னைக் காணவேண்டுமானாலுமாய்ப்பட்டவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். இவ்வகை யாலே மற்ற திருக்குணங்களுக்கும் ஸ்ஷயம் கண்டு கொள்க. ... (150)

151. இப்படி, பரவான் கல்பனை குணங்களுடைய கூடியிருக்கையாலே, பிறர் தோஷ கண்டால், ஐயோ! என்றிங்கி, அவர்களுக் கொப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து, தனக்கேயாயிருந்தும், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருந்தும் செய்யாதே, நிலைத்தென்றல் சத்தம் தன்னிப்போலே பிறர்க்கேயாய், தன்னையார் வித்தவர்கள் பக்கம் ஜம்மஜ்ஜாதங்குத்தங்களுண்டான தகிலும் பராதே. தங்களுக்கும் பிறரும் தஞ்சமகளைப்போது தான் தந்தாய். ஸாந்திபதிபுத்திரனையும் வைதிகன் புத்திரனையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்தாப்போலே அரியன செயதும், அவர்களைப்பகிதங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்கு தஞ்சபதம்போலே பண்டிதனாதவற்றையு முண்டாக்கியும், தத்தாம் ஸ்வர் தத்தாம் விதியோகம் கொண்டு பார்ப்போலேயிருக்க தன்னையும் தன்னுடைமையையும் எழங்கி, அவர்கள் காரியம் தலைக்கட்டினால் தான் கருதக்குத்யனாய் தான் செய்த நன்மைகளைவற்றையும் நினைவாதே அவர்கள் செய்த ஸூக்குத வனத்தையே நினைத்து, அதாதிகாணம் வானிதங்களை ஸங்களை மறக்கும்படி வேண்டி தவையினும் இவியனாய், பார்ப்புத்திரன் குற்றங்களைக் காணக் கண்ணிட்டுக்கூறும் புகுஷிபிப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுகுவந்தால் நினைவாதே. குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே பரதனைத் தன்னியனாய் தின்ற சகித்து, கார்த்தியுடைய அழக்கு உகக்குர் காருணிகப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு அவர்கள் பக்கம் சாணத்தயத்தாயும் செய்வனாய், பித்தால் அவர்கள் வயனும் குணப்படி வெண்ணப்படி தாவிடுபட்டு அவர்களுக்குப் பங்காகத் தன்னைத் தாழ்விட்டு அவர்களுக்குக் கட்டவாடிக்கவுமார்படி வேளியனாய், அந்நினைத்தவர்க்குத் தாயிரங்கி முனனனைக் கன்றையும் புமிட வந்தவர்களை யும் கொம்பினும் குணமபிது மேற்காப்போலே பெரிப்பிடவாடிவாரையும் ஸூகிகளை யும் விட்டு ஸந்தேஷத்திக்குக் கொண்டு போகும்.

151. ஸர்வேசுவரன் இத்தகைய திருக்குணங்களைக் கொண்டு சாடினவனானால் அடியார் பக்களில் பரிமாறிப்போரும் புகழினார் பரக்கப் பேசுகிறது. பிறர் தோஷபடக் கண்டால் காருணிகனாகையாலே ஐயோ வென்றிருப்படி பன்; ஸௌஹார்தலானாகையாலே ஆச்சரிதர்கள் அளித்த காட்டுத்தோடு அநியாத காலத் தோடு வாசியற எல்லாக் காலத்திலும் அவர்களுக்கு ஸௌனித மக்களங்களை யும் ஆசம்ளிப்பவனாயிருப்பன்; ஆச்சரித பரதத்தினாகையாலே 'நிலைத் தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர் முதலான அசேதவப் பொருள்களைப் போலே, தனக்கேயாயிருப்பதும் தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருப்பதும்' என்று நினைக்கிறார்களாயிருப்பன்; ஸாம்ய குணயுக்தனாகையாலே 'அவையார்' என்றும் பிறர் அறிவு நாற்றை முதலியவற்றினுண்டான தன்மை பராமல் போகாமல், அசரணயசரணயனாகையாலே 'தங்களுக்கும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று, பிறரும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று, என்று அறுதியிட்ட நிலைமையில் 'பற்றலார் பற்ற தின் ஐயோ!' என்கிறபடியே தான் ரக்ஷகனாயிருப்பன்; ஸத்யகாமனாகையாலே 'உபாதவத்தோன் புத்திரன் போய் உறிகடல்வாய் மாண்டானே' என்கிறபடியே தெருங்காலத்திலே கிடல்கொண்டுபோன ஸாந்திபதிபுத்திரனையும், * பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையம் * என்கிறபடியே ஜனித்தபோதே பெற்றதையும் காணப்பெறுதபடி நாய்ச்சியார் தங்கள்

ஸ்வாதந்தரியத்தாலே ஆழைப்பிக்கக் கைதப்பிப்போய் கூடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியிலே கிடந்த வைதிகள் பிள்ளைகளையும் அவ்வவருபங்களோடே மீட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாப்போலே அரியன் செய்தும் அடியார் விரும்பின வற்றைத் தலைக்கட்டுவன்; ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலே, உத்தாதபாத புத்ரனான த்ருவனுக்கு ஸ்வர்க லோகத்தினுடைய மேலெல்லையிலே அபூர்வமாயிருப்பதொரு ஸ்தானத்தைக் கல்பித்துக் கொடுத்தாப்போலே அடியார்களுக்கு முன்பில்லாத வற்றைப் பூண்டாக்கிக் கொடுப்பான். இது அபூர்வ போக்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க வல்ல அமோக ஸங்கல்பனாகையாலே. [தத்தாம் ஸ்வம் தாத்நாம் விதியோகம் கொண்டாப்போலே யிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி] தங்கள் தங்கள் உடைமையையத் தாங்கள் தாங்கள் எடுத்து விதியோகம் கொள்ளுமா போலே கொள்ளலாமபடி ஆத்மாத்மீயங்களைக் கொடுத்தருள்வன். இது ஔதாரீய குணத்தின் காரியம். [அவர்கள் காரியம் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருதக்ருத்யனாய்] அடியார்களின் காரியம் நிறைவேற்றல் அவர்கள் க்ருதக்ருத்யராகையன்றிக்கே தான் க்ருதக்ருத்யனாதாக அபிமானிப்பன். இது 'க்ருதீ' என்னும் குணத்தின் காரியம். [தான் செய்த தன்மைகளில் ஒன்றையும் நினைவாதே அவர்கள் செய்த ஸூக்ருதலவத்தையே நினைத்து] அவர் பக்களிலே 'சரணம்' என்கிற உக்தி மாந்தரமாகிற ஸூக்ருத லேசத்தைப் பண்ணினால் அவர்களுக்குத்தான் எல்லா தன்மைகளும் செய்தாலும் கூட அவற்றை ஒன்றையும் நினைவாதே அவர்கள் செய்த ஸூக்ருத லவதையே நினைத்திருப்பன். இது க்ருதஜ்ஞதா காரியம். [அநாதிகாலம் கொடுத்தவரான ஸங்களை மறக்குமபடி எல்லா தகைச்சிலும் இனியனாய்] கொடுக்கலாமென நினைத்துக் கொடுத்திக்கூடக்கிற 'ப்ராச்சீருத' [நிஷய ஸங்களை அறவே மறக்குமபடி ஸங்கலவஸ்தையிலும் இனியனாயிருப்பன்.] இது மாதூர்யமென் னும் குணத்தின் காரியம். [பாடிய புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணுக் கண்ணாட்டிருக்கும் புத்ரனைப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினைவாதே] மக்கள் மன வியருடனே கூடிவர்த்திப்பானொரு புருஷன் அவர்கள் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணாதாரைப் போலே யிருக்குமா போலே அடியார்கள் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவுள்ளத் தால் நினைவாதிருப்பன். இது சாதாரண காரியம். அடியார்களின் குற்றங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்க வல்லவனாகையே சாதாரணம். [குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினாலும் அவனோடே மறுதலைத்துத் தின்னினியனாய் நின்று ரகஸித்து] சொன்னது செய்யவேண்டும்படி தனக்கு அபிமதையாய் சேதநர் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடுமவனான பெரியபிராட்டி. * தாமஸரயான கிலும் சிதருரைக்கமேல் * என்கிற புயே குற்றங்களைக்காட்டினாலும் * என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் தன்று செய்தார் * எனது அவனோடே மறுதலைத்து நிலைகுலையாதே நின்று ரகஸிப்பன். இது ஸ்வாதந்தர்யமென்னும் குணத்தின் காரியம். [காமிநியுடைய அடியைத் தக்கதும் காட்டுகாப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு] காதுகளின் திறத்தால் பராவண்யமதாலே அவனுடம்பிலேழுக்கை விரும்பும் காழுகளைப் போலே அடியார்களானவர்களின் பரக்குதி ஸம்பந்தாதிக ளான தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுவன். இது ப்ராணயித்வமென்கிற

குணத்தின் காரியம், [அவர்கள் பக்கல் கரணதரயத்தாலும் செவ்வியனாய்] மன மொழி மெய்கள் மூன்றிலும் செவ்வைக் கேடராயிருக்குமவர்கள் திறத்தில்; நீர் ஏறுத மேட்டு நிலங்களிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே தன்னை அமைத்துத் திரகரணங்களாலும் செவ்வியனாய்ப் போருவன். இது அந்ஜுவமென்னும் குணத்தின் காரியம், [பிரித்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படியென்னும்படி தானே பட்டு] * ஊர்தவம் மாஸாந் நஜீவிஷ்யே * என்றால் * நஜீவேயம் ஷணமபி * என்கிறபடியே, தன்னைப் பிரித்தால் அடியார்படும் வ்யஸனமானது, கடல்போன்ற தன் வ்யஸனத்துக்கு ஒரு குளப்படி. மாக்திரமென்னும்படி தான் கிலேசப்படுவன். இது மார்தவமென்னும் குணத்தின் காரியம், [அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டு] பிறப்பு அறிவு முதலானவற்றால் தண்ணிராயிருக்கு மவர்களுக்கு அது கூலமாக ஸர்வோத்தக்ருஷ்டானை தன்னைத் தாழவிடுவன். இது ஸௌசீல்ய குணத்தின் காரியம், [அவர்களுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாய்படி எளியனாய்] அவதார தஸைலே நவநீத சௌர்ய வ்யாஜத்தாலே ஓர் நெடுங்கயிற்றால் ஊரர்களை லாகுஷ் தானாகரவோடே தீராவெகுளியளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்து அடிப்ப * என்கிற படியே பசோதாதிகளுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாய்படி எளியனாயிருப்பன். இது ஸௌலப்யகாரியம், [அன்றின்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏற்றுமபோலே பெரிய பிராட்டி யாரையும் ஸுரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும்.] அன்று தான் பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பசுவிரங்கி, முன்பு தான் ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போந்த முன்னணைக் கன்றையும், தனக்கு போக்யமான புல்லியிட வந்தவர்களையும் கூட மூசிக் கொம்பிலே கோத்தெடுப்பது குளம்பாலே மிதிப்பதாமபோலே வல்லவையான பெரியபிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்நேஹ விஷயமாய்ப் போந்த தித்யஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு இன்று ஆக்ரமித்தவர்களை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போருவன். இது வாதஸல்ய காரியம். (151)

152. இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.

152. ஆக இவ்வளவும் “ஜ்ஞான மாக்த்யாதிகல்யாணகுணகண பூஷித னாய்” என்றது விவரிக்கப்பட்ட தாயிற்று. இனி “ஸகல ஜகத்ஸர்க்கக்” திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்” என்றது விவரிக்கத் தொடக்கமாகிறது. [இவனே ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.] கீழ்ச்சொன்ன விலக்ஷண ஸ்வரூப குணவிஸிஷ்டானை ஸ்ரீமந்தாராயணனே ஸமஷ்டிவ்யஷ்டி ரூபங்களான ஸமஸ்த காரியங்களுக்கும் காரணபூதனாயிருப்பன். (152)

153. சுவர் பரமானுவைக் காரணமெனருடின்.

154. பரமானுவைக் பரமானுமில்லாமையாலும், சூரீ க்ரோதததூலும் அதுசேரது.

153, 154. பௌத்தர் ஆர்ஹத் வைசேஷிகர் முதலானார் ஈசுவரனை ஜகத்காரணமென்று கொள்ளாதே பரமானுவை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுவார்கள். அது சேரது. ஏனென்னில்; ஜகத்காரணமாக அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமா

னுங்கள் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமும்ல்லா, ஆகமஸித்தமும்ல்லாமல் அநுமானத்தாலே ஸாதிக்கப்பார்த்தால் அது ஆகமஸித்தமான அந்தத்ததை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே அநுமானஸித்தமும்ல்லாமல் நுக்கையாலே ப்ரமானுஸத்பாவத்தில் ஒரு ப்ரமானமும்ல்லாமையாலும், சச்வரன்யே ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகிற ச்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும் ப்ரமானுக்கள் ஜகத்காரணமென்பது சேராது. (153, 154)

155. காரியப் ப்ரதாநம் காரணமென்குர்கள்.

155. ப்ரதாநம் அசேத மாகையாலும் சச்வரன் அதிஷ்டயாதபோது பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டி ஸம்நா வ்யஸநதை கூடாமையாலும் அதுவும் சேராது.

155, 156. இனி ஜகத்கு ப்ரக்குதியே ஸ்வதத்த்காரணமென்று சொல்லுகிற காரியமதம் [அதாவது ஸாங்க்யமதம்] நிராகரிக்கப்படுகிறது. கபிலமத நிஷ்டரான ஸாங்க்யர்கள், மண்ணுருவமான பாசைக்கு மண்தானே காரணமாகி ருட்போலே ஸத்வ ரஜஸ்தமோமயமாயும் ஸுகதுக்க மோஹாத்மகமாயுமிருக்கிற ஜகத்கு குணாத்ரடத்தினுடைய ஸாய்ரூபமான ப்ரதாநமே ஸ்வதத்த்காரணமாகியிருக்குமென்று சொல்லுவார்கள்; அதுவும் சேராது. ஏனென்னில், விசித்ர ஜகத்தின் வடிவமாகப் பரிணமிக்குமடத்தில் இன்னபடி பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி ப்ரதாநம் சைதந்யமற்ற வஸ்துவாகையாலும், சச்வரன் அதிஷ்டத்த போதொழியப் பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், அவனுடைய அதிஷ்டாந மொழியவும் பரிணமிக்குமாகில் ஸதாஸ்ருஷ்டியேயாய்ச் செல்ல வேண்டுமெனொழிய ஸம்ந்ருதமாய்ச் சீடப்பதென்பது கூடாமையாலே காலபேதத்தால் வருகிற ஸ்ருஷ்டி ஸம்நாஸ்யவஸநதை கூடாமையாலும் என்று கொள்க.

157. சேதனும் காரணமாகமாட்டாள்.

158. கர்ம பாதத்தானாய் துக்கியுமா யிருக்கையாலே.

157, 158. அசேதமான ப்ரதாநத்தை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுகிற பகைத்தை நிரஸித்தபின் சேதனனை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளும் பாசபதாநிமதம் நிரஸிக்கப்படுகிறது. ஆகமஸித்தமான சச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், அநுமானிகளுள் சச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், பாசபதவைசேஷிகாதிகள் சொல்லுகிற ருத்ரன் சேதநிலே ஒருவனே; ஹிரண்ய கப்பஸ் ஸமலர்த்ததாக்கரே இயாதி வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மாவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுவாரு முளர். இவனும் சேதநிலே ஒருவனே. ஆக இப்படிப்பட்டவர்கள் ஜகத்காரண மாவதற்கு யோக்யதையுடையரல்லர்; எத்தாலேயென்னில்; ஜ்ஞாந வாக்யங்களின் ஸங்கோசத்தினாலே தான் நினைத்தபடி ஒன்றும் செய்யமாட்டாமல் கர்மபரதத்திர னாயும், ஆநந்த ஸாலியாய்க்கொண்டு ஜகத்வ்யாபாரத்திலே முளுகைக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி துக்கியாயுமிருக்கையாலே, தலையறுப்பாகும் அறுப்புண் பாருமாய்க் கொண்டு கர்ம ரவஸர்களாயும் துக்கிகளாயுமிருப்பார்க்கு ஜகதஸ்ருஷ்டி

முதலிய ஸ்யாபாரம் எங்ஙனே பொருத்தும். அகர்மவச்யனும் ஆந்தமயனும் அஸங்குசிதஜ்ஞாத சாக்திகனுமான ஸர்வேச்வரனுக்கே இது உருமென்றதாயிற்று.

159. ஆகையால் சர்வனே ஜகத்துக்குக் காரணம்.

159. சேதநாசேததங்களிரண்டும் காரணமாவதற்கு யோக்யதையில்லை யென்று நிரூபிக்கப்பட்டுத் தீர்த்தபடியாலே முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணம் (159)

160. இவன் காரணமாகிறது-அவித்யா கர்ம ப்ரத்யோகதிகளினன்றிக்கே ஸ்வேச்வரனே.

160. லோகத்திலே அவித்யாகர்மங்களடியாகவும் பிறருடைய கட்டளை யடியாகவும் காரணமாகை உண்டாகையாலே அவற்றைக் கழித்து ஸர்வேச்வரன் காரணமாவதற்கு றேமது சொல்லப்படுகிறது. அவித்யாகர்ம நிபந்தனமான காரணத்வம் ஸகல ஜந்துக்களிடத்திலும் காண்பதாகும். அதாவது உலகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாய்க் கொண்டுவருகிற காரணத்வம் விஷயஸங்க ப்ராவண்யறேமதுவான அஜ்ஞானத்தாலும் கருமத்தாலுமன்றே அதில் ஸாஸ்த்ர வச்யமானவற்றினுடைய உத்பாதகத்வம் கர்மபுத்தாநமாயிருக்கும்; அப்படியல் லாதது அவித்யா ப்ரதாநமாயிருக்கும். இரண்டும் ஒன்றையொன்று விட்டிராது. அதிகாரி புருஷர்களான பிரமன் முதலானருடைய காரணத்வம் ப்ரத்யோகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கும். அவித்யை முதலான அவத்யங்கள் தட்டாத வனாய் தனக்கொரு நியாமகரின்றிக்கேயிருப்பவனான ஸர்வேச்வரனுடைய காரணத் வத்திற்கு அவன்தன்னுடைய இச்சையொழிய வேறு றேமதுவில்லை. ... (160)

161. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்.

161. ஸ்ருஷ்டி முதலானவை இச்சையாலே யானாலும் இதுதான் ஆயாஸ ரூபமாயிருக்குமோவென்னில்; இராது. யத்தந்ரபமான காயிகஸ்யாபாரத்தாலன் றிக்கே அயத்தமான மாநஸஸ்யாபாரரூபமான ஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரத்தான் அன்னுக்கு அதாயாஸமாயிருக்கும்; நினைந்த வெல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிந்தையாமே, மனஞ்செய் ஞானத்துன்பெருமை என்ற ஆழ்வாருளிச்செய்த இங்கு நினைப்பது. ... (161)

162. இதுக்கு ப்ரயோஜனம் இவன் லீலை.

162. அநாயாஸமாயிருந்ததேயாகிலும், அமைத்த ஸமஸ்தகாமனுய்ப் பரிபூர்ணானுயிருக்குமவனுக்கு இந்த வியாபாரத்தினால் ப்ரயோஜனமென்னென்னில். மென்பல்லுயிர்களுமாகிப் பல பல மாய மயக்குத்தனால் இவபுருஷன் விளையாட்டுடையான் என்றும், நவிரி மாமலருந்தி விண்ணிப் பண்ணி விளையாடும் என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவலம் லீலையாகவே நடக்குகிறது. ஸர்வபௌமரான ராஜாக்களுக்குச் சூது சதுரங்கமானுதல் ராஜஸ்யன போலஸை, சிறுவர்களுக்கு மணற் கொட்டகமிழைத்தல் முதலியன போலவுமாகக் கொள்க. (162)

இங்கே ஒரு சுவனையும் ஸமாதானமும்

ஸ்குஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் கேவலஸீலை பென்று சொல்லி விடலாமோ? * சென்று சென்றாகிலும் கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணீ ஒன்றியொன்றி புலகம் படைத்தான் * என்றும் * உய்யவல்லது படைத்து * என்றும் * விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும் * என்றும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநம் ப்ரயோஜந மாக ஜகத்ஸ்குஷ்டி பண்ணுவதாகச் சொல்லுகிற இவ்வசனங்களுக்குப் போக்கு என்? என்று சங்கையண்டாகக் கூடியது. (இதற்கு ஸமாதானம்) சேதநோஜ் ஜீவநமாகிற அதுவும் ப்ரயோஜநமாயிருக்கச் செய்தோயி லீலையே முக்கிய ப்ரயோ ஜநமாயிருக்கும். நினைத்தபடி செய்யவல்ல சக்திமானான ஸர்வேச்வரன் ஸ்கலாத் தாக்கனையும் ஸ்கலத்திலேயே ரூபிற் பெறுவதென வல்லவனுயிருக்கச் செய்தேயும் எவ்வாற்தமநா ஸ்வரத்திநான ஆதயாக்களை கருமத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைகழிய விட்டு எல்லாப்ரமாயாவதாயிலே வரவர அம்மிகழிப்பே நென்றிருக்கிற விது லீலா ரஸத்தில் விருப்பத்தாலேயன்றோ. லீலா விபூதியென்றே இதற்குப் பெயராயுமிரா நின்றதே. ஆக இவ்விபூதியில் லீலையே ப்ரகர ப்ரயோஜகமாய்ச் செல்லுமாக யாலே ப்ரஹ்மஸூத்ரகாராதிகளெல்லாகும் ஸ்குஷ்டி ப்ரயோஜநம் லீலையோகச் சொன்னவிது பொருந்து மென்க.

163. ஆகவே, ஸ்ரீமதாத்மம் தீக்ஷணோபாயம்?

164. ஸ்ரீமதாத்மம் தீக்ஷணோபாயம் தீக்ஷணம்.

163, 164. இப்படி ஜகத்கருஷ்டி பண்ணுகிறது லீலாத்தமாகவானால் ஸம்ஹார தசையின் லீலா குகியாதோவென்னில், மறை கொட்டியழித்து விடா யாடுகிற சிறுவர்களுக்கு இவ்ருத்த கொட்டத்தை அறித்துப் பொருகைதானும் லீலையாயிருக்கு மாலே ஸ்குஷ்டித்த ஜகத்தை ஸம்ஹரிப்பதுதானும் ஸ்குஷ்டி போலவே லீலையா யிருக்குமாதலால் அப்போதும் லீலா குகியாது. ஆக, இவ்வள வாலும் சொல்லெற்றாயிற்று-சச்வரனோ ஜகத்துக்குக் காரணமென்றும், பரமானுவோ ப்ரதாநமோ ப்ரஹ்மருத்ராதி சேதங்களோ காரணமாக மாட்டார்களென்றும், ஸர் வேச்வரன் காரணமாகிறதும் வேறு வேறுதுக்களாலன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலேயென் றும், ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் அநாயாஸமாயிருக்குமென் றும், இது தனக்கு ப்ரயோஜநம் லீலை யென்றும் (சொல்லி நின்றது) (163, 164)

165. இவள் தானே, ஜகத்தாஸ்ப் பரீனாயிக்கையாலே உபாதாநமாயிருக்கும்.

165. சச்வரன் ஜகத்காரணமாயிடத்தில் நிமித்தகாரண மாத்ரமன்று உபாதாந காரணமும் இவனே என்கிறது. உலகில் ஒரு காரியம் உண்டாக வேணுமானால் அதற்குக் காரணமிருந்து தீரவேண்டும். அந்த காரணம் நிமித்த காரணமென்றும் உபாதாந காரணமென்றும் ஸ்ஹகாரி காரணமென்றும் மூவகை யாயிருக்கும். அதில் உபாதானகாரணமாவது—காரியரூபண விகாரப்படுகைக்கு உரித்தான வஸ்து. (பாணக்கு மண்; வஸ்த்ரத்திற்குப் பஞ்ச என்று காண்க) அந்த உபாதாந வஸ்துவை காரியரூபண விகாரப்படுத்தவல்ல கர்த்தாவை நிமித்த காரண மென்கிறது. (பாணக்குக் குயவன்; வஸ்த்ரத்திற்கு நசவுகாரன்—என்று

காண்க.) இனி ஸஹகாரி காரணமாவது—காரியமுண்டாகக்கு உபகரணமான வஸ்து. பாணைக்கு சக்கரம் தடி முதலியன; வஸ்தரத்திற்கு தூர், வேமாதிகள் காண்க.) கடப்பாதினாகிற காரியவர்க்கங்களுக்கு ஏற்படுகிற காரணங்கள் வெவ்வேறுபட்டிருக்குமாயிற்று. இப்படியல்லாமல் ஜகத்தாகிற காரியத்தின் உத்பத்தியில் ஈசுவரனே மூலகாக காரணமாயிருப்பன். எங்ஙனையென்னில்; உபஹஸ்யம் உ என்கிற ஸங்கல்பத்தோடே கூடி நின்று நிமித்தகாரணமாயும். நாமரூப விபாகத்திற்கு உரித்தல்லாதபடி தன்னுடனே கூடிக் கிடக்கிற ஸலக்ஷம் சித்சித் விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு உபாதாநகாரணமாயும், ஜ்ஞானம் சக்தி முதலியவற்றோடு கூடினவனாய்க் கொண்டு ஸஹகாரி காரணமாய் மிருப்பன். ஆகையாலே உபாதாந காரணமும் இவனே யாவன். கீழே நிமித்தகாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஈசுவரனே இவனென்பதற்குப் பொருள்; சேதநாசேதநங்களிரண்டும் அப்ருதக்ஷித்த விசேஷணமாய்க்கொண்டு தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாய்ப்படியிருக்கையாலே தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. ... (165)

166. ஆனம், தீக்ஷிதனென்னும்படி யென்னென்னில்?

167. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லையாயலே.

166, 167. தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்குமாகில் இவ்விசுவரனை விகார மற்றவனென்று சாஸ்தரங்கள் சொல்லியிருப்பது எங்ஙனே பொருந்து மென்னில்; தன்கு பொருத்தும். சேதநாசேதநங்களாகிற விசேஷணங்களோடு விசிஷ்டனான தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்குமிடத்தில் விசேஷணமான ஸ்வரூபத்திற்கு விகார மில்லாமையாலே விகாரமற்றவனென்னாக ஆற்றியுண்டே ... (166, 167)

168. ஆனம், பரிணம முண்டாய்ப்படி யென்னென்னில்?

169. விசுடவிசேஷண ஸத்வரகமாக.

168, 169. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லையாகில் இவன் தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கிறுனென்ற பரிணமம் இவனுக்கு உண்டாய்ப்படி எங்ஙனையென்னில், தன்னை விட்டுப் பிரியகில்லாத விசேஷணத்வாரா பரிணம முண்டாகின்றதத்தனை. அப்ருதக்ஷித்தமான சேதநாசேதநரூப விசேஷணத்வாரா பரிணமமுண்டாகின்ற தென்றதாயிற்று. ... (168, 169)

170. ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் எவ்வகத்திக்குக் கூடாதெழியாதீரே.

170. இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமின்றிக்கேயிருக்க, தனக்கு சரீரபூத விசேஷணத்வாரா காரியவர்க்கங்களுக்கெல்லாம் இவனே உபாதானமாகை கூடுமோவென்னில், சிலந்திப்பூச்சியின் தன்மையை யறிபவர்கள் இங்ஙனம் சங்கிக்க இடமில்லை. அல்ப சக்தியுள்ள சிலந்திக்கு ஸ்வரூப விகாரமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே தன் சரீரமாகிற விசேஷணத்தின் வழியாக நூல்திரளாகிற காரிய ஜாதத்திற்குத் தான் உபாதானமாய்ப்படி உண்டான ஸ்வபாவமானது “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ஞயதே” என்று ஒதப்படுறே ஸர்வசக்தி யுத்தனான ஸர்வேச்வரனுக்குக் கூடாமையில்கேயே. இத்தச் சிலந்தி த்ருஷாரந்தம் வேதாந்தங் களிலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளதன்றோ. ... (170)

171. சர்வ, விஷய, உலகமாய் அபித்தைப் பரிணமிப்பிக்கையும், சேததனுக்கு அபித்தையங்களைக் கொடுத்த ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

171. ஜகத்துக்கு, மூலமாக உரணமும் சர்வரணே யென்னுமிடம் ஸாதிக்கப்பட்டது கீழ். தன்னிடத்தோலவே நித்ய வஸ்துக்களாக சாஸ்த்ரங்களில் ஓதப்பட்டுள்ள அசித்தைப்பா சித்தையுள் சர்வரன் ஸ்ருஷ்டி க்கிறுனென்பது எப்படி? என்னு மாகாய்ஸ்யயிலே சொல்லப்படுகிறது. அசித்தைப் பரிணமிக்கச் செய்கையும் சேததனுக்கு சரீரத்தையும் இந்தியங்களையும் கொடுத்து ஜ்ஞானவிகாஸத்தைப் பண்ணுகையுமே யாமென்று ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது. ... (171)

172. ஸ்திதிப்பிக்கையாவது ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களினே, பயிடுக்கு நிதிபோலே, அனுகூலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸர்வரணைகளையும் பண்ணுக.

172. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஸாரங்களென்கிற அடைவில் ஸ்ருஷ்டிக்கு அடுத்தது ஸ்திதியாகையாலே ஸ்திதிப்பிக்கையாவது எனனென்னில்; 'தன்னாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களிலே பாயிடுக்கு சுகைகாய்க்கொண்டு அனுகூலமாய் நிற்கும் நிதிபோலே போலே அவற்றை சுகைப்பதற்கு அனுகூலமாக உள்ளே ப்ரவேசித்து நின்று அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏற்றவாறு ஸர்வரணைகளையும் பண்ணுக.

173. ஸம்ஸாரிக்கையாவது அபித்தான புத்தியைப் பிற விஷய்க்கிட்டு வைக்கும் போலே, விஷய பூதங்களைக் கவனமுக்கிரையங்களைக் குறைத்திட்டு வைக்க.

173. இனி ஸம்ஸாரிக்கையாவதெனனென்னில்; தனனை வழிபட்டு உய்வதற்கு உபாயகத் தான் கொடுத்த ரணங்களெக்கொண்டு தன்னை வழிபடுகையன்றிக்கே விஷயாந்தர ப்ரவணனாய் போகப்படுக்கவாதே, விதி நிஷேதங்களுக்கு உட்பட்டு ஒடுங்கி வர்த்தியாமல் மனம் போனபடி, ஸ்ரியும் மகனே ஹிதபரணை தந்தையானவன் ஒரு வியாபாரத்துக்கும் உரியவல்லாதபடி விலங்கிட்டு ஒடுக்கி வைக்கும் போலே; விஷயாந்தரங்களிலே அபிப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணகளேபரங்களைக் குறைத்து ஒடுக்கிவிட்டு வைக்க. ... (173)

174. இம்முன்றம் தனித்தனியே நாலு ப்ரவணாயிடுக்கும்.

175. ஸ்ருஷ்டியில், ப்ரவணவுக்குப் ப்ரவணங்களுக்கும், காலத்திற்கும், காலஜ்ஞாநங்களுக்கும் அந்தர்யாயியாய்; ஜ்ஞானத்தோடே கூடி ஸ்ருஷ்டிக்கும்.

176. ஸ்திதியில், விஷயகாதி குணான அவதித்து, மத்வாதிருகேந் சாஸ்த்ரங்களைப் ப்ரவர்த்திப்பித்து, தவழிகாடடி காலத்துக்கும் கால பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாயியாய் தைவநனத்தோடே கூடி ஸ்திதிப்பிக்கும்.

177. மைஸாரத்தல் குத்தானுக்கு, அந்தர்யந்தகாதிங்களுக்கும், காலத்துக்கும், கால பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாயியாய், தமோ குணத்தோடே கூடி மைஸாரிக்கும்.

174—177. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஸாரங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே நாலுபடிப்பட்டிருக்கும். பதினான்கு லோகங்களையும் படைக்குமவனாய் ஸமஷ்டி புகுஷனான பிரமனுக்கும், அவனாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு நித்ய

ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யுமவர்களான தம் ப்ரஜாபதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கு இன்றியமையாததான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதிக்கங்களான ஸகல ஜகத் துக்கும் இத்தராத்மாவாய் ப்ரவ்ருத்தி நேமதுவான ரஜோ குணத்தோடே கூடியிருந்து ஸ்ருஷ்டிக்கை—ஸ்ருஷ்டியில் நான்கு ப்ரகாரம். "மத்யே விரிஞ்சகிரிசம் ப்ர்தமாவதாரி" என்கிற விஷ்ணுவவதாரம் தொடக்கமாக உத்திற்ற யோநியு மாய்ப் பிறத்தாய் என்கிறபடியே அதேவாதாரங்களைப் பண்ணி மறு யாஸ்ருஷ்டிக்குப் ப்ரஜா வால்மீகி வொளதகாதிகள் முகமாக ஸ்மிருத்திறாஸ புராணங்களாகிற ஸ்ரீஸ்தரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து சேதநர்கள் தாபு வழிகளில் ப்ரவர்த்தியாமல் ஸ்டேறுகைக்குறப்பான தல்வழிகளைக்காட்டி, ரக்ஷணையோகியான காலத்துக்கும், லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ரக்ஷகமான ஸர்வபுத்தாபயந்தும் அந்தராத்மாவாய் ஸத்வகுணத்தோடு கூடியிருந்து ஸ்திதிப்பிக்கை இதில் நான்கு ப்ரகாரம். ஸம்ஹரிப்பவர்களில் தலையான குத்ரனுக்கும், அஹந்தர ஸாரணர கந்தாக்களான அக்தியமன் முதலானவர்களுக்கும் ஸம்ஹாரத்திற்குரிய காலத்திற்கும், ஒன்றுக்கொன்று தானகமான ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், கண்பாராமல் செய்கைக்குறப்பான தமோகுணத்தோடே கூடிக்கொண்டு ஸம்ஹரிக்கை—இதில் நான்கு ப்ரகாரம்.

(174—177)

176. சிலரை ஸூகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் எவ்வுருக்கு வணமிய அநர்க்குண்யங்கள் வாராதா வென்விக்?

177. கம்மடியாகச் செய்கையாலும், மண்ணின் ப்ரணஜயை துக்கினே குறியிட்டு அஞ்சப்பட்னும் மாதானப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலும் வாரது.

176, 177. எச்வரன் விஷம ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாகக் காண்கை யாலே அது அடியாக மந்தமதிகளுக்கு உண்டாகக் கூடிய வங்கை பரிஹரிக்கப் படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில் ஸர்வாத்மாக்களையுமொரே படியாக வல்லாமல் தேவமநுஷ்யாதி விபாகம் பண்ணிச் சிலரைத் தமாக்களை ஸூகிகளாகவும் சிலரைத் தமாக்களை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸர்வஸமனாகவும் ப்ரமதயானுவாகவும் செர்வலப்பட்டிருக்கு மீச்வரனுக்கு எல்லா திறத்திலும் ஒத்திராமையாகிற வைஷம்யமும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே ப்ரதூக்காஸ விஷ்ணுத்வமாகிற க்ருபை யில்லாமையும் வாராதோவென்னில்; வாரது. சிலரை ஸூகிகளாகவும் சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கிற விது—விஷம ஸ்ருஷ்டிக் குறப்பான சேதநருடைய க்ருமமடியாகச் செய்கையாலும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிது—ரோக நேமது வான் மண்ணை விரும்பித்தின்ற ப்ரணஜயை ரோலே தின் முதபடி தாக்கிலே குறியிட்டு மண்ணின் அஞ்சம்படி பண்ணும் ஒத்தமதயான மாதானவப்போலே, இவர்கள் மேல் துக்கி நேமதுவான துநமங்ககிப் பண்ணு அஞ்சம்படி ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலும் வைஷம்ய அநர்க்குண்யங்களிரண்டும் இவனுக்கு வாரது. (176, 177)

180. இவளுக்கு "மூத்தீஞாஸம்படத் த வெம்மூத்தீவன்னை" என்கிறபடியே; ஸைக்யஸூக்யத் தவென்டு துத்தியாதிக்கைப் பண்ணும்.

180. இந்த ப்ரகரணத்தின் முதல் துர்க்கினையில் 'ஸகல ஜகத் ஸர்க் ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்' என்ற விடே வணம் து வயளவும் உபபாதிக்கப்பட்

டது. இனி "விசேஷண விக்ரஹ யுக்தனாய்" என்ற விசேஷணம் உபபாதிக்கப் படுகிறது. இடையில் இரண்டு விசேஷணங்களை உபபாதியாமல் விட்டது அவற்றில் விசேஷ வக்தவ்ய மிஃஸ்யென்பதுபற்றி. இப்படி ஜகத்சுருஷ்டி முதல் லானவற்றுக்குக் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்ட விசுவரன் "முத்தே ஞானம் படைத்த எம் முகில் வண்ணனே" என்கிற ஆழ்வாருளிச் செயலின்படியே விக்ரஹத் தோடே கூடினவனுய்க் கொண்டு சுருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் முனிதையும் பண்ணுவான். ... (180)

181. விக்ரஹதான் ஸ்வரூப குணங்களிலும் காட்டில் அந்நத்தாபிமதமாய், ஸ்வரூபமாய், நித்யமாய், சக்ருபமாய் கத்தவத்வாத்மகமாய், சேதந தேஹம் போலே ஜகானமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாற்போலேயிருக்க, போன்னுருவான நித்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலே ப்ரகாசகமாய், நிவந்தி தேஜோரூபமாய், நெனருமாப்பாதி கவ்யானுண கண நித்யாய், போதித்யமாய், கைஜந் மோஹம்மாய், மைஸ்தபோக வராக்ய ஜகமாய் நித்யமுத்தாபிமதமாய், ஸந்தத்தம் போலே ஸகல தாபஹமாய், அநத்தாபிதா கத்தமாய் ஸந்தி கைகம்பி, ஸந்தாபாச்யமாய் அநத் பூஷணபூஜிதமாயிருக்கும்.

181. இனி விக்ரஹத்தினுடைய ஸைலசுஷண்யம் விஸ்தரித்து உபபாதித் தப்படுகிறது. [விக்ரஹத்தான் ஸ்வரூபகுணங்களிலும் காட்டில் அந்நத்தாபிமத மாய்] ஆனந்தமயமான ஸ்வரூபமும் ஆனந்தாவஹமான குணங்களும் போலல்லா மல் எஃஸ்கடந்த ஆனந்தாவஹமாயிருக்கையாலே அவற்றிற் காட்டிலும் மிகவும் அபிமதமாயிருக்கும்.

(ஸ்வரூபமாய்) சில அநுரூபமல்லாமலிருந்தாலும் அபிமதமாயிருக்கும்; சில அநிமதமாயிருந்தாலும் அநுரூபமாயிருக்கும்; அவைபோலன்றிக்கே தனக்கு அநுரூபமாயிருக்கும்.

[நித்யமாய்] ஸ்வரூபம் போலவும் திருக்குணங்கள் போலவும் உற்பத்தி விநாசங்களின்றியே யிருக்கும்.

[சக்ருபமாய்] வ்ருத்திகையாதி விகாரங்களின்றியே ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். ஸந்தக்ருபரூபாய் என்கிறபடியே.

[சுத்தஸத்வாத்மகமாய்] இதர குணக் கலப்பில்லாத ஸத்வத்துக்கு ஆரய மாயிருக்கிற அப்ராக்ருதத்வம்மே வடிவாயிருக்கும்.

[சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞானமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாற் போலேயிருக்கப் பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமாய் சுத்த ஸத்வாத்மகமானகையாலே முத் துணங்களுக்கும் இருப்பிடமான சேதந தேஹம்போலே, ஜ்ஞானமாய்த் தேஜோ ரூபமான ஸ்வரூபத்தைப் புத்ததோற்றாதபடி மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கத்தைச்

செப்புகச் சமைத்து அதிலே பொன்னையிட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற பொண்ணு அது புறம்பே நிறலெழும்படி தோற்றுவிக்குமாபோலே * என்னும் பொன்னுருவாய் * என்கிறபடியே ஸ்ப்ருஹணீயதயா பொன்னுருவென்று சொல்லப்படுமதான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத் தான் ப்ரகாசகமாயிருக்கும்.

உரு - [நிரவதிக் தேஜோரூபமாய்] நித்ய முக்தர்களின் விக்ரஹங்களும் இதுவும் ஒரே ரூபமான த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே, ஏகஜாதிய த்ரவ்யாத்மகமான த்ரத்யோத சரீர தேஜஸ்ஸிற் காட்டில் ஆதித்ய சரீரத்திற் குண்டான தேஜ: ப்ரபாவம் போலே இவை பரிச்சித்த தேஜஸ்ஸாம்படி தான் அபரிச்சித்த தேஜஸ்ஸை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும். (த்ரத்யோதம்—மின்மினி)

உரு - [ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுண நிதியாய்] ஸௌகுமார்யம் ஸௌந்தர்யம் ஸாந்த்ரியம் ஸௌகந்த்ரியம் பெளவனம் முதலான கல்யாண குணஸமுஹத்துக்குக் கொள்கலமாயிருக்கும்.

உரு - [யோகித்யேயமாய்] பகவத்யாத ப்ரபான ஸுரமயோகிகளுக்கு ஸபாச்ரய மாய்க் கொண்டு எப்போதும் தயாநிஷ்டையமாயிருக்கும்.

உரு - [ஸகலஜநமோஹநமாய்] அஜ்ஞா ப்ராஜ்ஞா என்கிற வாசியின்றிக்கே ஸகல ஜனங்களுக்கும் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றுமதாயிருக்கும்.

[ஸமஸ்த பேசு வைராக்ய ஜநகமாய்] தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்ட வர்களுக்கு தன்னில் வேறுபட்ட ஸகல விஷயாநுபவத்திலும் ஆசையறுக்குமதாயிருக்கும்.

உரு - [நித்ய முக்தாநுபாவமாய்] அபரிச்சித்த ஜ்ஞாநாதி குணங்களை யுடைய நான் நித்யபராலும் ஸதாபச்சந்திப்படியே அநவரதம் அநுபவிக்கப்படுமதாயிருக்கும்.

உரு - [வாசத்தடம் போலே ஸகலதாபஹரமாய்] "கண் கைகால் தூய செய்ய மலர்களர்! சோதிச்செவ்வாய் முகமுதா சாயல் சாமத் திருமேனி தண்பாசடையா தாமரைநீள் வாசத்தடம் போல்வருவானே!" என்று ஆழ்வார் வருணித்தபடியே திவ்யாவயவங்களும் திருமேனியுமான சேர்த்தியாலே பரப்பு மாறத் தாமரைபூத்துப் பரிமளம் அலையெறியா நிற்பதொரு தடாகம்போலே யிருக்கையாலே தன்னைக் கிட்டினவர்களுடைய ஸாம்ஸாரிக நாநாவித நாபத்தோடு விரஹநாபத்தோடு வாசியற ஸகல நாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கும்.

[அநந்தாவதாரகந்தமாய்] * எந்தின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயென்று சொல்லப்படுகிற எண்ணிறந்த அவதாரங்களும் அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்தா தத்தை இதர ஸஜாதியமாகக்கொண்டு தீபாதுதபந்தப்ரதீபம் போலே வருகிறவை யாகையாலே அவையெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாயிருக்கும்

உரு - [ஸர்வரக்ஷகமாய்] ஐச்வர்யார்த்திகள் கைவல்யார்த்திகள், பகவச்சரணார் த்திகளில் உபாஸகர் ப்ரபந்தர் அநுபவ கைங்கர்யபரர் நித்யமுக்தர் என்கிற வாசியற ஸர்வருடையவும் அதிஷ்ட நிலந்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைப் பண்ணுவது திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடியாகையாலே எல்லார்க்கும் ரக்ஷகமாயிருக்கும்.

[ஸர்வாச்ரமாய்] உபபிஷேகிக்கும் ஆச்ரயமாயிருக்கும்.

[அஸ்த்ரபூஷணா பூஷிதமாய் உருக்கும்] கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வாச்ரயத்வ ஸுசகமாய் அஸ்த்ரபூஷணா யாயத்தல் சொல்லுதிறபடியே விபூதிக்கு அபிமானிக ளான திவ்யாயுதங்களாலும் திவ்யாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கும். ஆக, “விக்ரஹந்தான்” என்று தொடங்கி இவ்வளவாலும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தி னுடைய வைலக்ஷணயம் அருளிச்செய்யப்பட்ட தாயிற்று. (181)

182. சசவர ஸ்வரூபநாமம், பரத்வம், வ்யூஹம், தீபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவ தாரொன்றாத்க பாகரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

182. இந்த ப்ரகரணத்தின் முதல் குரீடையில் “விவக்ஷண விக்ரஹ யுக்த னாய்” என்றது கீழே உபபாதிக்கப்பட்ட தாயிற்று. இந்த விக்ரஹ யோக ப்ரயுக்த மான சசவரனுடைய பரத்வாதிபஞ்ச ப்ரகாரத்தையும் இனி தனித்தனியே விவரிக்கவேண்டி அதனுடைய ப்ரஸ்தாவம் இங்குச் செய்யப்படுகிறது. சசவர ஸ்வரூபமானது பரத்வமென்றும் வ்யூஹமென்றும் விபவமென்றும் அந்தர்யாமித்வ மென்றும் அர்ச்சாவகாரமென்றும் அஞ்சு ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும். திருவாய்மொழியில் “விண்மீதுருப்பாய் மலைமேல் நிழலாய் கடல் சேர்ப்பாய், மண் மீதுழல்வாய் இவற்றுள்ளெங்கும் மறைந்தவழவாய்” (6-5-5) என்கிற பாகரத்தில் இவ்வைந்து ப்ரகாரங்களும் தெளிவிக்கப்பட்டிருப்பது காண்க. (182)

183. அதில் பரத்வாவது—அகாலகாலமான நமஸ்தமீகத்தோர் நாட்டிலே நித்யமுக்திக்கு போகவனுய்க் கொண்டேழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பு.

183. பரவ்யூஹ விடவாத்ரயாய் அர்ச்சாவதாரங்களென்கிற ஐந்தினுள்ளும் பரத்வமாவது. * ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு: * யத் காலாத் அபசேஸிமம் * இத்யா திப்படியே காலத்தாலாகும் பரிணாமமில்லாத தேசமா கிருப்பதாய், * நலமந்தமில்ல தோர் நாடு * என்னும்படியே ஆனந்தம் அளவிறத்திருக்கும் நாடாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே * அயர்வறுமமரர்களான அந்தத் கருட வ்ஷைவக்ஸேநாதி நித்யஸுரி களுக்கும், சேறு அருவின மாணிக்கம்போன்று திவ்ருத்த ஸம்ஸாரர்களான முக்தர் களுக்கும் அநுபவ விஷயபூதரூபிக் கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு. (183)

184. வ்யூஹமாவது-ஐகுஷ்டி கந்தி ஸம்ஹாரத்தமகேஷம் மம்ஸரிமம்ஸகனூத்த மாகஷம் உபாஸகாதுக்ரணாத்தமகேஷம் மங்கலிண ப்ரத்யும்ந அநீகூத்த ரூபண நித்கும் தீவ.

184. இனி வ்யூஹமாவதென்னென்னில்; வ்யூஹத்துக்கு விதியோகம் லீலாவிபூதியிலாகையாலே இவ்விபூதியினுடைய ஸ்குஷ்டியென்ன ஸ்திதியென்ன ஸம்ஹாரமென்ன இவற்றை நிர்வஹிக்கக்கூகவும், புபுக்ஷைகளான ஸம்ஸாரிக ளுக்கு அநிஷ்ட நஷ்டங்களும் தீஷ்டப்பாபணமுமாகிற சக்ஷணம் செய்கைக் காகவும், முழுக்ஷைகளைய உபாஸக்தமலர்கள் ஸம்ஸாரத்தை விட்டொழித்துத் தன்னை வந்து சே.வதற்குடலான அநுகரஹத்தைப் பண்ணுகக்கூகவும் ஸங்கர் ஷண ப்ரத்யும்ந அநுகரஹர்களாய்க் கொண்டு தித்கும் தீவ. இதில் இன்ன

வ்யூஹத்தாலே இன்னது செய்யுமென்னுமிடம் மேல் உபபாதனத்திலே கண்டு
கொள்வது. (184)

185. பரதவத்தி ஜ்ஞாநாதேவமும் பூர்ணமாயிடுத்தம், வ்யூஹத்திவ்ஷிணு
குணம் ப்ரகடமாயிருக்கும்.

185. மேலே நிரூபித்த பரவ்யூஹங்களிரண்டுக்கும் தன்னில் விசேஷமே
தென்னச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவ ரூபமான பரதவத்தில் ஜ்ஞானம் சக்தி
பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸாகிற ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும்.
ஸங்க்ஷணாதி ரூபமான வ்யூஹத்தில் ஒவ்வொரு மூர்த்தியில் இரண்டிரண்டு
குணமே ப்ரகாசமாயிருக்கும். (185)

186. அந்நிவ்ஷிக்ஷணர். ஜ்ஞாநபரவ்ஷிணுடோடு உபஜிவதத்வத்தை யதிஷ்டித்து
அதை ப்ரக்ருதியில் தீவ்ரம் விஷேதித்து ப்ரத்யுநாவஸ்தையையும் பஜித்து,
சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

187. ப்ரத்யுநா ஷ்வர்பவீர்யவ்ஷிணுடோடும் உபஜிவதத்வத்தை யதிஷ்டித்து,
தீமேம்பிதேசத்தையும் மதுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியை
யும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

186, 187. இனி இந்த ஸங்க்ஷண ப்ரத்யுநா அதிசூக்திகளாகிற மூவ
ரிடத்திலும் விளங்காதின்ற குண விசேஷங்களும், இலக்கள்தாம் இவனின்ன
க்குதயங்களுக்குக் கடவுள்களா யிருப்பார்களென்பதும் தெரிவிக்கப்படுகின்றது.
வ்யூஹத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸங்க்ஷணர் ஸர்வகுணங்களோடுங்
உபஜிவருக்கச் செய்தேயும் செயலுக்குத் தக்கபடி ஜ்ஞானம் பலம் என்கிற இரண்டு
குணங்களோடுஉபடி. ப்ரக்ருதிக்குள்ளே மயங்கிக்கிடக்கிற ஜீவதத்வத்தை அதிஷ்
டித்து, அந்த அதிஷ்டாத விசேஷத்தாலே இத்ததை ப்ரக்ருதியில் நின்றுந் நாமரூப
விசேஷம் தோற்றும்படி விவேகித்து ப்ரத்யுநாவஸ்தையையும் அடைந்து வேதம்
முதலிய சாஸ்த்ரங்களின் ப்ரவர்த்தனத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்
கடவராயிருப்பர். ப்ரத்யுநா தம் செயலுக்குத் தக்கபடி ஐச்வர்யம் வீர்யம் என்னு
மிரண்டு குணங்களோடுஉபடி ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வரூபமான மநஸ் தத்வத்தை
யதிஷ்டித்து சாஸ்த்ரார்த்தங்களின் அநுஷ்டாத ரூபமான தர்மங்களினுடைய
உபதேசத்தையும் மதுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும்
பண்ணக் கடவராயிருப்பர். மதுசதுஷ்டயமாவதென்? 'அது தொடக்கமான
சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டி யாவதென்? என்னில்; அது விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை
யில் ப்ரக்கச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு:—முகம் பாதம்
ஊரு பாதம் ஆகிற அவயவங்களில் நின்ற முண்டாக் மிதுநமாயிருக்கிற ப்ரஹ்ம
சுத்திரிய வைசிய குத்ர சதுஷ்டயம் மதுசதுஷ்டயமெனப்படும். இந்த மதுக்க
ளிடத்தினின்றும் மிதுநங்களாய்க்கொண்டு தனித்தாய்வே வர்ண பேதத்தாலுண்
டான மாதவசதமும்; அப்படியே ஸதீபுருஷ மிதுநங்களாய்க்கொண்டு அந்த
மாதவர் பக்கல் நின்றுமுண்டான லாணவரும், அவர்கள் பக்கல் நின்று முண்டான
மதுஷ்ய ரூபமாய்க்கொண்டு சுத்த ஸாத்வீகர்களாய்ப் பரமைகாந்திகளாய் எவ்வித

மான பலனையும் விரும்பாமல் பகவதஸ்ஸமாநாதனமென்கிற ப்ரதிபத்தியோடு ஒரு மங்களை யனுட்டிப்பவர்களாய் வேதாந்தத்திலூக்க முடையவர்களாய் த்வரதர ணைமீமத்தரத்தை முன்னிட்டு அத்யாத்மசித்ததை பண்ணுமவர்களாய் முடிவில் எம் பெருமானையே அடைபவர்களாயிருக்கு மவர்களின் வகுப்பு சுத்தவர்க்கமெனப்படும். ஆக மறுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்தவர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டியை ப்ரத்யும்நர் பண்ணுவரென்றதாயிற்று. ... (188, 187)

188. அந்ருத்தி, சக்த தேஜஸ்ஸுக்களோடோடுங் கூடி ஈஷணத்துக்கும், தத்னஜ்ஞாந ப்ரதிபத்துக்கும் காலஸ்ருஷ்டிக்கும், மித்ரஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர்.

188. அறிஞத்தர் ஸர்வகுணங்களுடோடுங் கூடியிருக்கச் செய்தேயும் செய லுக்குத் தகுதியாக சக்தியும் தேஜஸ்ஸுமாகிற இரண்டு குணங்களோடேகூடி ஜகத்ரணணத்துக்கும் உஜ்ஜீவந நேருவான தத்வஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்ப தற்கும் த்ருடிமுதலாக த்விபரார்த்த மளவான காலத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கும், தீழே ப்ரத்யும்நகுடைய செயலாகச் சொல்லப்பட்ட சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டிக்கு தேர்மான ித்ரவர்க்க ஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர். மித்ரவர்க்கமாவது, ப்ராஹ்மணாதி வர் ணங்களிலே பிறத்தவர்களாய் ரஜோகுணம் மிக்கவர்களாய் வேதத்தின் தீர்மான காண்டத்தில் ஊன்றினவர்களாய் ஸர்வேச்வரனை யொழிந்தவர்களை ஆராதிப்பவர் களாய் பகவானை நித்தபயதஞ் செய்து பகவதஜ்ஞாந பக்திகளில் அந்வயமின்றிக்கே ஸ்வர்க்காதிதகளிலே ரமிபா தின்றுகொண்டு ஸமஸார மார்க்கத்திலேயே திரியுமவர் களின் வகுப்பு. ... (188)

189 விபவா, அந்நதாய கௌண ரக்க்ய பேதத்தாலே பேதீத்த்துக்கும்.

189 ஆக வ்ஸூஹத்தின்படி உபபாதிக்கப்பட்டு முடித்தது கீழ்; இனி விபவத்தின்படி விவாக உபபாதிக்கப்படுகிறது. விபவமானது எண்ணித் தலைக் கட்ட வொண்ணாதபடி அந்நதமாய் கௌணமென்றும் முக்கியமென்றும் இருவகை யாயிருக்கும். கௌணமென்பது தாழ்த்தது. முக்கியமென்பது ச்ரேஷ்டமானது. இதர ஸஜாதியமாய்க்கொண்டு ஆஷிப்பவிக்மைதான விபவமென்பது. இதில் ஆவேசாவதாரம் கௌணமென்றும், ஸுக்ஷாதவதாரம் முக்கியமென்றும் சொல்லப் படும் ஆவேசமானது ஸ்வரூபவேசமென்றும் சக்தயாவேசமென்றும் இருவகைப் படும் ஸ்வம்மானுபத்தாலே ஆவேசிக்கை ஸ்வரூபாவேசமாகும். பரகராமாதி களான சேதந்ருடைய சீரங்கனிலே தன்னுடைய அஸாதாண விக்ரஹத்தோடே ஆவேசித்து நிற்மை. சக்தயாவேசமாகவது கார்யத்தின்போது விதிசிவாதிகளான சேதநர் பக்கலிலே சுகதிமாத்திரத்தினால் ஸ்புரித்துநிற்கை ... (189)

190. மறுபயதகம், தீமந்தவம், வ்நாசரத்வரபோலே கௌணத்வமும் இரையாலே வந்தது; ஸ்வகுபேணவந்தது.

190. இனி, முக்கிய விபவத்தோடு கௌணவிபவத்துக்குண்டான ஸாம்ய மும் வைஷம்யமும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன; ராமக்குஷணத்வாதியான மறுஷ யத்வம், மத்ஸ்ய கூர்மத்வாதியான தீர்யக்த்வம், தண்டகரணயத்திலே குப்ஜாமர மாக (மிகச் சிறிய மரமாக) அவதரித்ததாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்தாவரத்வஜ்ஞாநித

இவை இச்சையாலேயானுப்போலே ஆனொருபமான கௌணத்வமும் இச்சையாலேவந்த தெல்.கிறவிது ஸாம்யம். அப்ராக்குதமாயிருந்துள்ள அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே லுந்ததல்லாமை சாஸ்யம்யம். (180)

181. அதில் அப்ராக்குத விக்ரஹங்களமாய், அஜுவத்ஸ்வபாவங்களமாய், தீபாதுத் பத்வரதீபமபோலே யிருக்கக்கடவதான முக்கிய ப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாயங்களுயிருக்கும்.

182. வித சீன பாகு வ்யான ஜாமதக்த்யாஜாத வித்தோதிகளாகி கௌண ப்ராதுர்ப்பாவங்க ளெல்லாம் அஷ்டகா லுத்த ஜீவாக்ஷ யதிஷ்டித்து நிற்றையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கு அதுபாயங்கம்.

181, 182. இன்னது உபாயம். இன்னது அதுபாயம் என்று பகுத்துத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் இரண்டுக்கு முண்டான விசேஷம் காட்டப்படுகிறது. உப்யஸிதமான விபவத்திலும் வைத்துக்கொண்டு உத்தியஞ்சோதியருவையங்கு வைத்திங்குப் பிறந்ததானையாலே அப்ராக்குத விக்ரஹங்களமாய், அஜுவத்ஸ்வம் அவ்யயத்வம் ஸர்வேச்வரத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்களை விடாதவையுமாய், அதாவது தீபத்திலுன்று முண்டான ப்ரதீபம் தனக்குக் காரணமான தீபத்தினுடைய ஸ்வபாவங்களையுடைத்தாயிருக்கமாபோலே தன் காரணமான மூர்த்திபோடு ஒலயமான ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாயிருக்கிற முக்கிய ப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாயங்களாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான பிரமமும், ஸம்மதார கர்த்தாக்களான விபவமும், வேதவ்யஸிப் பகுத்த விபவமும், துஷ்ட ஸுத்ரிய நிர்ஸநம். ஸ்வினை பரபாஸம் ஜகத்ரக்ஷகர்களில் ப்ராதித்தயிருந்த கர்த்த விசயாஜ்ஞமும், ஒளதாபாததிக் புகழ்பெற்ற வித்தோனும், மற்றும் கருதிஸ்த முகத்துக் ப்ராதித்தயாகிற கௌணப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம்—ஸ்வாதத்தீய ரூபமான அஹ பகரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை கர்பார்த்தமாக ஆவேஸமுகத்தாலே அதிஷ்டித்து நிற்றையாலே முமுக்ஷுக்களாயிருப்பார்க்கொழிய முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாயங்களானது. (181, 182)

183. நித்யோதித சந்தோதிதாதி பேதமும் ஜகதாஸம்ஜுதீயான சாதார்த்தம்யமும் கோதி மூர்த்த்யந்தாமும், ஷட்தீம்சத்பேத பிந்தமான பத்மநாயதி விபவமும், உபேந்தா தீவிக்காம ததிபத்தையக்கிந்தாநாயயன ஷக்ருஷ்ண மத்த்ய கம் ஶாநாத்யவதா விசேஷங்களும், அவற்றினுடைய புஜ்யுதவர்க்கு கருத்ய ஸ்தாநாத்பேதங்களும் துரதாஸங்களமாய், குஹ்யதாங்கரூபா யிருக்கையாலே சேஷ்னுதிநீஸேம்.

183. ஆக, விபவங்கள் அனந்தமென்னுமிடமும், அதில் கௌணமுக்கிய விபவமும், அந்த கௌண முக்கியங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விசேஷமும் பேசப்பட்டன கீழ் இனி கீழ்ச்சொன்ன பரஸ்பரஹங்களிலும் முக்கிய விபவங்களிலுமுண்டான அவ்ந்தர பேதங்களும் அவற்றினுடைய புஜ்ய ஆயுதவர்க்கு நித்யோதித சந்தோதித சாதார்த்தம்யமும், ஷட்தீம்சத்பேத பிந்தமான பத்மநாயதி விபவமும், உபேந்தா தீவிக்காம ததிபத்தையக்கிந்தாநாயயன ஷக்ருஷ்ண மத்த்ய கம் ஶாநாத்யவதா விசேஷங்களும், அவற்றினுடைய புஜ்யுதவர்க்கு கருத்ய ஸ்தாநாத்பேதங்களும் துரதாஸங்களமாய், குஹ்யதாங்கரூபா யிருக்கையாலே சேஷ்னுதிநீஸேம். (183)

191. அவதாரங்களுக்கு ஹேது-இச்சை. 195. பஹ்-ஸாது பரிநானுதி தர்யம்.

194, 195. உலகத்தில் ஜன்மங்களுக்கு ஹேது புண்யபாபரூப கருமங்களாயன்றோ விருப்பது; பகவானுடைய அவதாரத்துக்கு ஹேது ஏதென்னில்; இப்படியவதரிப்போமென்னும் ஸ்வேச்சை யொழிய வேறொரு ஹேதுவில்லை. அவதாரத்திற்குப் பலனோ வென்றால், ஃபரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாயி யுகேயுகே என்று அவன் தானே அருளிச்செய்தபடியே, தன்பக்கல் அன்பு பூண்டவராய் பகவதநுபவத்தாலன்றித் தரிக்கில்லாதவர்களாய், தன்னைக் காணவேணு மென்று ஆசைப்பட்டிருக்குமவர்களான ஸாது ஜன்ம்களை, தன்னுடைய ரூபசேஷிதங்களைக் காட்டியும் ஸக்லபாதினைத் தந்தும் ரக்ஷிக்கையும், அவர்களுக்கு விரோதிகளான துஷ்டர்களை நசிப்பிக்கையும், ஈனமானவர்க்கிடக்கிற ஸ்வாராதன ரூபமான வைதிக தருமத்தை ஸ்தாபிக்கையுமாகிற இம்முன்றுமே பலன். (194, 195)

196. பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகுசாபாதிகளாலே பிரத்தானென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது கர்மமாக வேண்டாவோ வென்னில்.

197. அவதர்னிலே சாபம் வ்யாஜம்; அதாரம் ஐச்ச மென்ற பரிணதித்தது.

196, 197. இதிறாஸபூராணங்களான பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகுசாபம் முதலானவற்றாலே பிறந்தானாகச் சொல்லுகையாலே அவதாரத்திற்கு ஹேது இச்சையென்று எப்படி சொல்லலாம்? கருமமே அவதார ஹேதுவாக வேண்டாவோ வென்னில்; வேண்டா: அந்த இதிறாஸ பூராணங்கள் தன்னிலேயே சாபம் வியாஜமாத்திரமென்றும் அவதாரம் இச்சையால் வந்ததத்தனையென்றும் சொல்லி வைத்திருப்பது காலாலாம். (196, 197)

198. அந்தர்யாமித்வமானது - அந்தர்யாமித்ய நியத்தாவ யிருக்கை.

198. விபவம் உபபாதிக்கப்பட்டது கிற; இனி அந்தர்யாமித்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. * அந்தர்யாமித்வம் சந்தா ஜநாம் * இத்யாதிகளின் சொல்லுகிறபடியே சேதநர்க்குள்ளே பிரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்தர்யாமித்வமாம். (198)

199. ஸ்வர்க்க நக ப்ரவேசி ஸ்வவஸ்தைகளிலும் ஸகல சேதநர்க்கும் துணையாய், அவிக்ஷைபாதே நித்தி நினைக்கு மேலே கயாப்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு அவர்களுக்கு தீயெயனுக்கக்காவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கக்காவும், பத்து பூதனாய்க்கொண்டு ஸ்ருதய கமலத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிப்படி.

199. அந்தர்யாமித்வமானது ஆத்மாவினுள்ளே தன் ஸ்வரூபத்தாலே வியாபித்து நின்று நியமிப்பதாயும், விக்ரஹத்தோடே கூடியிருந்து ஸ்ருதயத்திலே வியாபித்திருந்து நியமிப்பதாயும் இருவகைப்பட்டிருக்கையாலே இவ்விருவகையும் திருபிக்கப்படுகிறது. புண்யமடியாக ஸ்வர்க்கத்தை ப்ரவேசிக்கையும், பாபமடியாக

நரகத்தைப் ப்ரவேசிக்கையும, இரண்டாமடியாகக் கருக்குழியிலே ப்ரவேசிக்கையும முதலான எல்லாவஸ்தைகளிலும் எல்லாச்சேதநர்க்கடும் *இராமடமட்டுவாரைப் போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸந்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே துணையாய் அவர்களை ஒருக்காலும் விடாதே அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற நிலைக்குமேலே * அங்குஷ்டவாத்ர: புருஷோ ஐயோதிரிவாதாமக: * என்றும், * நவதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரவு * என்றும் இத்யாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே சொதியுருவாய், சாமனமான தன்னை முட்டாக்கிடும்படி, செம்பொனே திகழுகிற புகராலே நீலமேகத்தை விழுங்கின மின்னற்கொடிபோலே யிருக்கையாலே புறம்பே பரந்து திரிகிற மனஸ்தை அதில் நின்றும் பற்றற்றுத் தன்பக்கரிலே ப்ரவணமாக்கிக்கொள்ளும்படி கபாச்ச்ரயமான திருமேனியோடே அந்த சேதநர்க்கு தியானிக்கவேணுமென்று ருசி பிறந்தபோது தியானிக்க வுரியனாகக் காகவும், புத்தி முதலானவற்றுக்கு தியாமகனாய்க்கொண்டு அவர்களை ரஷ்டிக்கக் காகவும் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துடக்காலே உறவினனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதய சுமலத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு. ... (199)

200. அர்ச்சாவதாரமாவது "நாமருகத்தெவ்வுருவம் கீவ்வுருவம்" என்கிறபடியே சேதநர்க் கபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவவிசேஷங்கள் போலன்றிக்கே தேச காலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸத்திப்பண்ணி அபராதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு அர்ச்சகபராதத்தான ஸமஸ்த விபாபாங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு, கோயில்களிலும் கிருஷ்ணங்களிலும் எழுந்தருளி நிற்கும் தீக. ...

200. ஆக அந்தர்யாமித்வமுபபாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி அர்ச்சாவதார முபபாதிக்கப்படுகிறது. *தமருகத்த தெவ்வுருவமவ்வுருவந்தானே* என்கிறபடியே ஆச்ரிதரான சேதநர்க்கு அபிமதமான ஸ்வர்ணரஜதசிலாதிகளான ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்திலே அயோத்யை மதுரை முதலான தேச நியமமில்லாதபடியும், பதினொராயிரமாண்டு நூருண்டு என்றப்போலே யுண்டான காலநியமமில்லாதபடியும், தசரதபுத்ரத்வ வஸுதேவாத்மஜத்வாதி நிர்ப்பந்தங்களில்லாதபடியும் (ராமக்குஷ்ணாதி விபவவிசேஷங்கள் போலல்லாமல்) எந்த இடத்தில் விருப்பமோ அந்த இடத்தில் அர்ச்சகருடைய அபேக்ஷாகால மொழியத் தனக்கென்றொரு காலநியம மில்லாதபடியாகவும், ருசியுடைய எல்லார்க்குமாகையாலே இன்னாரென்பதொரு அதிகாரி நியமமில்லாதபடியாகவும் ஸத்திதி பண்ணி ஸர்வஸஹிஷ்ணுவாகையாலே அவரவர்கள் செய்யுமபராதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு அர்ச்சகபராதீனமான ஸ்நான அஸநாதி ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களை யுடையனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கும் நிலை அர்ச்சாவதாரமாம். ... (200)

201. ருசிஜநகத்வமும் *கபாச்ச்ரயத்வமும், அசேஷனாக சர்வ்யத்வமும் அஸ்பாய் த்வமு மேக்ஷம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரீபூர்ணம்.

201. இவ்வர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ருசிஜநகத்வம் முதலான குணபூர்த்தி சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீவசநபுஷணத்தில் (40, "இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால்

திருத்தவொண்ணுதே விஷயந்தரங்களிலே மண்டி விழுகராயப் போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்கியத்தை மாற்றி ருசியை வினைக்கக் கடவதாய், என்றருளிச்செய்த படியே ஹிதாநுஸாஸனம் பண்ணுகிற ச்ருதி ஸ்மருதி முதலான ஈஸ்வரங்களானவை அருசி பிறக்கும்படி இதர விஷயங்களினுடைய பொல்லாங்குகளையும், ருசி பிறக்கும்படி பகவத் விஷயத்தினுடைய நலன்களையும் உபதேசித்தாலும் அவற்றாலே இதர விஷயங்களை விட்டு பகவத் விஷயத்திலே முகம் வைக்க இசையாதே வர்த்திக்கும் சேதநர்க்கு வைமுக்கியத்தை மாற்றித் தன்வடிவமுகு முதலான வற்றாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டோமென்றிருக்கு மிருப்பைக் குலைத்துத் தன் பக்கவிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கையும், ருசி பிறந்த பின்பு தன்னை பஜிக்குமவர்களுக்குக் கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கு மிலிதாம்படி சுபாச்ரயமாயிருக்கையும், அவ்வளவேபன்றியே தன்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் குணதோஷ நிருபணம் பண்ணுதே ஸகல லோகங்களிலுள்ளவர்களுக்கும் ஈரண்யமாயிருக்கையும், வைலக்ஷண்யத்தில் வாசியறிந்தவர்களுக்கு என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே* என்னம்படி அநுபாயமாயிருக்கையுமாகிற இவையெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரீபூர்ணமாயிருக்கும். (201)

202. ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாருடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப் போலேயும் அசத்தரைப் போலேயும் அஸ்வதந்த்ரரைப்போலேயும் இருக்கச்செய்தேயும், அபர காருண்ய பரவானாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபேஷிதங்களையுங் கொடுத்தருளும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஈசுவரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

தத்வத்ரயம் முற்றிற்று.

202. இன்னமும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்தின் குணமிருதியைக் கூறி இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகிறது. ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாருடிக்கொள்வது அர்ச்சாவதாரத்திலே விசேஷம். அதாவது, சேதநன் உடைமையாயும் தான் உடையவனாயுமிருக்குமிருப்பு ஸ்வஸ்வதிதமாயிருக்கச் செய்தேயும் இவன் தன்னுடையவைகளைக் கணக்கிடும்போது தன்னையும் கணக்கிடும்படி அவனை ஸ்வாமியாகவும் தன்னை ஸொத்தாகவும் தன்விச்சையாலே மாருடிக் கொள்வது. அதற்கு மேலே அஜ்ஞரைப்போலேயும் அசத்தரைப்போலேயும் அஸ்வதந்த்ரரைப்போலேயுமிருப்பது மற்றொரு விசேஷம். அதாவது, ஸ்வஜ்ஞனையிருக்கச் செய்தேயும் ஒன்றுமறியாதவன் போலவும், ஸர்வசக்தியுத்தனையிருக்கச் செய்தேயும் தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளமாட்டாத அசத்தரைப் போலேயும், நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனையிருக்கச்செய்தேயும் தனக்கென்ன வொரு முதன்மையில்லாத அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயிருப்பது, ஆக இங்ஙனையிராதிக்கச் செய்தேயும் விமுகரையமுட்பட விடமாட்டாதபடி கரைபுரண்டு செல்லுகிற காருண்யமிட்ட வழக்காய்க் கொண்டு கண்கொடுத்தல் மக்கள் கொடுத்தல் முதலாக மோக்ஷமளித்தலளவாக அதிகாராநு குணம் சேதநர்க்கு ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும்.

ஆக, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷணிய மென்ன, அந்த ஸ்வரூபத்
தையும் நிறம்பெறுத்தவல்ல குணவைலக்ஷணிய மென்ன, அந்த குணங்களடியாக
அவன் பண்ணும் ஸ்ருஷ்டி முதலான வியாபாரங்களென்ன, அப்படி காரணபூத
குணவனுடைய ஸர்வ ஸமாச்சரயணியத்வமென்ன, அவனுடைய ஸர்வ பலப்ரதத்வ
மென்ன, காரணத்வாதிகளுக்கு உபயுக்தமான விலக்ஷண விக்ரஹ யோகமென்ன,
அந்த விக்ரஹ வைலக்ஷணியத்திற்குத் தகுதியான லக்ஷமீபூமிநீளநாயகத்வ
மென்ன, அந்த விக்ரஹ யோகமடியாக வந்த பரத்வாதி பஞ்சப்ரகாரமென்ன
ஆகிய இவற்றைக் கூறி ஈச்வரதத்வம் தலைக்கட்டிற்றுயிற்று. (202)

பிள்ளை லோகாசார்யருளிச் செய்த தத்வத்ரயத்தில்

ஈச்வரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெருமங்கோயில் பிரதவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி தொகுத்த

மாமுனிவன் திவ்யஸூக்தி ஸாரார்த்தமாலிகையில்

தத்வத்ரய ஸாரார்த்ததீபிகை

முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.